

STANDART
SEBT GÜNÜ
ÇALIŞMA KİTAPÇIĞI

EKİM · KASIM · ARALIK 2013

TAPINAK

YEDİNCİ-GÜN
ADVENTİST TOPLULUĞU

Eski Antlaşma (Tevrat ve Zebur)

Yar	=	Yaratılış
Çık	=	Çıkış
Lev	=	Levililer
Say	=	Çölde Sayım
Yas	=	Yasa
Yşu	=	Yeşu
Hak	=	Hakimler
Rut	=	Rut
1Sa	=	1. Samuel
2Sa	=	2. Samuel
1Kr	=	1. Krallar
2Kr	=	2. Krallar
1Ta	=	1. Tarihler
2Ta	=	2. Tarihler
Ezr	=	Ezra
Neh	=	Nehemya
Est	=	Ester
Eyü	=	Eyüp
Mez	=	Mezmurlar (Zebur)
Özd	=	Süleyman'ın Özdeyişleri
Vai	=	Vaiz
Ezg	=	Ezgiler Ezgisi
Yşa	=	Yeşaya
Yer	=	Yeremya
Ağı	=	Ağıtlar
Hez	=	Hezekiel
Dan	=	Daniel
Hoş	=	Hoşea
Yoe	=	Yoel
Amo	=	Amos
Ova	=	Ovadya
Yun	=	Yunus
Mik	=	Mika
Nah	=	Nahum
Hab	=	Habakkuk
Sef	=	Sefanya
Hag	=	Hagay
Zek	=	Zekarya
Mal	=	Malaki

Yeni Antlaşma (İncil)

Mat	=	Matta
Mar	=	Markos
Luk	=	Luka
Yu	=	Yuhanna
Elç	=	Elçilerin İşleri
Rom	=	Romalılara Mektup
1Ko	=	Korintlilere 1. Mektup
2Ko	=	Korintlilere 2. Mektup
Gal	=	Galatyalılara Mektup
Ef	=	Efeslilere Mektup
Flp	=	Filipililere Mektup
Kol	=	Koloselilere Mektup
1Se	=	Selaniklilere 1. Mektup
2Se	=	Selaniklilere 2. Mektup
1Ti	=	Timoteyus'a 1. Mektup
2Ti	=	Timoteyus'a 2. Mektup
Tit	=	Titus'a Mektup
Flm	=	Filimun'a Mektup
İbr	=	İbranilere Mektup
Yak	=	Yakup'un Mektubu
1Pe	=	Petrus'un 1. Mektubu
2Pe	=	Petrus'un 2. Mektubu
1Yu	=	Yuhanna'nın 1. Mektubu
2Yu	=	Yuhanna'nın 2. Mektubu
3Yu	=	Yuhanna'nın 3. Mektubu
Yah	=	Yahuda'nın Mektubu
Vah	=	Vahiy (Esinleme)

İçindekiler

1	Göksel Tapınak (<i>Eylül 28–Ekim 4</i>)	6
2	Dünya Üzerindeki “Cennet” (<i>Ekim 5–11</i>)	13
3	Kurbanlar (<i>Ekim 12–18</i>)	20
4	Tapınaktan Alınacak Dersler (<i>Ekim 19–25</i>)	27
5	Kefaret: Arınma Sunusu (<i>Ekim 26–Kasım 1</i>)	34
6	Kefaret Günü (<i>Kasım 2–8</i>)	41
7	Kurbanımız Mesih (<i>Kasım 9–15</i>)	48
8	Kâhinimiz Mesih (<i>Kasım 16–22</i>)	59
9	Geliş Öncesi Yargısı (<i>Kasım 23–29</i>)	66
10	Eskatolojik Kefaret Günü (<i>Kasım 30–Aralık 6</i>)	73
11	Peygamberlik Mesajımız (<i>Aralık 7–13</i>)	80
12	Allah’ın Karakteri Üzerine Evrensel Anlaşmazlık (<i>Aralık 14–20</i>)	87
13	Tapınaktan Tavsiyeler (<i>Aralık 21–27</i>)	94

Editör Ofisi 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Web sayfamızı ziyaret edin: <http://www.adventistler.com>

Yazar

Martin Pröbstle

Pacific Press Koord.

Wendy Marcum

Editör

Clifford R. Goldstein

Kapak & Sayfa Tasarım

AngelOS

Editör Sekreteri

Soraya Homayouni

Çeviri

AngelOS

Bu kitapçık Yedinci–Gün Adventistleri Genel Konferansı Yetişkinler için Sebte Okulu Çalışma Kitapçığı ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması Sebte Okulu Geliştirme Komitesinin yönetimi altında olmuştur. Yayınlanan bu kitapçık bu komitenin görüşlerini yansıtmakta olup sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

İstek Adresi

Web: www.adventistler.com

E-mail: irtibat@adventistler.com

KURTULUŞUN TASVİRİ

H iç şüphesiz, Allah'ın sevgi ve karakterinin en büyük açıklaması, Rab'bin kendisini dünyanın günahları için sunduğu çarمیhta meydana gelmiştir. Bu büyük kurbanı daha iyi anlamaya yardımcı olmak için Allah, kurtuluş planını görsel olarak temsil eden dünyevi tapınağı tasarlamıştı. Ancak bu dünyevi tapınak, aslı göklerde olan Allah'ın varlığının ve O'nun evrendeki aktivitesinin gerçek merkezinin bir modelidir.

Allah yeryüzünde tapınağı kurduğunda, bunu bir öğretim aracı olarak kullandı. İsrail tapınağı ve onun hizmeti kurtuluş hakkında, Allah'ın karakteri hakkında ve günahın nihai yapısı hakkında önemli gerçekleri sergilemişti.

Tapınak, İsa'nın Kurbanımız ve Başkâhinimiz olduğu şablonunu anlamamıza yardımcı olmak için şekillendirilmiştir. Vaftizci Yahya öğrencilerine İsa'nın "dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu" (*Yu 1:29, 36*) olduğunu söylediğinde, onun ne dediğini anlamışlardı, zira onlar tapınağın ne olduğunu biliyorlardı. İbrani-ler kitabı, kadim mektubun asıl alıcıları İsa'nın onlar için göklerde ne yaptığını kavrayabilsinler diye, İsrail kahinliği hakkındaki bilgiyi varsaymaktaydı. Tapınak terminolojisi aynı zamanda inanlının yaşamı hakkındaki gerçekleri öğretmek için de kullanılmıştı. Kısacası tapınak sistemi hakkındaki bilgi, Mesih'te kurtuluşa dair yeni bir mesajın temeli olmuştur.

Ancak Hıristiyanlık çağı boyunca tapınak mesajı büyük çapta unutulmuştur. On dokuzuncu yüzyılın ortalarında Yedinci-Gün Adventistleri, geliş öncesi yargı mesajı da dahil olmak üzere Allah'ın kurtuluş kipini yeniden takdir etmeye başlayınca, tapınak konusuna yepyeni bir önem verilmiştir.

“Tapınak konusu, 1844 hayal kırıklığının gizemini çözen anahtar olmuştur. Bağlantılı ve uyumlu olan tam bir hakikat sistemini gözler önüne sererek, büyük advent akımını Allah’ın elinin yönlendirdiğini ortaya koydu ve O’nun halkının konumuna ve işine ışık tutarak, mevcut görevi açıkladı.”—*Ellen G. White, The Great Controversy, S. 423.*

Gerçeğin tüm sisteminin anahtarı olarak tapınak ve Mesih’in kahinlik hizmeti, Yedinci–Gün Adventistleri’nin imanı açısından temel olmuştur—ve halen böyle kalmaya devam etmektedir. Aslında tapınak mesajı, Adventistler’in en eşsiz doktrini- dir. Aynı zamanda Yedinci–Gün Adventistleri’nin baş- ka hiçbir doktrini (Sebt Günü istisna olmak üzere) bunca zorluklarla karşılaşmamıştır. Çok şükür ki, yıllar boyunca bu güçlüklerle sadece karşı konulmakla kalmayıp, aynı zamanda bu hayati öğretiye karşı anlayışımız gelişmiş olup, insan olarak bizler kurtuluş konusundaki anlayışımızla daha da güçlenmişizdir.

Ellen G. White tapınak konusuna büyük bir dikkatle odaklanmamızı tavsiye etmektedir, zira “göklerdeki tapınak, Mesih’in insanlar yararına gerçekleştirdiği işin merkezidir. Yeryüzünde yaşayan her canı ilgilendirmektedir. Kurtuluş tasarısını gözler önüne serer, bizi zamanın sonuna ulaştırarak, doğruluk ve günah arasındaki çatışma konusunu açığa çıkarır. Herkesin bu konuları derinlemesine araştırması ve kendisindeki umudun nedenini soran herkese bir yanıt verebilecek bilgiye sahip olması gereklidir.”—*The Great Controversy, S. 488.* Böylece, “bu zamanda zaruri olan imanı yaşayabilir ve Allah’ın bizler için uygun gördüğü konuma gelebiliriz.”—*The Great Controversy, S. 488.*

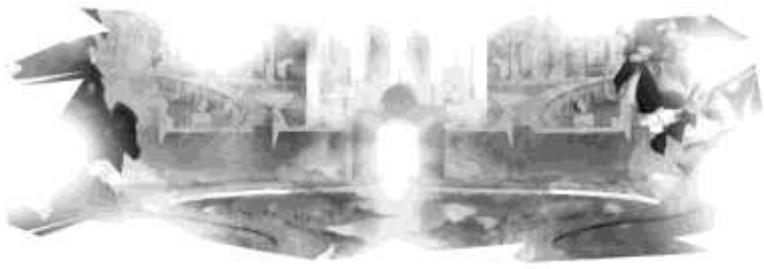
Tapınak, Allah’ın kalbini ifşa eder. Tapınak konusunu çalışmak, bizleri En Üstün’ün mevcudiyetine yaklaştırır ve O’nunla daha derin bir kişisel ilişki içerisine sokar.

Böylece bu çeyrek yılın çalışması: Allah’ın tapınağıdır, hem dünyevi model, hem de göklerdeki orijinal model bağlamında.

Martin Pröbstle, karısı Marianne ve iki oğlu Max ve Jonathan ile Avusturya’da yaşamaktadır. Kendisi Avusturya’da bulunan Seminar Schloss Bogenhofen’de İbranice Kutsal Kitap profesörüdür.

Tapınak, İsa’nın Kurbanımız ve Başkâbinimiz olduğu şablonunu anlamamıza yardımcı olmak için şekillendirilmiştir.

Göksel Tapınak

SEBT GÜNÜ

Konuyla İlgili Metinler: Yer 23:23, 24; Mez 89:14; Vabiy 4, 5; Mez 11:4–7; Yas 25:1; İbr 8:1, 2.

Hatırlama Metni: “Göklerden, oturduğun yerden dualarına, yakarışlarına kulak ver, onları kurtar” (1Kr 8:49).

“Allah nerede yaşar?”
 Altı yaşında bir çocuğun bu masum sorusu oldukça kafa karıştırıcı olabilir. Bu soru, bundan daha zor sorulara da neden olabilir, “Eğer Allah tek bir yerde oturuyorsa, o zaman nasıl her yerde olabilir?” Veya, “Allah’ın bir konuta ihtiyacı var mı?” Veya, “Eğer bir konuta ihtiyacı yoksa, neden birine sahip?” Veya, “Eğer birine ihtiyacı varsa, neden buna ihtiyaç duydu?”

Bunlar iyi sorular ve bu kadar azına yanıt verebilsek bile (ki çoğu yanıtız kalamaz), bunları yanıtlamak o kadar kolay değildir.

Yine de bildiğimiz kadarıyla yanıtlayabiliriz. Yedinci–Gün Adventistleri olarak Kutsal Kitap’a göre Allah’ın göklerde ikamet ettiğini, orada bizim adımıza “yukarıda bir yerlerde” aktif olarak çalıştığını ve O’nun işinin merkezinin göksel tapınakta olduğunu biliriz.

Kutsal Yazı bu hususta çok açıktır: göksel tapınak gerçek bir yerdir ve oradan Allah’ımızın karakteri ve işi hakkında gerçekler öğrenebiliriz. Böylece bu haftaki çalışmamız göksel tapınak ve Allah’ın orada bizler için ne yaptığıdır, zira O’nun tapınakta yaptığı şey, aslında bizim yararımızdır.

*5 Ekim Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Allah'ın Konutu

Sık sık “Allah her yerde” deriz. Veya O her zaman her yerde mevcuttur,” yani evrenin her tarafında mevcuttur. “Ben yalnızca yakındaki Tanrı mıyım? Uzaktaki Tanrı da değil miyim? ... Yeri göğü doldurmuyor muyum?” (*Yer 23:23, 24*). Davut, hiç kimse-nin Allah'tan kaçamayacağını da anlamıştı (*Mezmurlar 139*). Aslında Pavlus'un da iddia ettiği gibi Allah herkese yakındır, en azından ruhsal anlamda (*Elç 17:27, 28*).

Allah'ın her zaman her yerde olma özelliğini bütünleyen şey, O'nun ebedî mevcudiyetidir. Allah'ın ne başlangıcı ne de sonu vardır (*Mez 90:2*). O hep vardı ve hep var olacaktır (*Yab 1:25*).

1Kr 8:49 ve Mezmurlar 102:19'u okuyun. Allah'ın nerede ikamet ettiği konusunda bize ne öğretiyorlar? Buradan ne anlamalıyız? Bunu anlayabilir miyiz?

Kutsal Yazılar, Allah'ın göklerde ikamet ettiğini ifade eden açıklamalarla doludur (*1Kr 8:30, 43, 49*). Bu O'nun göklerde, başka yerlere nazaran daha çok mevcut olduğu anlamına mı geliyor? Açıkçası Allah göklerde görkemli mevcudiyeti ve saf kutsallığı içerisinde çok özel bir tarzda ikamet etmektedir. Allah'ın mevcudiyetinin en büyük göstergesi göklerde-dir.

Ancak, Allah'ın “genel mevcudiyeti” ile “özel mevcudiyeti” arasında fark vardır. Allah genel olarak her yerde mevcuttur; ancak göksel tapınakta da göreceğimiz gibi, O kendisini özel bir tarzda göklerde göstermeyi seçer.

Tabii ki O'nun fiziksel tabiatını anlamak konusunda sınırlı olduğumuzu kabul etmek zorundayız. O bir ruhtur (*Yu 4:24*) ve böyle bir şey, herhangi bir bünye veya boyut içeremez (*1Kr 8:27*). Buna rağmen Kutsal Kitap göğü (*Yu 14:1-3*) ve göksel tapınağı, Allah'ın görülebileceği (*Elç 7:55, 56; Vab 4:2, 3*) gerçek yerler olarak (*İbr 8:2*) sergiler. Bizler, göğün ve göksel tapınağın dahi Allah'ın yaratıklarıyla buluşmaya tenezül ettiği yerler olduğuna inanmalıyız.

Allah'ın konutu gibi hususları anlamakta zorluk çekeceğimiz daha birçok şey vardır. Ancak Kutsal Kitap bu konutun gerçek olduğunu söyler. Bazen anlaşılması ne kadar güç olsa da, Kutsal Kitap'ın öğrettiklerine güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz? Anlamadığımız zamanlarda bile güvenmeyi öğrenmemiz neden önemlidir?

Taht Odası

Mezmurlar 47:6–9; 93:1, 2; 103:19’u okuyun. Bu ayetler bizlere Allah ve O’nun tahtı hakkında ne öğretiyor?

Kutsal Kitap’ta göksel taht hakkında değişik görüşler ortaya çıkmıştır. Bunlardan çoğu, Kral olarak Allah ile birlikte bir tür göksel bir meclisi tasvir eder. İlginç olan çoğu insan meseleleri ile ilgili olup, genellikle doğruları ifade eden ve onlar adına konuşan Allah’ı temsil eder.

Kutsal Kitap aynı zamanda egemen bir Allah’ı ortaya koyar. Örneğin Rab’bin krallığı Mezmurlar’da hep tekrarlanan bir konudur. Allah sadece göklerin değil, aynı zamanda “bütün dünyanın Kralı’dır” (*Mez 47:7*), ve sadece gelecekte değil, bilakis burada ve şu anda da mevcuttur (*Mez 93:2*).

Göklerde tesis edilmiş Allah’ın tahtının birkaç dalı vardır. Bunlardan biri de Allah’ın evrenin geri kalanından bağımsız ve üstün oluşudur.

Mezmurlar 89:14, 97:2’yi okuyun. Bu ayetler, bize Allah’ın karakteri ve O’nun nasıl yönettiği hakkında ne öğretiyor?

Allah’ın yönetimi, doğruluğu ve adaleti kapsadığı kadar, sevgi ve sadakati de kapsar. Bu ahlâki vasıflar, O’nun insani dünyada nasıl davrandığını ve tüm evrendeki pozisyonunu nasıl vurguladığını tarif eder. O’nun yönetimini oluşturan bu vasıflar, O’nun halkından yaşamlarında göstermelerini istediği vasıflarla aynıdır (*Mik 6:8, Ysa 59:14 ile karşı.*) ve böyle davranmak bizim kutsal ayrıcalığımızdır.

“O’nun doğal yasalarına itaat eden dünya hazinelerini üretmelidir, böylece O’nun ahlâki yasasına itaat eden insanların kalbi de O’nun karakter özelliklerini yansıtmalıdır.”—Ellen G. White, *The Adventist Home*, S. 144.

Kötülük, haksızlık ve adaletsizlikle dolu bir dünyada iyiliği, hakkı ve adaleti nasıl daha iyi bir şekilde gösterebiliriz? Neden bu şeyleri yapmak zorundayız?

Göklerdeki Tapınma

Vahiy 4 ve 5'i okuyun. Bu iki bölüm, bizlere Allah'ın göksel konutu hakkında ne öğretiyor? Aynı zamanda bu ayetlerde kurtuluş planı nasıl açıklanıyor?

Göksel taht odası görünümü, göksel tapınakla ilgili bir görümdür. Bu, İbranice dini sisteminde kullanılan dilden dolayı belirgindir. Örneğin Vahiy 4:1'de geçen *kapı* ve *borazan* sözcükleri, sık sık Septuaginta'da (Eski Ahit'in eski Grekçe çevirisi) tapınağı ima etmektedir. Vahiy 4:3'deki üç değerli taş, Baş Kahin'in göğüslüğündeki kısımlardandır. Yedi kandil, Süleyman'ın tapınağındaki kandilleri anımsatmaktadır. Yirmi dört ihtiyar, bize tapınak kahinlerinin yıl boyunca yaptıkları hizmetlerin ve altından “buhur” kasesindeki dua sunularına (*Mez 141:2*) ilişkin yirmi dört bölümünü anımsatmaktadır. Tüm bu ayetler, dünyevi tapınak üzerinde odaklanmış olan, Eski Ahit'teki ibadet hizmetine işaret etmektedir.

Sonuçta Vahiy 5'deki boğazlanmış Kuzu, tabii ki Mesih'in kurbanlık ölümüne işaret etmektedir. Kuzu olan Mesih, ilahî kurtuluşun tek aracısıdır ve galibiyetinden (*Vab 5:5*), kurbanlığından (*Vab 5:9, 12*) ve ilahiliğinden (*Vab 5:13*) ötürü buna layık sayılmaktadır.

“Mesih insanlığa büründü ve insan sonsuz yaşama sahip olsun ve ilahî tabiatın parçası olsun diye kendi yaşamını bir kurbanlık olarak sundu.”—Ellen G. White, *Selected Messages*, Kitap 3, S. 141.

Allah'ın tahtına odaklanmış olan bu iki bölümde gördüğümüz şey, insanlığın kurtuluşu için Allah'ın işinin bir tasviridir. Ayrıca büyük mücadele ögesinin anahtar unsuru olan bu işin gökteki diğer zeki varlıkların huzurunda da açıklandığını görebiliriz.

Bizzat Tanrı olarak Mesih'in bizim insanlığımıza bürünerek, Vekilimiz olarak öldüğünü düşün; yani ne kadar hata yapmış olursan ol, *senin* cezalandırılmayı gerektirecek yargının *senin* yerine O'na yüklendiğini. Bu gerçek, neden yaptığın her şeyde seni motive etmelidir?

Mahkeme Salonu

Mezmurlar 11:4–7 ve Habakkuk 2:20'yi okuyun. Allah göksel tapınağında başka ne yapmaktadır ve bunu bilmek bizler için neden önemlidir?

Mezmurlar'dan birçoğu, Rab'bin doğruların ihtiyaçlarına veya sık sık karşılaştıkları adaletsizliklere karşı kayıtsız olmadığını ortaya koyar. O, çözüm gerektiren meselelerde harekete geçecek ve her adil yargıcın yaptığı gibi “suçsuzu aklayacak, suçluyu cezaya çarptıracaktır” (*Yas 25:1*).

Allah yargıladığında, taht odası mahkeme salonu haline gelir ve göksel taht, yargı sandalyesi olur. Tahtta olan Kişi, aynı zamanda yargılayan Kişi'dir (*Bkz. Mez 9:4–8*), ki bu kralların aynı zamanda yargıçlar olarak işlevinin olduğu kadim Yakın Doğu'da bilinen bir kavramdır.

İlahi yargı, hem kötüyü hem de doğru olanı kapsar. Kötüler tıpkı Sodom ve Gomora'da olduğu gibi cezalandırılırken, doğrular “O'nun yüzünü görecekler” (*Mez 11:6, 7*). Klasik taht odası ve yargı kombinasyonu Daniel 7:9–14'de (daha sonra öğreneceğimiz önemli bir pasaj) karşımıza çıkmaktadır. Yine burada da yargı iki aşamadan oluşmaktadır: kutsallar için galibiyet kararı ve Allah'ın düşmanları için mahkumiyet kararı.

Habakkuk kitabında, Habakkuk'un Allah'a adaletsizlik konusunda neden sessiz kaldığını sormasının ardından (*Habakkuk 1*), Allah kesinlikle yargılayacağı yanıtını vermiştir (*Hab 2:1–5*). Putların ne “soluğu” ne de “ruhu” olmazken (*Hab 2:19*), Yaratıcı Allah göksel tapınağında taçlandırılmıştır ve O yargılamaya hazırdır.

Peygamberlik yakarıışı şudur: “Sussun bütün dünya O'nun önünde” (*Hab 2:20*). Allah'ın yönetimi ve yargılamasına karşı uygun olan tavır, huşu içindeki sükut ve sessizce yapılan saygıdır.

Allah'ın özel mevcudiyetini açıkladığı ve göksel varlıklar tarafından tapınılan yer, tüm insanlar için adil yargısını gösterdiği aynı yerdir: göklerdeki tapınak. Allah adildir ve yargı konusundaki tüm sorularımız Allah'ın vaktinde yanıtlanacaktır, bizim değil.

Adalet için ne kadar feryat edersek edelim, adaleti çoğunlukla hemen göremeyiz. O halde neden Allah'ın adaletine güvenmeliyiz? Bu vaat olmasızın hangi umuda sahip olabiliriz?

Kurtuluş Mekânı

İbraniler 8:1, 2'yi okuyun. Mesih, Allah'ın tahtında ne yapmaktadır?

İbraniler kitabı, Başkâhinimiz olarak Mesih'in göksel tapınakta hizmet ettiğini öğretir. O'nun oradaki işi, bizim kurtuluşumuza odaklanmıştır, zira orada O "bizim için Tanrı'nın önünde" (*İbr 9:24*) görünmektedir. İsa bizlere yakınlık göstererek, bizler için yaptığı şeyden dolayı reddedilmeyeceğimiz, aksine affedileceğimiz ve lütfâ sahip olacağımız güvencesini verir (*İbr 4:15, 16*). Dünyevi tapınakta olduğu gibi, gökteki de imanlıların günahları için yapılmış "kefarete" (veya "uzlaşma") yeridir (*İbr 2:17*). Bizler için ölmüş olan İsa, aynı şekilde şu an "bizler için" hizmet eden Kişi'dir.

Vahiy 1:12–20, 8:2–6, 11:19 ve 15:5–8'i okuyun. Bu pasajlarda ne gibi bir tapınak imgesi görüyorsunuz?

Bugünkü çalışmamızda geçen ayetler, tapınak imgesinin geçtiği Vahiy kitabının bazı yerlerinde de karşımıza çıkmaktadır. Aslında kitabın önemli bölümlerinin çoğu, sık sık tapınak sahnesi ile başlamakta veya içermektedir.

İlk sunuş sahnesi, Mesih'i başkâhin olarak giyinmiş, yedi kandilliğin ortasında yürürken göstermektedir (*Vab 1:12–20*). İkincisi, göksel taht odasını göstermekte ve ayetler tapınak imgesi hakkında geniş bir yelpaze sunmaktadır: taht, kandiller, deniz, boğazlanmış Kuzu, kan, altından buhur kâseleri (*Vahiy 4, 5*). Üçüncü sahne, göksel tapınağın ilk odası bağlamında aracılığın sürekli hizmetini ima etmektedir (*Vab 8:2–6*). Dördüncü ve asıl sahne, bizlere ikinci odadaki Antlaşma Sandığı hakkında bir ipucu vermektedir (*Vab 11:19*). Beşinci sahne, göklerdeki tüm tapınağı gözler önüne sermektedir (*Vab 15:5–8*). Altıncı sahne, belki de Mesih'in oradaki işinin bitmiş olduğunu göstermek için, tapınağa dair belirgin referanslar içermediğinden dolayı eşsizdir (*Vab 19:1–10*). Son sahne ise, "göklerden inen" (*Vab 21:1–8*) tapınağı tasvir eden yeryüzündeki görkemli kutsal kent hakkındadır.

Bu sahneler konusunda yapıcak titiz bir çalışma, bunların kendi aralarında bağlantılı olduğunu ortaya koyarak, Allah tarafından sonuçlandırılan kurtuluşdaki dahili süreci gösterecektir: Dünyadaki Mesih'ten, O'nun birinci ve ikinci odadaki göksel hizmetine, O'nun Başkâhînlîk hizmetinin sonuna ve nihayetinde yeni dünyevi tapınağa.

Ek Çalışma: “Pavlus göksel görkem konusundaki görüşüne ilişkin oradaki ihtişamdan bahsederken yaptığı en iyi şey, onları tarif etmeye çalışmamasıydı. Bizlere, O’nu sevenler için Allah’ın hazırladığı, hiçbir insanın kalbine girmediği, hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın duymadığı şeyleri anlatmaktadır. Böylece hayal gücünüzü zorlayabilir, bunlardan bir şeyler alabilmek ve lütfun ebedi ağırlığını gözününe getirebilmek için kabiliyetlerinizi sonuna kadar kullanabilirsiniz, ama yine de çabalarında cılız ve bitkin olan sınırlı olan hisleriniz bunu kavrayamaz, zira bunun ötesinde sonsuzluk vardır. Tüm ihtişamı gözler önüne sermek ve Allah’ın Söz’ündeki değerli hazineleri ortaya koymak, sonsuzluğu gerektirir.”—Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary*, Cilt 6, S. 1,107.

“Dünyasal tapınağın benzersiz görkemi, öncümüz Mesih’in bizim için Allah’ın tahtı önünde hizmet ettiği göksel tapınağın ihtişamını insan görüşüne yansıtmaktaydı. Kraların Kralı’nın ikametgâhı, binlerce binlerin O’na hizmet ettiği, on binlerce on binlerin O’nun önünde durduğu yerin (Daniel 7:10); ebedi tahtın ihtişamıyla dolu, parlak muhafızları olan serafların saygıyla yüzlerini örttüğü o tapınağın, insan eliyle inşa edilmiş olan en muhteşem yapıda, enginliğinin ve ihtişamının ancak soluk bir yansıması bulunabiliyordu. Yine de, göksel tapınakla ve orada insanın kurtuluşu için gerçekleştirilen muazzam işle ilgili önemli gerçekler, yeryüzündeki tapınak ve onun hizmetleri ile öğretilmişti.”—Ellen G. White, *The Great Controversy*, S. 414.

Tartışma Soruları:

⊙ Ellen G. White’in son alıntısına bakın. Dünyevi tapınakta ve onun hizmetlerinde, kurtuluşumuz için birçok “önemli gerçekler”in öğretildiğini söylerken ne demek istemişti? Bu gerçeklerden bazıları nelerdir ve bunlar neden önemlidirler?

⊙ Allah’ın göklerde “ikamet etmesi” ne demektir? Bu kavramdan ne anlıyorsunuz?

⊙ Bu haftaki çalışmamız, her şeyi izleyen evrenin Allah’ın insanlık yararına yaptığı işi gördüğü fikrine parmak basmaktadır. Bu kavramı anlamak neden çok önemlidir? Bu kavram, büyük mücadele motifini ve bu motifin tüm kurtuluş planı içerisinde ne anlama geldiğini anlamamıza nasıl yardımcı olmaktadır? Kendi yollarını, bizzat kendi yarattığı varlıkların dikkatli incelemelerine açması, bizlere Allah’ın karakteri hakkında ne söylemektedir?

Güneşin Batışı: 18:42 (İstanbul)

Dünya Üzerindeki “Cennet”

SEBT GÜNÜ

Konuyla İlgili Metinler: *Yar 1:31-2:3; Çık 39:32, 43; 25:9; İbr 8:5; Yu 2:19-21; 1Ko 3:16, 17; Vah 21:1-22.*

Hatırlama Metni: “Bunlar göktekinin örneği ve gölgesi olan tapınakta hizmet ediyorlar. Nitekim Musa tapınma çadırını kurmak üzereyken Tanrı tarafından şöyle uyarıldı: ‘Her şeyi sana dağda gösterilen örneğe göre yapmaya dikkat et’ ” (İbraniler 8:5).

Allah’ın bizzat “bizler için” hizmet ettiği göklerdeki tapınak orijinal olsa da, Rab bu tapınak hakkında bu dünyada yaşayan bizlere farklı yollarla birtakım gerçekler açıklamıştır.

Allah, Aden Bahçesi’ni tapınağın bir sembolü olarak yaratmıştı. Göksel tapınak ve onun işlevi dünyevi tapınakta ve İsrail tapınaklarının geniş bünyesi içinde temsil edilmekteydi.

Tabii ki tapınak İsa’da bir insan varlığı içerisinde belirginleştirilmişti. Ve nihayetinde göksel tapınak yeni dünyaya inecektir.

Göreceğimiz gibi, gerçeği göstermek için Allah göksel tapınakla ilgili kavramları kullanmıştır. Bu hafta bu kavramlardan bazılarını inceleyeceğiz.

**12 Ekim Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Dünyadaki İlk “Tapınak”

Kutsal Kitap öğrencileri, Aden Bahçesi'nin birçok özelliğinin İsrail'in sonraki tapınaklarına benzediğini, Aden'in yeryüzündeki ilk sembolik “tapınak” olduğunu fark etmişlerdir. Aden ile tapınak arasındaki paralellikler şunları içermektedir:

1. Yaratılış öyküsünün ve çöldeki tapınma çadırının inşasını tarif eden raporun sonunda aynı üç unsur—onay, tamamlama ve kutsama—aynı anahtar sözcüklerle ifade edilmişti (*Yar 1:31–2:3'de geçen “ber şey” “bitirmek” ve “kutsama” sözcüklerini, Çık 39:32, 43; 40:33'dekilerle karşı.*).
2. Allah “bahçede yürüdüğü” gibi (*Yar 3:8*), tapınakta da halkının ortasında dolaşıyordu (*2Sa 7:6, 7*).
3. Adem'in Bahçe'ye “bakması” ve “işlemesi” gerekiyordu (*Yar 2:15*). Aynı iki fiil, Levililer'in tapınma çadırındaki hizmet için de kullanılmıştır (*Say 3:7, 8*).
4. Bahçe benzeri imge, tüm tapınak boyunca karşımıza çıkmaktadır (*Çık 25:31–36, 1Kr 6:18*).
5. Keruv, Bahçe'yi koruyordu (*Yar 3:24*); iki keruv ise en kutsal yerde konumlandırılmışlardı (*Çık 25:18–22*).
6. Yaratılış altı gün sürdüğünde, her günün “Tanrı ... diye buyurdu” ifadesi ile başlayıp, en sonunda Sebt Günü'nün gelmesi gibi, tapınma çadırıyla ilişkili olarak, Sebt Günü hakkındaki bölümün takip ettiği (*Çık 31:12–17*) “RAB Musa'ya şöyle dedi” ifadesi geçen altı bölüm bulunmaktadır (*Çık 25:1; 30:11, 17, 22, 34; 31:1*).
7. Tapınak, Yaratılış'ta dünyanın tamamlanmasını hatırlatan, İbrani Yeniyl Günü olan birinci ayın birinci gününde tamamlanmıştı (*Çık 40:17*).

Yaratılış 2'nin, bu paralellikleri ortaya koyması gerekmeyordu; eskiler bunu anlıyorlardı. Örneğin İ.Ö ikinci yüzyılda Yahudi bir yazar, “Aden bahçesinin en kutsal yer ve Rab'bin konutu” olduğunu iddia etmişti.

Aden Bahçesi “Allah'ın bahçesi” olarak anılıyordu (*Yşa 51:3, Hez 28:13, 31:9*). O, ilk ebeveynlerimizin O'na ibadet edip paydaşlık yaptığı bir yer olarak, Allah'ın yeryüzündeki konutuydu. Bu yüzden Düşüş'ün en büyük kaybı, Adem ve Havva'nın Bahçe'den kovulması değil, Allah'ın mevcudiyetine olan yakınlığı kaybetmeleriydi.

Tapınak sözcüğü üzerinde düşünün. Aklınıza ne geliyor? Şu an “tapınağr” sizin için ne gibi şeyler şekillendiriyor? Yeryüzündeki bu tapınaklara olan anlayışımız, göklerdeki Allah'ın tapınağının bizlere sağladığı şeyi daha iyi anlamamıza nasıl yardımcı olur?

Şablonun Kopyası

Çıkış 25:9, 40; İbraniler 8:5; 9:23, 24'ü okuyun. Dünyevi ile göksel tapınak arasındaki ilişki nedir?

Kutsal Yazılar, Musa'nın aslında bir tapınma çadırı icat etmediğini, fakat dağda almış olduğu ilahî talimat doğrultusunda onu kurduğunu açıkça öğretmektedir (*Çık 26:30, 27:8, Say 8:4*). Dünyevi tapınak "şablona" göre inşa edilmeliydi. "Şablon" sözcüğünün İbranicesi (*tabnit*), bir modeli veya kopyayı ifade eder; bu nedenle Musa'nın göksel tapınağı temsil eden bir tür minyatür model gördüğü ve bu modelin dünyevi olanı için bir şablon oluşturduğu sonucuna varabiliriz.

Bu nedenle göksel tapınak orijinaldir, İsrail tapınakları için model teşkil eder. Ayrıca açık olan bir başka şey de gökteki tapınağı, bizzat göklerin görkemi ile eşit tutamayız. Göksel tapınak "göklerdedir" (*Vab 11:19, 14:17, 15:5*); bu yüzden gökler onu kapsar. İkisi eşanlımlı değildir.

İbraniler kitabı, hatasız bir ifadeyle göksel tapınağın gerçek olduğunu açıklar. Göklerdeki tapınak "asıl tapınma çadırı" (*İbr 8:2*) ve aynı zamanda "daha büyük, daha yetkin çadır" (*İbr 9:11*) olarak anılırken, dünyevi olan göktekinin "örneği ve gölgesidir" (*İbr 8:5*). Bir gölge her zaman gerçek olanın basit bir taklidi, kusurlu ve soluk bir kopyası olduğundan dünyevi tapınak da göksel olanın sadece bir kopyasıdır. Ne kadar sınırlı olsa da, dünyevi tapınak önemli bir tarzda göksel olanın gerçekliğini yansıtır.

Her ikisi arasındaki ilişkiye tipoloji denir. Tipoloji, ilahi bir şekilde tasarlanmış, peygamberce bir tahayyül olup, tip (orijinal) ve antitip (kopya) diye anılan iki benzer tarihi gerçeği içerir. Benzeşme tipten (orijinal) antitipe (kopya) doğru gittiğinden, İbraniler'de Musa'nın gördüğü göksel modelin, "tip" veya "şablon" (*İbr 8:5*) olduğunu, dünyevi tapınağın da "antitip" veya "kopya" (*İbr 9:24*) olduğunu anlayabiliriz. Bu gerçek, göksel olanın dünyevi olandan daha önce var olduğunu çok açık bir şekilde kanıtlar. Yedinci-Gün Adventistleri olarak göksel tapınağın fiziksel gerçekliğini vurguladığımızda, sağlam bir Kutsal Kitap temeline bağlı kalmış oluruz.

Tapınak Olarak İsa

Yu 2:19–21'i okuyun. İsa'nın bedeni neden tapınakla karşılaştırılmaktadır? Ayrıca bkz. Yu 1:14.

Yuhanna'nın Müjde'sindeki konulardan birisi de, İsa ile daha iyi bir "tapınağın" gelmiş olduğudur. Tapınma çadırı imgesi, Yuhanna 1:14'de bile kullanılmıştır. İsa, insanlar arasında "yaşamış" Söz'dür ve insanlar O'nun "yüceliğini" görmüşlerdir. "Aramızda yaşamak" ifadesi için kullanılan Grekçe *skeno* (iskân) sözcüğü, Grekçe isim olan "çadır" (*skene*) sözcüğünün fiil halidir; o halde 14. ayet Söz'ün "aramızda *çadır kurması*" olarak çevrilebilir. Bu bağlamda, *yücelik* sözcüğü, Allah'ın hem çöldeki tapınma çadırını (*Çık 40:34, 35*) hem de açılış zamanında Süleyman'ın tapınağını (*2Ta 7:1–3*) doldurduğunu hatırlatmaktadır. Öyleyse Mesih dünyaya insan olarak geldiğinde, Allah'ın kendi halkı arasında yaşayacağı yolundaki tapınak vaadini gerçekleştirmişti.

Yukarıdaki ayetler göstermektedir ki, İsa bizzat kendisinin tapınak olduğunu açıklamış, öldükten sonra dünyevi tapınağın öneminin de zaten son bulacağına işaret etmişti (*Yu 2:19–21, Mat 27:51*). Ayrıca İsa Yaşam Ekmeği (*Yu 6:35*) ve Dünyanın Işığı (*Yu 8:12*) olduğunu söylediğinde, dünyevi tapınağın objelerinden olan masa üzerindeki Mevcudiyet Ekmeği man'ın ve kandilliğin de ötesine işaret etmiş olabilir. Tapınağa yönelik kesin bir referans, dünyanın günahını taşıyan kurbanlık "Tanrı Kuzusu" olarak İsa'nın atanmasıdır (*Yu 1:29*).

"Tapınak ile ilişkili olarak hizmet veren herkes, insan ırkı yararına Mesih'in müdahalesini dikkate alarak sürekli eğitim görmekteydi. Bu hizmet, O'nun krallığının yasası demek olan Allah'ın yasasına yönelik sevgi dolu bir kalp yaratmak için tasarlanmıştı. Kurbanlık sunu, Mesih'te açıklanan Allah'ın sevgisinin ibretlik dersiydi—insanın suçlu olduğu günahı Kendi üzerine alarak acı çeken ve ölen kurbanlıkla, masum olan bizler için günah olmuştu."—Ellen G. White, *Selected Messages*, Kitap 1, S. 233.

Günahkâr doğamızdan ötürü, Allah'ın bizlere kızgın olduğunu düşünmek çok kolaydır. İsa'nın yaşamında ve ölümünde görülen Allah'ın sevgisinin açıklanması, kusurlarımıza rağmen her birimizin kişisel düzeyde Allah'ın sevgisini fark etmesine nasıl yardımcı olur? Bu farkındalık, bizleri ne şekilde benliğimiz üzerinde zafer kazanmaya teşvik etmelidir?

Tapınak Olarak İnanlı Topluluğu

Mesih'in göğe çıkmasından ve oradaki tapınakta Başkâhin olarak göreve başlamasından sonra dünyadaki tapınağın da kurtuluş planında artık gerçek bir fonksiyonu kalmadı (*Bkz. Mat 27:50, 51*). Ancak Allah halâ dünya üzerindeki halkıyla birlikte yaşamayı istemektedir, şimdi bu Kutsal Ruh aracılığıyla mümkündür. Elçiler bu gerçeği iletmek için tapınak imgesini kullandılar.

1Ko 3:16, 17; 6:19, 20; 2Ko 6:16; Ef 2:19–22'yi okuyun. Bu ayetlerdeki tapınak imgesine dikkat edin. Kutsal Kitap bizlere burada hangi gerçeği öğretiyor?

Pavlus 1Ko 3:16, 17'de inanlı topluluğuna toplu bir birlik olarak konuşmakta, onlara sahiplik (*1Ko 3:16*) ve kutsallık (*1Ko 3:17*) ile ilgili tapınak konularını sergilemektedir. Aynı ilkeleri 1Ko 6:19, 20'de bireysel inanlılara da uygulamaktadır. Bir tapınak olarak imanlı, kutsal bir yerdir ve buna bağlı olarak ilahi sorumluluk altında kutsallık içinde yaşmalıdır. Pavlus tapınak imgesini kullanarak, saf ve kutsal bir yaşam sürme çağrısını vurgulamakta, bu bağlamda ahlakiliğin de üzerinde cinsel saflığı tanımlamaktadır (*1Ko 6:15–18*). Pavlus'un ilahi bir tapınak olarak inanlı topluluğuna son referansı bu şablona uymaktadır. İmanlılar ve imansızlar arasında hiçbir ortak zemin yoktur (*2Ko 6:14–7:1*), zira inanlı topluluğu Allah ile bir antlaşma ilişkisi içerisindedir ve bu yüzden ayrıcalıklı olarak O'nundur (*2Ko 6:18*).

Aynı zamanda inanlı topluluğu sadece Allah'ın tapınağı olmayıp, aynı zamanda kutsal bir kâhinler topluluğudur (*1Pe 2:5, 9*). Hiç şüphesiz böyle bir imtiyazı önemli sorumluluklar izler. Yaşamımızı, imanla ve itaatle bizlere bunca şeyi veren ve bu nedenle bizlerden birçok şeyi geri vermemizi rica eden Rab'be teslim etmemiz çok önemlidir.

Tabii ki bizleri tamamen kaplayan Mesih'in doğruluğuyla kurtulduk. Ancak bizlere Mesih'in lütfuyla verilen şeyden dolayı, Allah bizlerden neyi geri vermemizi rica ediyor? Bundan da önemlisi O'nun bizlerden istediği şeyi en iyi şekilde nasıl yapabiliriz?

Yeni Yaratılış

Vahiy 7:15–17’yi okuyun. Kurtulanlar nerede ve bu pasaj onları nasıl be-timliyor?

Bu ayetler, kurtulanları Allah’ın sarayında ve tapınağında hizmet eden krallar ve kâhinler olarak tarif etmektedir (*Vab 1:6, 5:10, 20:6*). “Tahtta oturan, çadırını onla-rın üzerine gelecek” (*Vab 7:15*) vaadi, onların Lider’i olarak kadim İsrail halkı ara-sında çöldeki tapınakta yaşayan Allah’ın mevcudiyetini kastetmektedir. Yeni dünyada tapınak bir kez daha Allah’ın ve kurtulanların buluşarak ilişki kuracağı mükemmel bir yer olacaktır. Burası Allah’ın ve O’nun Mesih’inin mevcudiyetinde barınak, ko-runma ve yaşamın nihai doluluğunu garanti etmektedir. Onlar arasında bir zaman-lar çadır kuran Kişi (*Yu 1:14*), onlar da bu yerde “çadır kurabilsin” diye şimdi kut-salları arasına çadırını yayacaktır.

Vahiy 21:1–22’yi okuyun. Yeni Yerusâlim nasıl tarif edilmiştir? Bu ayet-lerde kutsal kent ve tapınak arasında ne gibi paralellikler buluyorsun?

Yuhanna Yeni Yerusâlim’de tapınak görmüyor (*Vab 21:22*), ama bu orada bir ta-pınak olmadığı anlamına gelmez. Aksine Yeni Yerusâlim bizzat bir tapınaktır ve “Al-lah’ın tapınma çadırıdır” (*Vab 21:3*). Yeni Yerusâlim’e birkaç tapınak unsuru tahsis edilmiştir: bunlar “kutsaldır” ve göksel kaynağa sahiptir (*Vab 21:2, 10*); En Kutsal Yer’de olduğu gibi aynı kübik forma sahiptir (*Vab 21:16, 1Kr 6:20*); tapınak çevresi-ne benzerdir, “murdar olan hiçbir şeyin” kente sokulmasına izin verilmez (*Vab 21:27*); ve her şeyden önemlisi burada Allah’ın mevcudiyeti vardır. Allah’ın tapına-ğında, O’nunla mümkün olan en yakın birlikteliği yaşayabiliriz (*Vab 21:3, 7*). İşte kurtuluşun amacı budur.

Allah ile sonsuz bir yakın ilişki mi? O halde Ellen G. White’in tekrar tek-rar söylediği gibi bizler için şu an “Allah ile yakın bir paydaşlık” içerisinde yürümek neden çok önemlidir?

Ek Çalışma: Ellen G. White, “Ahiret Okulu,” S. 301–309, *Education*; “Mücadelenin Sonu,” S. 673–678, *The Great Controversy*.

“Gelecekteki mirasın fazla maddesel görünmesi korkusu, pek çok kişinin, ona evimiz olarak bakmamızı sağlayan gerçekleri ruhsallaştırmalarına neden olmuştur. Mesih öğrencilerine, onlar için Baba’nın evinde yer hazırlamaya gittiğine dair güvence vermişti. Allah’ın sözünde yer alan öğretileri kabul edenler, göksel ikametgâh konusunda tamamen bilgisiz kalmaz. Fakat yine de, “Tanrı’nın kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir insan yüreği kavramadı.” 1. Korintliler 2:9. Doğruların ödülünü tarif etmek için insan dili yetersizdir. Yalnızca onu görenler bunu bileceklerdir. Allah’ın Cennetinin görkemini hiçbir sınırlı zihin kavrayamaz.”—Ellen G. White, *The Great Controversy*, S. 674, 675.

Tartışma Soruları:

- ⊙ Allah’ın göksel tapınağının gerçek bir yer olduğunu anlamak, bizler açısından neden önemlidir? Aynı zamanda, dünyevi ve göksel tapınak arasında çok detaylı bir kıyaslama yapmamak konusunda neden dikkatli olmak zorundayız?
- ⊙ Grubunuzla bir “tapınak” olarak inanlı topluluğu fikri üzerinde düşünün. Bu gerçekten ne anlıyorsunuz? Ayrıca inanlı topluluğu olarak bu çok önemli öğretilere nasıl daha iyi uyum sağlayabiliriz?
- ⊙ “Tanrı’nın tapınağı olduğunuzu, Tanrı’nın Ruhunun sizde yaşadığını bilmiyor musunuz? Kim Tanrı’nın tapınağını yıkarsa, Tanrı da onu yıkacak. Çünkü Tanrı’nın tapınağı kutsaldır ve o tapınak sizsiniz” (1Ko 3:16, 17). Bu ayetler bize ne öğretiyor ve bu öğretileri yaşam tarzımıza nasıl uyarlayabiliriz?
- ⊙ Şu an “kahinler” olduğumuz ve İkinci Geliş’ten sonra kahinler olarak işlevimiz olacağı fikri üzerinde düşünün. Şu an için bu işlevler nelerdir ve İsa’nın dönüşünden sonra bu işlevlere ne olacaktır? Neden sadece kahinler sözcüğünün kullanımı bile, tapınak kavramının kurtuluş planı açısından ne kadar merkezi olduğunu bizlere göstermektedir?

Güneşin Batışı: 18:31 (İstanbul)

Kurbanlar

SEBT GÜNÜ

Konuyla ilgili Metinler: Yar 3:9-21; Çık 12:21-27; Lev 2:1-3; Yar 22:1-19; Lev 17:10, 11; Flp 4:18.

Hatırlama Metni: “Öyleyse kardeşlerim, Tanrı’nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı’yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur” (Romahlılar 12:1).

Müjdenin asıl merkezi kurban kavramıdır. Dini dillerde “kurban” sözcüğü, çoğunlukla yakınlaşma, Allah’a bir şey getirme fikrini ifade eder. İbrani-ce’de *sunu* veya *kurban* sözcüğünün temel anlamı, yaklaşma eylemini, Allah’ın huzuruna bir şey getirme eylemini tarif eder. Grekçe karşılığı ise “armağan” anlamındadır ve kurbanın takdimini tarif eder.

Benzer şekilde İngilizce *offering* sözcüğü, armağanın sunulması demek olan Latince *offerre* sözcüğünden gelmektedir. İngilizce’de *sacrifice* (kurban) sözcüğü, Latince *sacer* (kutsal) ve *facere* (yapmak) sözcüklerinin birleşiminden oluşur ve herhangi bir şeyi kutsal kılma eylemini ifade eder.

Bu hafta, imanlıların Allah’a sundukları bu kurbanlardan bazılarını bakacağız. Allah’ın her zaman kurbanlar için çağrı yaptığını ve bugün de halâ böyle yapmaya devam ettiğini keşfedeceğiz.

Tabii ki en önemlisi, İsa Mesih şahsiyetinde Allah’ın bizzat sağladığı nihai kurbandır.

*19 Ekim Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

İlk Kurban

Yaratılış 3:9–21’i okuyun. Adem ve Havva günah işledikten sonra, Allah’ın onlara yanıtı ne olmuştu?

Adem ve Havva mükemmel bir dünyada, tapınak gibi bir bahçede yaşamışlar ve Allah onlara Yaratıcıları ile yüzyüze paydaşlık yapma olanağını bahşetmişti. İlk günahları, Allah ile olan ilişkilerinde neredeyse aşılmaz bir gedik yaratmıştı. Ancak Allah böyle bir güven uçurumunun nasıl aşılacağını zaten planlamıştı ve onlara karşı yargıda bulunmadan önce onlara bir Kurtarıcı umudunu vermişti (*Yar 3:15*).

“Adem ve Havva Allah’ın huzuruna birer suçlu olarak çıkarak, ihlalin neden olduğu yargıyı beklediler. Fakat dikenini ve devedikenini duymadan, acı ve ızdırap çekmeden ve toza dönüşmeden önce onlara umut aşılayan sözleri dinlediler. Acı çekecek olmalarına rağmen ... nihai zafere karşı özlem çekmiş olmalıydılar.”—Ellen G. White, *That I May Know Him*, S. 16.

Rab, yargılayıcı konuşmasından hemen sonra onlara bu zaferin nihai temelini göstermiş, onlar için çıplaklıklarını ve utançlarını örtecek deriden bir giysi yapmıştı. Belirtilmemiş olsa da, masum bir hayvanın bu yüzden ölmesi gerektiği ve belki de bunun bile bir tür kurbanlık olarak anlaşılmış olduğunu varsaymak mantıklı olabilir (*Yar 3:21*).

Zanlılar için Allah’ın sağladığı giysiler sembolik bir eyleme dönüştü. Tıpkı çöldeki tapınma çadırında sunuların Allah ile halkı arasında özel bir ilişkiyi sağlaması gibi, Bahçe’deki giysi de Allah’ın onlara karşı değişmez iyi niyetinin doğurduğu suçluluk duygusunu temin etmişti.

Böylece insan tarihinin ilk günlerinden beri kurbanlar, günahkâr insanların Allah ile birlik olabileceğini öğretti, ancak sadece bu kurbanların delalet ettiği İsa’nın ölümü aracılığıyla.

Yaratılış 3:9–21’i yeniden okuyun. Allah suçlu çifte yargılayıcı sözler söylemeden önce onlara “nihai zafer” vaadi vermiş olması, sana ne anlatıyor? Düşmüş durumumuzda bile Allah’ın bizlere karşı tavrı, senin için ne ifade ediyor?

Sunu Çeşitleri

Eski Ahit zamanlarında imanlılar çeşitli fırsatlarda ve çeşitli şahsi koşullarda sunular getirebilirlerdi. Temiz hayvanlar, tahıl veya içecekler olduğu kadar başka şeyler de dahil olmak üzere farklı nesnelere “sunu” olarak getirmelerine izin verilmişti. Hayvan kurbanı, tapınak hizmetindeki en eski unsurdu ve kahinlik hizmetiyle birlikte İsraililerin hizmetinin merkezini oluşturmaktaydı. Kurban olmadan dini bir hizmet olamazdı.

Şu ayetlerde ne tür sunular tarif edilmiştir? Çık 12:21–27, Lev 2:1–3, Çık 25:2–7, Lev 4:27–31.

Allah kurbanlık sistemini öyle bir şekilde tesis etmişti ki, imanlılar O’nunla yakın bir ilişki içerisinde girebilirlerdi. İşte bu nedenle sunular her türden farklı duruma uygun olarak getirilebilirlerdi: şükran için, sevinç ve kutlama ifadesi için, armağan için, affedilme talebi için, pişmanlık ricası için, adanma sembolü için ya da bir zararı tazmin etmek için.

En önemli sunu tipleri arasında yakmalık sunular (*Levililer 1*) ve tahıl sunuları (*Levililer 2*) olduğu kadar esenlik veya hoşnutluk sunuları (*Levililer 3*), arınma sunusu (*Levililer 4*) ve onarıma (suç işleme) sunusu (*Lev 5:14–6:7*) bulunmaktaydı. İlk üçü, verene (ve bize) sonunda kendimizin ve sahip olduğumuz her şeyin Allah’a ait olduğunu hatırlatan gönüllü sunulardı. Yakmalık sunular, sunuyu yapan kişinin tamamen adanmışlığını sembolize etmekteydi. Tahıl sunuları, maddi varlıklarımızın, ister yiyecek olsun, isterse hayvan veya başka bir şey, Allah’a adanmasını sembolize etmekteydi. Esenlik sunuları, katılımcının sununun bir kısmını şahsi tüketimi için alıkoymağı tek sunuydu.

Diğer iki sunu ise zorunluydu. Bunlar hataların sonuçları olsa da, insanlara bu hataların “iyileştirilebileceğini” hatırlatmaktaydı. Çoğunlukla “günah sunusu” olarak adlandırılan arındırma sunuları, törensel kirlilikten veya kişi günahın neden olduğu ahlâki bir kirliliğin farkına vardıldıktan sonra sunulurdu.

Sununun geniş bir alana yayılmış olan işlevi, yaşamımızın her alanının Allah’ın kontrolü altında olması gerektiğini göstermektedir. Sahip olduğun her şeyin tamamen O’na teslim edilmesi gerektiğini nasıl öğrenebilirsin? Bunu yapmazsan ne olur?

Moriya'daki Kurban

Yaratılış 22:1–19'u okuyun. İbrahim kurban hakkında ne öğrenmişti?

İbrahim'in imanıyla yaşadığı bu inanılmaz sorunda Allah'ın gayesi neydi? Peygamberin Allah ile olan yaşamı hep ilahi vaatlere eşlik etmişti: ülke vaadi, soyun ve bereketlerin vaadi; oğul vaadi; ve Allah'ın İsmail'e bakacağı vaadi. İbrahim kurban sundu, fakat bunlar hep bazı vaatler ışığında oldu. Ancak Yaratılış 22'de tanımlanan durumda İbrahim herhangi bir ilahi vaat almamıştı; aksine ona canlı bir vaadi kurban etmesi söylendi, oğlunu. Allah'ın buyruğunu izleyen İbrahim'e, Allah'ın onun için başka her şeyden çok daha önemli olduğu gösterildi.

“O korkutucu sınava karanlık günlerde dayanan İbrahim'e, insanlığın kurtuluşu için sunulacak kurbanın yüceliği açıklanmıştı. İbrahim'e hiçbir sınav oğlunu sunmak kadar ağır gelemezdi. Tanrı kendi Oğlunu acı ve utanç verici bir şekilde sundu.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 78.

Kurban konusunda İbrahim iki ana ilkeyi anladı. Birincisi, Allah'tan başka hiç kimse gerçek kurbanı ve kurban vesilesini getiremez. Sağlayacak ve sağlamak zorunda olan Rab'dir. İbrahim bu ilkeyi o yeri adlandırmak suretiyle ebedileştirir, “YAHVE yire,” yani “RAB Sağlar”. İkincisi, İshak'ın hayatını kurtaran asıl kurban, vekalet edendir. İshak'ın “yerine” koç kurban edilmiştir (*Yar 22:13*). Allah'ın sağladığı o hayvan, “RAB'bin hepimizin cezasını yüklediği” Allah'ın Kuzusu İsa Mesih'e delalet etmektedir (*Yşa 53:6, 7; Elç 8:32*).

Allah'a ne şaşırtıcı bir teslimiyet! Böyle bir tecrübenin, İbrahim gibi birinin başına geleceğini kim hayal edebilir? Büyük bir imanla çaba sarf edip de sana birçok ızdıraba mal olan bir şeyi en son ne zaman yapmıştın? Ey-lemlerinden ne öğrendin ve aklında ne kaldı?

Yaşam için Yaşam

Levililer 17:10, 11'i okuyun. Allah kana ne gibi bir işlev vermiştir?

Allah İsraililer'e kan yememelerini buyurduğunda, bu yasak için ilginç bir neden vermişti: kan yaşam demektir ve Allah kurbanlık kanı insan yaşamı için fidye olarak vermişti. Kan ile temsil edilen bir yaşam, başka bir yaşama fidye olur. İbrahim Moriya Dağı'nda oğlunun kanı yerine koçun kanını sunduğunda belirginleşen vekalet ilkesi, kadim İsrail için Allah'ın meşru taleplerine sağlam bir şekilde tutunmuştu.

Yaratılış 22'de olduğu gibi, Allah kefaretin aracısını bizzat kendisinin sağladığını göstermiştir; İbranice'de geçen *Ben* sözcüğü, "Ben onu size ... verdim" (*Lev 17:11*) ifadesiyle vurgulanmıştır. Bizler kendi fidyemizi sağlayamayız. Bunu Allah vermelidir.

Bu kavram, diğer dinlerin kullandığı kurbanlıktan farklıdır. Kutsal Kitap'ta Allah'a ulaşan ve O'nu hoşnut eden insan değildir; aksine bir kişinin Kendi kutsal huzuruna gelmesi için aracılığı sağlayan Allah'tır. Ve Mesih'te fidyelik kanı sağlayan bizzat kendisidir.

1Sa 15:22 ve Mika 6:6–8'i okuyun. Törenselsistemin tehlikelerinden bazıları nelerdir?

Allah, kurbanlık sisteminin hiçbir zaman kalbin davranışının yerine geçmesine niyet etmemiştir; tam tersine kurbanlar imanlının kalbini Rab'be açmak için vardı. Eğer, kurbanların Allah ile bizim aramızdaki ruhsal ilişkiyi vurguladığı ve bunların hepsinin daha büyük bir kurban olan İsa Mesih'e işaret ettiği gerçeğini gözden kaçırsak, kolayca kefaretmek için kurban geleneğinin otomatik bir malzeme olması yolunda büyük bir yanlışın içine düşeriz. Kurban dışında, Allah gerçekten kalplerimizin O'na sadık kalmasını ister (*Mez 51:16, 17*). İsraili peygamberler ısrarla insanları sahte dindarlıkla suçlamışlar ve onlara "adil davranma, sadakati sevme ve alçakgönüllülükle Allah'ın yolunda yürüme" çağrısı yapmışlardı (*Mik 6:6–8; Ysa 1:10–17 ile karşı*).

Yukarıda vurgulanan aynı tehlikeyle ne şekilde karşılanabiliriz? Bu alanda kadim İsraililerin yaptığının aynısını bizlerin de yapabileceğini fark etmek neden çoğunlukla çok zordur? Bu hatadan nasıl kaçınabiliriz?

Günümüzün Sunuları/Canlı Sunu

Mesih'in kurbanlık ölümünden sonra artık hayvan kurbanına gerek kalmasa da, Yeni Ahit bunun yerine başka bir tür kurbanın gerekliliğinden bahsetmektedir.

Şu ayetlere göre, bugün için Allah'a ne tür sunular getirmeliyiz? Rom 12:1, 2; Flp 4:18; İbr 13:15, 16; 1Pe 2:5.

İlk Hıristiyanlık kavramında, tamamen Allah'a adanmış bir yaşamın ne anlama geldiğini tarif etmek için kurbanlık sisteminden gelen terminoloji çok iyi iş görmüştü. Aslında Pavlus şehitliğini düşünürken, kendisini bir içki sunusu olarak tarif etmişti (*Flp 2:17, 2Ti 4:6*).

Bizlere Romalılar 12:1'de hangi belirgin mesaj verilmektedir? Bu gerçeği kendi yaşamımızda nasıl ortaya çıkarmalıyız?

“Diri kurban,” kişinin kendisini bütünüyle Allah'a vermesi demektir. Bedenin adanması kadar (*Rom 12:1*) düşüncenin yenilenecek değişmesi de gereklidir (*2. ayet*). Sadece Rab'be hizmet etmek amacıyla ayrı (kutsal) kıldık. Mesih inancını, kurtuluşumuzun aracısı olan Mesih'i kurbanımız olarak temsil eden Romalılar 12:1–11'de tarif edildiği gibi “Allah'ın lütuflarından” dolayı kendilerini tamamen Rab'be sunmalıydılar.

Bu bağlamda Pavlus'un Mesih inancından ricası, onların Mesih'i taklit etmeleridir. Allah'ın lütfunu gerçekten anlamak, Allah'a adanmış bir yaşama ve başkalarına sevgiyle hizmet etmeye götürür. Kendini ve benliğin arzularını Allah'ın istemine teslim etmek, Mesih'in bizler için nihai kurbanlığına verilecek tek mantıklı yanıtır.

Sonunda, ruhsal ve doktrinel gerçeğe olan anlayışımız ile başkalarına olan hizmetimiz arasında bir uyum olmalıdır. Yaşamın her yönü, imanlının Allah'a olan samimi taahhüdünü vurgulamalıdır. Gerçek ibadet hiçbir zaman sadece içe doğru ve ruhsal değildir; dışarıya doğru çıkarsız hizmetin eylemlerini de kapsamalıdır. Her şeyden evvel Rabbimizin bizler için ne yaptığını düşün.

Ek Çalışma: “İbrahim’e oğlunu kurban etme buyruğu verildiği zaman bütün göksel varlıklar bu buyruğun yerine getirilmesini yoğun bir merakla, adım adım izlediler. Kurtuluşun gizemine ışık tutuldu ve melekler bile insanın kurtuluşu için Tann’ın sağladığı kurbanı daha iyi anladılar. (Bkz. 1.Petrus 1:12).”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 79.

Tartışma Soruları:

⊙ “Ayaklarımız onun yolunda yürüyecek, dudaklarımız gerçeği söyleyecek ve müjdeyi yayacak, dilimiz şifa getirecek, ellerimiz düşmüş olanları ayağa kaldıracak ve yemek pişirmek, temizlik yapmak, yazı yazmak ve tamir etmek gibi birçok olağan görevleri uygulayacak; kollarımız yalnız ve sevgiden mahrum olanları kucaklayacak, kulaklarımız dertli olanların yakarışlarını duyacak ve gözlerimiz tevazu ve sabırla Allah’a doğru bakacak.”—John Stott, *Romans* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity, 1994), S. 322. Bu alıntı, “diri bir kurban” olmanın ne anlama geldiğini nasıl göstermektedir? Neden sadece kendi nefsimizi körelttiğimiz zaman bu şekilde yaşayabiliriz?

⊙ Bu haftaki çalışmamızda da gördüğümüz gibi, insanların karşılaştığı en büyük sorunlardan biri de kurbanlık sistemini, tamamen Allah’a ve başkalarına sevgiyle dolu bir hizmetle adanmış bir yaşamla bütünleşmiş nihai bir amaç olarak görmeleri yerine, sadece bir araç olarak görmeleridir. Kendilerine bunca ışık verilmiş olan Yedinci-Gün Adventistleri, belki de sahip olduğumuz büyük gerçekleri düşünerek, bunların birer amaç değil de araç olduklarını unutarak, hangi bakımlardan bilhassa aynı yoldan gitme tehlikesi altındadırlar?

⊙ Moriya Dağı’ndaki İbrahim ve İshak’ın öyküsünü düşünün. Bu öykü ne kadar üzücü olsa da, bazıları bunun üzüntüye yol açtığını, şaşkınlığa ve ızdıraba neden olduğunu iddia edebilir. Başka şeyler yanında okuyucuda bu duyguları uyandırmak gerektiğini biri neden iddia edebilir?

Güneşin Batışı: 18:20 (İstanbul)

Tapınaktan Alınacak Dersler

SEBT GÜNÜ

Konuyla ilgili Metinler: Çık 40:9, 10; Lev 19:2; 1Pe 1:14–16; Çık 31:2–11; Rom 3:25–28 1Kr 8:31–53; Mez 73:1–17.

Hatırlama Metni: “Aralarında yaşamam için bana kutsal bir yer yapınlar” (Çıkış 25:8).

Tapınak, bizlere müjdenin anlamını öğretmek için Allah’ın en büyük araçlarından biridir. Bu hafta tapınağı incelerken aşağıdaki resim bizlere yardımcı olacaktır:

Bu haftaki çalışmamız, dünyevi tapınak tarafından sağlanan önemli kavrayışlardan bazılarını odaklanacaktır. Kurbanlık sistemini daha sonra araştıracağız.

*26 Ekim Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışım.

Mevcudiyetin Yeri

Çıkış 25:8'e göre, çöldeki dünyevi tapınağın amacı neydi? Bu bize Allah'ın sevgisi hakkında hangi müthiş gerçeği öğretir?

Aden Bahçesi'nde işlenen günah, Allah ile insanlık arasındaki yüzyüze ilişkiyi koparmıştı. Günah, ilk ebeveynlerimizin Allah ile olan engelsiz paydaşlığına zarar vermişti. Ancak Yaratıcı, halâ bizleri kendisine çekmeyi arzulamakta, düşmüş insanlıkla derin bir antlaşma ilişkisine girmekten sevinç duymaktaydı ve bu süreci daha Aden'de başlatmıştı. Yüzlerce yıl sonra İsrail'i Mısır'dan kurtarıp, tapınak ve kurbanlık sistemini tesis ettiğinde Allah insanlığı huzuruna getirme yolundaki insiyatifi yeniden ele aldı.

Bu nedenle tapınak, Allah'ın kendi halkı arasında sürekli yaşama arzusunu kanıtlamaktadır. Bu Allah'ın fikridir (*Mez 132:13, 14*). O'nun nihai amacı ilişkidir ve tapınak da bunun aracı olsun diye seçilmiştir. Tapınak, halkıyla birlikte olmak isteyen Allah'ın mevcudiyetinin somut bir kanıtıdır.

Sayılar 2'deki tasvirden, tapınağın Yakın Doğu'da genellikle kralın çadırını kurduğu yerde, kare şeklinde bir kampın merkezinde yer aldığı çok açıktır. O halde tapınma çadırı, Allah'ın İsrail'in Kralı olduğunu sembolize etmektedir.

Bu arada Levililer çadırlarını tapınağın etrafında kurarlar (*Say 1:53*) ve diğer kabileler kendilerininkini üçlü gruplar halinde "biraz öteye" kurarlardı (*Say 2:2*). Bu durum, somut bir tarzda Allah'ın yakınlığını ve uzaklığını gösterirdi.

Tapınağın bir başka amacı da, merkezi, ilahi olarak atanmış bir ibadet sistemine yer sağlamaktı. Halkın arasında Allah'ın varlığı, insanların iffetsizlikleri ve ahlaki zaaflarıyla riske atıldığından, kutsal olmayan insanların yaşayabilmesi ve kutsal Allah'ın huzurunda kalabilmeleri için, Allah kurbanlar ve sunulardan oluşan bir sistem sağlamıştı.

Böylece bu bağlamda tapınak, sadece kurbanları değil, aynı zamanda kurtuluş planının tamamlayıcı bir parçası olan kahinlik hizmetini de içeren kurtuluş planına ilişkin detayları açıklamıştı.

Herşeyin O'nun tarafından yaratıldığı (bkz. Yu 1:1-3) Evrenin Yaratıcısı, tapınak ile çölde evsiz barksız dolaşan göçebeler arasında yaşamak için kendisini alçaltmıştı. Sadece bu gerçek bile, herhangi birisine karşı etnik, sınıfsal veya kültürel önyargılar beslemekten kaçınmada bizlere nasıl yardımcı olmalıdır?

“Kutsal Kıl”

“Sonra mesh yağıyla konutu ve içindeki bütün eşyaları meshederek kutsal kıl. Böylece konutla takımları kutsal olacak.

Yakmalık sunu sunağıyla takımlarını meshet, sunağı kutsal kıl. Sunak çok kutsal olacak.” (Çık 40:9, 10).

Çıkış 40:9, 10, bizlere tapınağın “kutsal” olarak takdir edildiğini göstermektedir. Kutsallığın temel fikri, Allah’a ait olma bileşimiyle birlikte, ayrılık ve eşsizliktir.

“Özgün hizmet, Allah ile İsrail arasındaki bağlantıydı. Kurbanlık sunular, Me-sih’in kurbanlığına delalet etmesi için tasarlanmışlardı ve bu nedenle Kurtarıcı’nın gelişine yönelik halkın kalbinde sarsılmaz bir imanı muhafaza etmekteydi. Bundan dolayı, Rab’bin kurbanlarını kabul etmesi ve onlarla birlikte olmaya devam etmesi, diğer yandan da insanların kurtuluş planı hakkında doğru bilgiler edinmesi ve görevlerini doğru anlaması için, kalbin kutsallığı ve yaşamın saflığın, Allah’a saygının ve O’nun taleplerine mutlak itaatin, tapınakla ilişkili olan herkes tarafından korunması son derece büyük önem taşıyordu.”—Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary*, Cilt 2, S. 1010.

Levililer 19:2 ve 1Pe 1:14–16’yı okuyun. Kutsal olmak isteyen insanların ilk sebebi nedir?

Allah’ın kutsallığı bizleri dönüştürür ve ayrıcalıklı kılar. İster beslenme ile ilgili kurallara uymak olsun (*Lev 11:44, 45*), ister kahinlere saygı olsun (*Lev 21:8*), ya da daha önceki arzulara uymamak olsun (*1Pe 1:14*), O’nun kutsallığı, yaşamın her alanında O’nun halkının ahlaki davranışları açısından nihai bir motivasyondur. Açıkçası Allah, bizler O’na yakınlaştıkça kutsallıkta gelişmemizi ister. Bu değişiklik, sadece günahkar doğamızdan feragat etmekle ve sonuçları ne olursa olsun, doğru olanı yapmaya rıza göstermekle olabilir.

Kendin hakkında, alışkanlıkların, beğenilerin, aktivitelerin, vs. hakkında düşün. Kendinin ve yaptıklarının ne kadarı “kutsal” olarak nitelendirilebilir? Yüzleşebileceğin çok çetin bir soru, değil mi?

Tapınağın Araçları

Çıkış 31:2–11'i okuyun. Bu ayetler dünyevi tapınaktaki objelerin yapılması konusunda bize ne öğretiyor? Yaratılış 1:2 ile olan bağlantısı nedir? (Ayrıca bkz. Çık 25:9.)

Tapınaktaki bütün objeler içinde antlaşma sandığı, Allah'ın mevcudiyetinin ve kutsallığının en üstün sembolüydü. Adı, sandığın içerisine yerleştirilen (Çık 25:16, 21) ve “tanıklık” (Çık 32:15, 16) diye anılan antlaşma yasasının yazılı olduğu iki taş tableten geliyordu.

Sandığın üzerinde, kanatlarıyla kapağı örten iki keruvun yer aldığı “bağışlanma kapağı” vardı (Çık 25:17–21). Buna “kefarek kapağı” da denilebilir, zira merhametli ve bağışlayıcı Allah'ımız insanları kendisiyle uzlaştırmış ve kendisiyle yapılan antlaşma ilişkisini korumak açısından onlar adına her türlü önlemi almıştı.

İşte Kefaret Günü'nde (İbrancesi *Yom Kippur*) yılda bir kez insanlar ve tapınak için kefaretin yapıldığı yer burasıydı (Lev 16:14–16). Romalılar 3:25'de Pavlus “kefarek kapağı” (genellikle “bağışlatma” veya “kefarek kurbanı” olarak çevrilir) olarak İsa'yı göstermektedir, zira İsa'nın bizzat kendisi, Allah'ın günahlarımız için kefarek ettirdiği kurtuluş *mekânıdır*.

Kutsal Yer olan ilk odada kandil sürekli ışık sağlamaktaydı (Lev 24:1–4), ve buhur sunağı Allah'ın mevcudiyetini kahinlerden gizleyen koruyucu duman üretmekteydi (Lev 16:12, 13). Ekmeğın konulduğu masanın üzerinde ise İsrail'in oniki kavmini temsil eden oniki somun ekmek bulunmaktaydı. Masanın üzerinde ayrıca tabaklar, testiler ve kaseler de bulunmaktaydı (Çık 25:29, 30). Bu maddelerin önemi hakkında çok az bilgi verilmiş olsa da, muhtemelen antlaşma yemeğınınin unsurlarını temsil etmekteydiler (Çık 24:11'i *hatırlatan*) ve Allah'ın halkıyla olan antlaşmasını sürekli hatırlatmaya hizmet ediyordu.

Romalılar 3:25–28'i okuyun. “Yasayı yerine getirme ilkesiyle değil, iman ilkesiyle” kurtuluş vaadinden nasıl büyük bir umut edinebiliriz?

İlahî ve Müşterek Aktivite Merkezi

1Kr 8:31–53’ü okuyun. Bu ayet, tapınağın işlevi hakkında bize başka neler öğretiyor?

Yeni inşa edilmiş tapınağın ithaf töreninde Kral Süleyman, tapınakta sunulabilecek özel dualardan oluşan yedi durum belirlemişti. Yedi işlev, İsraililerin yaşamında tapınağın geniş rolünü temsil etmekteydi. Tapınak başışlanma isteme yeriydi (30. ayet); ant içmek için (31, 32. ayetler); mağlup olduğunda destek için (33, 34. ayetler); kıtlıkla karşılaşıldığında rica etmek için (35, 36. ayetler) ya da diğer felaketler için (37–40. ayetler). Burası yabancılar için de dua etme yeri olduğu kadar (41–43. ayetler), zafer kazanmak için de istekte bulunma yeri (44, 45. ayetler).

Tapınağın “bütün ulusların dua evi” (Yşa 56:7) olması istenildiğinden, Süleyman’ın bireysel olarak İsraililerin, yabancıların ve tüm insanların istekte bulunmasını gözönüne aldığı çok açıktır.

Tapınak, temelde İsrail’deki tüm aktivitelerin ideolojik merkeziydi. Din, imanlının yaşamının bir parçası değildi, hatta en önemlisi de değildi; o yaşamın ta kendisiydi. Bu durum, aynı şekilde bizlere imanımızın kendi yaşamımızda oynaması gereken rolü hakkında ne söylemektedir?

İnsanlar öğüt veya yargı almak istediklerinde, ya da günahlarından pişman olduklarında, tapınağa gitmişlerdi. Tapınak aynı zamanda İsraililerin çölde geçirdiği yıllarda yaşam merkeziydi. Allah kendi halkıyla iletişim kurmak istediğinde bunu tapınaktan gerçekleştirmişti (Çık 25:22). Bu nedenle “buluşma çadırı” olarak anılması uygundur (örneğin, Lev 1:1).

Dua yaşamın hakkında düşün. Ne kadar derin, ne kadar zengin, ne kadar imanı beyan edici ve yaşam değiştirici? Belki de kendine sorman gereken ilk soru şu olmalı: *duayla ne kadar zaman harcıyorum?*

“Allah’ın Tapınağına Gidinceye Dek”

Mezmurlar, imanlılarla Allah arasındaki ilişkide tapınağın önemli bir rol oynadığını defalarca göstermektedir. En iyi bilineni Mezmurlar 23’ün sonunda Davut’un da ifade ettiği şu sağlam kanaattir: “Hep RAB’bin evinde oturacağım” (6. ayet). Davut’un Mezmurlar 27’deki başlıca arzusu, en iyi tapınakta tecrübe edilebilen, Yehova’nın huzurunda olmaktır. Tapınağa ne kadar değer verdiğini göstermek için Davut onu değişik ifadelerle vurgulamakta, Rab’bin evi, tapınak, tapınma çadırı ve çadır olarak anmaktadır. İnsan ancak burada zikredebilir ve “RAB’bin güzelliğini seyredebilir” (Mez 27:4).

Tapınaktaki Allah’ın aktiviteleri çok önemli bir noktaya işaret etmektedir: O, ibadet edeni güvence altına alır ve zorlu zamanlarda bile tapınağında saklar (Mez 27:5). Allah, huzuruna gelen herkese emniyetli bir sığınak sağlar ve iç huzuru verir. Bu ifadeler, Allah’ın güzelliğini O’nun halkı için yaptığı şeyle ilişkilendirir. Buna ek olarak sembolik önemiyle tapınak hizmeti Allah’ın iyiliğini ve adaletini gösterir.

Davut’un derin arzusunun nihai gayesi sadece tapınakta bulunmak değil, bilakis Yehova’nın onunla birlikte olmasıdır. İşte bu nedenle Davut Allah’ı “aramak” azmindedir (Mez 27:4, 8).

Mezmurlar 73:1–17’yi okuyun. Tapınağa girdikten sonra Asaf neyi anlıyor?

Mezmurlar 73’de, Asaf acı çekme sorununa parmak basmıştı. O, imanlı olan acı çekerken, kötünün bariz başarısını anlayamıyordu (4–12. ayetler). Kendisi de neredeyse imanını kaybediyordu (1–3. ayetler), fakat tapınağa gitmesi onu farklılaştırdı (13–17. ayetler). Asaf orada, Davut’un Mezmurlar 63:2’de bahsettiği Allah’ın aynı kudretini ve ihtişamını görebilmiş ve mevcut durumun bir gün değişeceğini ve adaletin yerini bulacağını fark etmişti. Yeniden gerçeği kavradı ve sonunda kötülerin kaygan bir zeminde olduğunu (Mez 73:18–20) ve sadık olanların güvencesini (21–28. ayetler) yeniden tasdik etti. Allah’ı arayanlar için tapınak, Allah’ın onları “yüksek bir kaya üzerine çıkaracağı” (Mez 27:5) güven veren bir yer, yaşamın sığınağı olur. Tapınak hizmetinin öğrettiği gerçekten, aslında Allah’ın iyiliğine ve adaletine güvenmeyi öğrenebiliriz.

Ek Çalışma: Ellen G. White, “Tapınma Çadırı: Tanrı’nın İsrail’deki Konutu,” S. 189–197, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt.

“Tapınma çadırını yapmak için pahalı malzemelere ihtiyaç vardı, ama Rab herkesin gönülden verdiği sunuları kabul etti. “Kadın erkek herkes istekle geldi, Rab’be her çeşit altın takı, broş, küpe, yüzük, kolye getirdi. Rab’be armağan ettikleri bütün takılar altındı.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 189.

Tartışma Soruları:

- ⊙ Allah’ın adaleti sorusu üzerinde daha fazla düşünün. Şu an için bu dünyada çok az adalet görüyoruz. O halde, Allah’ın adaletine duyulan nihai umut olmaksızın, neden hiçbir şekilde adalet umudu da olamaz?
- ⊙ Birisi şöyle yazmıştı: “Tapınma çadırı, yolunu kaybetmiş dünyadaki bir parça kutsal zemindir.” Bu ifade senin için ne anlam ifade ediyor?
- ⊙ 1Pe 1:14–16’yı okuyun. Ne tarzda Allah’ın kutsallığını anlıyorsun? Senin için, kendini kutsal kılmak ne demektir? Nasıl kutsal olabiliriz?
- ⊙ Eli’nin oğulları, Allah’a “yakın” olup, O’nun kutsallığına değer vermeyenlerden bir örnektir (*1Sa 2:12–17*). Allah’ın kutsallığına karşı duyarsız olmaktan nasıl kaçınabilirsin? Dua, çalışma ve itaat, O’nun kutsallığının farkında olmamıza yardımcı olmada neden çok büyük önem taşırlar?
- ⊙ “Günlük hizmetin en önemli kısmı, insanlar adına sunulan hizmetti. Tövbe eden kişi, sunusunu tapınma çadırının girişine getirir, elini kurbanın başına koyar, günahlarını itiraf eder ve böylece onları masum kurbanı geçirmiş olurdu. Sonra da hayvanı kendi eliyle kurban ederdi. Kahin kanı olarak kutsal yere götürür ve perdenin önüne serperdi. Perdenin arkasında, günahkarın çığnediği yasayı barındıran sandık duruyordu. Bu törenle kişinin günahları, kan aracılığıyla tapınma çadırına aktarılmış olurdu.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 194. Bu alıntı, “imanla kurtuluşun” tapınak hizmetiyle açıklandığını anlamamıza nasıl yardımcı olur?

Güneşin Batışı: 18:10 (İstanbul)

Kefaret: Arınma Sunusu

SEBT GÜNÜ

Konuyla İlgili Metinler: 2Ta 33:12, 13; 2Sa 14:1–11; Lev 4:27–31; Yer 17:1; Lev 10:16–18; Mik 7:18–20.

Hatırlama Metni: “Biliyorsunuz ki, atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan altın ya da gümüş gibi geçici şeylerle değil, kusursuz ve lekesiz kuzu andıran Mesih’in değerli *kannın* fidyesiyle kurtuldunuz” (1Pe 1:18, 19).

Kurbanlık sistemi belki de tapınak hizmetinin en iyi bilinen parçasıdır, çünkü doğrudan Mesih’in kurbanlığına işaret eden parça budur. Günahkâr için ölmüş olan hayvanın kanı, bizim adımıza ölmüş olan Mesih’in kanı için bir sembol haline gelir.

Bu hafta, tek gerçek kurban olan İsa Mesih aracılığıyla bizleri kendisiyle nasıl uzlaştırdığını daha iyi anlamamız için Allah’ın işaret ettiği yardım tarzı “arınma sunusu” (aynı zamanda “günah sunusu” olarak da anılır) ile bağlantılı olan birkaç kavramı inceleyeceğiz. Bazen bu çalışma, şu izlenimi vermekten kaçınmak açısından günah sunusu yerine arınma sunusu terimini kullanır, örneğin doğum yapmak ahlâki zayıflık olarak değerlendirilirdi, çünkü yeni annenin böyle bir sunu vermesi gerekliydi (Lev 12:5–8). Bu sunu, o kadının törensel kirliliği için yapmış olduğu bir *arınma sunusu* olarak daha iyi anlaşılabilir, günahından dolayı verilen bir kurban olarak değil.

*2 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Günah ve Af

Rab'bi bilen herkesin de tasdik edebileceği gibi, günah bizi Allah'tan ayırır. İyi haber, günahın neden olduğu bozukluğu iyileştirmek ve bizleri yeniden O'na döndürmek için Rab bir sistem koymuştur. Bu sistemin merkezinde de tabii ki kurbanlık vardır.

Eski Ahit'te her biri, kişinin suç işlediğinde ihlalin farkındalık derecesine göre karşılığı olan üç çeşit günah vardır: dikkatsizce veya kasıtsızca işlenen günah, tasarlanmış ve kasıtlı işlenen günah ve isyankâr günah. Levililer 4:1–5:13'de buyurulan “arınma sunusu,” bazı durumlarda kasıtlı olduğu kadar, kasıtsızca işlenen günahlara tatbik edilebilir (Lev 5:1). Sunu, bu ilk iki kategori için mümkün olsa da, isyankâr günahlar, en iğrenç türler için hiçbirini anılmamıştır. İsyankâr günah, Allah'ın “yüzüne karşı” keyfi olarak yapılır ve isyankâr kişi halkın arasından atılmayı hakeder (Say 15:29–31); ancak, Manaşşe'ninki gibi durumlarda bile Allah affını sunmuştur (Bkz. 2Ta 33:12, 13).

Yasa 25:1, 2 ve 2.Samuel 14:1–11'i okuyun. 2.Samuel 14:9, bağışlama, adalet ve suç konusunda ne açıklar?

Günahkârı bağışlayan Allah haklı çıkmış mıdır? Her şeyden evvel haksız olan ve kınanması gereken günahkar değil midir (*Bkz. Yas 25:1*)?

Tekoalı kadının öyküsü buna bir yanıt verebilir. Yoav tarafından dul numarası yapması talimatı verilen kadın, Kral Davut'a giderek onun yargılaması ister. Yoav, birinin diğerini öldürdüğü, iki oğlu hakkında bir öykü uydurur ve kadına bunu Davut'a söylemesini rica eder. İsrail yasası, ailede kalan tek erkek olsa bile, katilin öldürülmesini emretmektedir. Kadın, yargıçlık işlevi olan Davut'a suçlu oğlunun serbest bırakılması için yalvarır.

Sonra kadın ilginç bir şekilde: “bu olayın suçlusu ben ve babamın ev halkı olsun” dedi, “Kral ve tahtı suçsuz olsun” (*2Sa 14:9*). Hem kadın hem de Davut, eğer kral katilin serbestçe dolaşmasına karar verirse, o zaman kral katilin suçunu bizzat üstlenmiş olacak ve adalet makamı (yani onun bir yargıç olarak ünü) töhmet altında kalmış olacaktır. Yargıç, vermiş olduğu karardan ahlaki olarak sorumluydu. İşte kadın bu nedenle suçu kendi üzerine almayı teklif etmişti.

Benzer şekilde, Allah da kişiyi doğru olarak deklare etmek için günahkarların suçunu üstlenir. Bağışlanmamız için, *Allah bizzat bizim cezamıza katlanmak zorundadır*. İşte bizim kurtulabilmemiz için Mesih'in ölmesini gerektiren meşru neden budur.

El Koyma

Levililer 4:27–31'i okuyun. Sununun yanında hangi geleneksel aktiviteler yapılmıştı?

Sununun amacı, günahı ve günahkârın suçunu ortadan kaldırmak, tapınağa sorumluluğu transfer etmek ve günahkârın affedilmiş ve arınmış olarak ayrılmasını sağlamaktır. (Çok nadir durumlarda arınma sunusu olarak belirli bir miktarda ince un getirilir ve bu arınma sunusu kansız olsa da, “kan dökülmeden bağışlama olmaz” [İbr 9:22] şeklinde anlaşılırdı.)

Adet, el konulmasını, hayvanın ölümünü, kanın sürülmesini, yağların yakılmasını ve hayvanın etinin yenmesini içermektedir. Sunuyu getiren günahkâr böylece bağışlanırdı, ama sadece kan töreninden sonra.

Bu sürecin en önemli kısmı el konulmasını içermektedir (Lev 1:4, 4:4). El konulması günahı masum hayvana aktarıyordu. Hayvan öldürüldükten sonra dökülen kan sunakta kefareti için kullanılmaktaydı (Lev 4:25, 17:11). El konulmakla günah hayvana aktarıldığından, hayvanın ölümünü vekalet eden bir ölüm olarak anlamalıyız. Hayvan günahkârın yerine ölmüştü. Bu bize hayvanın öldürülme eyleminin, kahin tarafından değil de neden suçlu olan günahkâr tarafından yapıldığını açıklayabilir.

Bir dahaki sefere günah için ayartıldığında, İsa'nın çarmıhta öldüğünü gözönüne getirerek, elini O'nun başına koyduğunu ve günahlarını O'na itiraf ettiğini hatırla. Aklından geçirdiğin bu kavram, bağışlanma açısından bunun bedelini anlamana nasıl yardımcı olabilir? Bu fikir, bu ayartılmaya karşı koymada sana nasıl yardımcı olabilir?

Günahın Transferi

“Yahuda’nın günahı demir kalemle yazıldı; yüreklerinin levhaları, sunaklarının boynuzları üzerine elmas uçlu aletle oyuldu.” (Yer 17:1).

Elin konulmasından ve hayvanın ölümünden sonra, sunudaki bir sonraki törensel aktivite, kanın sürülmesiydi. Kahin, kurbanın kanını sunağın üzerindeki boynuzlara sürerdi. İşin içerisinde kan olduğundan, bu törensel kısmın kefaretle ilgisi vardır (Lev 17:11). Eğer günahkar halktan bir kimse veya lider ise kan yakmalık sununun olduğu sunağa sürülürdü (Lev 4:25, 30); eğer başkahin veya tüm topluluk günahkârsa, kan iç sunağa, yani buhur sunağına sürülürdü (Lev 4:7, 18).

Kanın sunağın boynuzlarına sürülmesi ne anlama gelmekteydi? Boynuzlar sunağın en yüksek noktasıydı ve bundan dolayı kurtuluşun dikey boyutunu ifade etmekteydi. Kan, Allah’ın huzuruna getirilmekteydi.

Yeremya 17:1, olayı anlamak için özel bir öneme sahiptir: Yahuda’nın günahı “demir kalemle yazıldı; yüreklerinin levhaları, sunaklarının boynuzları üzerine”. Ayete göre sunaklar putperest ibadetlere hizmet etse de, ilke aynıdır: sunak halkın ahlâki durumunu yansıtmaktaydı. Kan, günahın suçunu aktarıyordu. Sunağın boynuzlarına sürülen kan, günahı, günahkârın üzerinden silerek tapınağa aktarıyordu, ki bu bizler için Mesih’in göklerdeki işini sembolize eden, dünyevi tapınak hizmetinde açıklanan kurtuluş planındaki çok önemli gerçeği anlamamızı sağlamaktadır.

Kan günahı aktardığından dolayı, tapınağı da kirletmekteydi. Bu kirlenme örneğini, arınma sunusunun olduğu durumlarda, kanın kazayla giysiye sıçraması örneğinde görüyoruz. Giysi herhangi bir yerde değil, sadece “kutsal bir yerde” yıkanmalıydı (Lev 6:27).

Sonunda sunağın üzerinde yağın yakılması, arınma sunusuyla ilgili herşeyin Allah’a ait olduğunu göstermektedir (Lev 3:16).

Bu kurbanlarla sembolize edilen İsa’nın ölümüne şükürler olsun ki, günahlarımız kaldırıldı, O’nun üzerine yüklendi ve göksel tapınağa aktarıldı. İşte bu kurtuluş planının merkezidir.

Tapınak hizmeti, günahlarımızın affı için Allah’a olan mutlak bağımlılığımızı anlamamıza nasıl yardımcı olur? Bu gerçek sana hangi huzuru vermektedir? Aynı zamanda bunu hangi önemli sorumluluklar izler? (Bkz. 1Pe 1:22.)

Günah Taşıma

Levililer 6:25, 26; 10:16–18’i okuyun. Burada hangi önemli gerçek açıklanmaktadır?

Kutsal yerde sunuyu yemekle, töreni gerçekleştiren kâhin suçlunun “suçunu taşır”. Bu sunudaki et, sadece kâhinin hizmetinin bedeli değildi (aksi takdirde Musa Harun’un oğullarının onu yememesine kızmazdı), bilakis kefaretin çok önemli bir parçasıydı.

Kurbanın etini yemek, kefaret sürecine nasıl katkıda bulunur? Bunu yemek sadece kutsal yere kan ile girmeyen kişilerin sunularından talep edilirdi; yani liderin ve halktan bir kimsenin sunuları. Kutsal Kitap, açıkça kurbanı yemekle kahinin günahkar için “kefaret olacak” “suçu taşıdığını” söylemektedir. Günahkarın suçunu taşımak, artık günahkarın özgür kalmasını ima etmektedir.

Çıkış 34:7’nin İbranicesinde Allah’ın “suçu taşıdığını” söyleyen ifadenin aynısı, günahkârın suçunu bağışlatmak için kahinin günahı taşıması eylemini gösteren Levililer 10:16’da da kullanılmaktadır. Aksi takdirde, bu taşıma olmaksızın günahkar kendi suçunu taşımak zorunda kalacaktır (*Lev 5:1*), ve bu da onun ölümüne yol açacaktır (*Rom 6:23*).

Kahinin başkasının günahını taşıma işi, aynen Mesih’in bizler için yaptığı şeydir. O bizim yerimize öldü. O halde dünyevi tapınaktaki kahinlik işinden, bizler için Mesih’in işini simgelediği sonucunu çıkarabiliriz, çünkü bizim günahlarımızın suçunu O üzerine almıştı.

“Bereketler bağışlamadan ötürü gelir; bağışlama ise yüce Günah Taşıyıcı tarafından taşınarak, günahın itiraf edilip pişman olunduğu iman aracılığıyla gelir. Böylece tüm bereketlerimiz Mesih’ten gelir. O’nun ölümü, günahlarımız için kefaret edici bir kurbandır. Allah’ın bağışlamasını ve iyiliğini O’nun aracılığıyla elde ederiz. O halde aslında imanımızın Yarattıcısı, Yazarı ve Sonlandırıcısı O’dur.”—Ellen G. White, *Manuscript Releases*, Cilt 9, S. 302.

Yargı gününde Allah’ın huzurunda olduğunu hayal et. Neye dayanabilirsin—ibadetlerine mi, Sebt Günü’nü tutmana mı, yaptığın iyi işlere ve yapmadığın kötü işlere mi? Bunların, gerçekten seni kutsal ve mükemmel bir Allah’ın önünde aklamaya yeterli olacağını düşünüyor musun? Eğer değilse, bu yargıdaki tek umudun nedir?

Af

Mika 7:18–20’yi okuyun. Bu pasajda Allah hakkında nasıl bir tablo görüyoruz?

Mika kitabının son üç ayeti, Allah’ın geriye kalan imanlılarla olan ilişkisine odaklanmaktadır. Ayetler, Allah’ın neden rakipsiz olduğunu harika bir şekilde açıklamaktadır. Bağışlayıcı sevgisinden ve lütfundan dolayı O eşsizdir. Mika’da (ve başka yerlerde) açıklandığı gibi Allah’ın göze çarpan özelliği, O’nun bağışlamaya rıza göstermesidir. Mika bu hususa, Allah’ın özelliklerine (18. ayet) ve eserlerine (19, 20. ayetler) çeşitli vurgular kullanarak işaret etmiştir. O’nun özellikleri ve eserleri, Allah’ın karakterine yönelik en sevilen dini açıklamalardan biri olan Çıkış 34:6, 7’de *İsrail amentüsü* dilinde açıklanmaktadır.

İlginc olan, Mika 7:18–20’de kullanılan bazı önemli sözcükler, affın aracılığının sadece halkı için acı çeken Birisinden geldiği gerçeğine işaret eden Yeşaya 53’deki Kul’un Ezgisinde de kullanılmıştır.

Maalesef herkes Allah’ın kurtarıcı lütfundan hoşnut olamaz. Allah’ın affı ne ucuz ne de otomatiktir. O sadakati içerir. O’nun lütfunu tecrübe edenler, tıpkı Mika 6:8’deki merkezî ayette olduğu gibi alçakgönüllülükle karşılık verirler. “Sadık olmanın hoşlanan” Allah, bakiye kalanların da “sadakati sevmeleri” çağrısı yapmaktadır. Halkı O’nun karakterini taklit edecektir. Yaşamları O’nun sevgisini, tutkusunu ve iyiliğini yansıtacaktır.

Kutsal Kitap’ta, bağışlama vurgusu yapan Mika 7:18–20’yi, hemen ardından yargı vurgusu yapan Nahum 1:2, 3 takip etmektedir. Bu, Allah’ın bizlerle olan ilişkisinin iki boyutunu ortaya koymaktadır: tövbekârın bağışlanması ve kötünün cezalandırılması. Her iki taraf ta Allah’a aittir. O hem Kurtarıcı hem de Yargıç’tır. Allah’ın karakterinin bu iki yönü tamamlayıcıdır, birbiriyle çelişkili değil. Şefkatli bir Allah, aynı zamanda adil bir Allah da olabilir. Bunu bilmekle, O’nun sevgisine, affına ve nihai adaletine güvenebiliriz.

Mika 6:8’i okuyun. Bu beyanın gerçekliğini ortaya koymayan bu ilkeler olmaksızın, iman beyanı ne işe yarar? Hangisi daha kolay, İsa’da imanlı olduğunu iddia etmek mi, yoksa Mika 6:8’de vurgulanan imanı yaşamak mı? İkincisini nasıl daha iyi yapabilirsin?

Ek Çalışma: Ellen G. White, “Tapınma Çadırı: Tanrı’nın İsrail’deki Konutu,” S. 189–197, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt.

“Göge yükselen Mesih, Tann’nın huzuruna çıkarak tövbe eden imanlılar için kanıyla yalvarışta bulundu. Bu nedenle kahin, kurban kanını günahkar kişinin adına kutsal yere serpmektedir.

Mesih’in kanı, tövbe eden kişiyi yasanın mahkûmiyetinden kurtardığı zaman o günahın kaydı tıpkı yeryüzündeki örneğinde olduğu gibi tapınakta duracak ve son kefareti bekleyecektir. O halde, günah sunusunun kanı tövbe eden kişiden alınır ve Kefaret Gününe dek tapınakta kalır.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 196.

Tartışma Soruları:

⊙ Bazıları bir bütün olarak vekillik kavramının adil olmadığını iddia etmektedir. Masum olan neden suçlunun yerine ölmeli? Ancak bu sadece Kutsal Kitap’ta açıkça öğretilmekle kalmayıp, aynı zamanda Kutsal Kitap’ın ana teması olduğundan, bu iddiaya nasıl yanıt verebiliriz? Bu “insafsızlık” bize af getirmesi için gösterilen lütfu anlamamıza yardımcı oluyor mu? Yani bu “insafsızlık” bizlere Allah’ın gerçekte ne kadar yüce, bağışlayıcı ve sevgi dolu olduğunu göstermeye ne şekilde yardımcı oluyor?

⊙ Grubunuzla birlikte Mika 6:8’i okuyun. Burada bizlere ne söyleniyor? Daha da önemlisi, bu açık buyruğu yerine getirmeyi nasıl öğrenebiliriz? “Alçakgönüllülükle Allah’ın yolunda yürümek” dahil, tüm bu şeyleri yapmayı nasıl öğrenebiliriz? Bu ne anlama geliyor? Allah ile alçakgönüllülükle yürümek, tevazuyla diğer insanlarla birlikte yürümeye nasıl dönüşebilir?

⊙ Kurtuluşumuzun sadece İsa’nın ölümü aracılığıyla olduğunun ne anlama geldiğini düşünün. Bu inanılmaz gerçek bizlere günahın ne kadar kötü olduğu konusunda ne öğretiyor ve kendi çabalarımızla kurtulmak, neden helal yapmak için bir domuzu fırçayla temizlemekten farksızdır?

⊙ Grubunla birlikte Çarşamba günkü son soruya verilen yanıtları incele. Müjde bağlamında ve bizleri kurtarmak adına Allah’ın bizler için ne yaptığı anlamında yanıtlarınızı tartışın.

Güneşin Batışı: 17:01 (İstanbul)

Kefaret Günü

SEBT GÜNÜ

Konuyla İlgili Metinler: *Lev 16, Lev 23:27–32, Yas 19:16–21, Mat 18:23–35, Ysa 6:1–6.*

Hatırlama Metni: “Senin gibi suçları silen, kendi halkından geride kalanların isyanlarını bağışlayan başka tanrı var mı? Sonsuza dek öfkeli kalmazsın, çünkü sadık olmaktan hoşlanırsın. Bize yine acıyacaksın, çiğneyeceksin suçlarımızı ayak altında. Bütün günahlarımızı denizin dibine atacaksın” (*Mika 7:18, 19*).

Kefaret Günü veya Yom Kippur, Levililer 16’da açıklandığı gibi en resmi Eski Ahit geleneğidir. Bu geleneğin “en kutsal” karakterini betimlemeye yardımcı olmak için Musa’nın beş kitabının merkezi olan Levililer kitabının kalbine kasten yerleştirilmiştir. Ayrıca İsraililerin yıllık festivali için eşsiz olup, tüm işlere ara verme çağrısı yapılan gün olan Şabat’ların Şabat’ını kastetmektedir (*Lev 16:31*). Bu gerçek, Yaratıcı olarak, Kurtarıcı olarak bizler için yaptığı (ve yapacağı) şeyde Allah’ta huzur bulma zamanı olarak bu günü doğrudan Sebt Günü kavramının içine yerleştirir.

Bu hafta dünyevi tapınaktaki Kefaret Günü’nde neler olduğunu inceleyerek, özellikle kurtuluş ve günahın nihai yapısını anlamamıza yardımcı olması açısından iki tekeyle ilgili geleneğe bakacağız.

**9 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Yıllık Arınma

Levililer 16:16, 30'u okuyun. Kefaret Günü'nde ne arındırılmaktadır?

Yıl boyunca her tür günahlar ve geleneksel kirlilikler tapınağa aktarılmaktaydı. Kefaret Günü ile de bunların ortadan kaldırılmasının zamanı gelmiş oluyordu. Kefaret Günü'nün üç ana bölümü vardır:

1. *Kahin için arınma sunusu.* Tapınağa girdiğinde ve arındırma adetini yerine getirdiğinde, temiz olduğundan (kahinin) emin olmak açısından başkahin günahları için bir boğa keserdi.
2. *“RAB için” seçilen tekenin arınma sunusu (Lev 16:8).* Yıl boyunca İsraililerin tüm günahları için arınma sunuları tapınağa “getirilirdi”. Kefaret Günü, bu günahların tapınaktan silindiği zamandı; bu süreç, “RAB için” seçilen tekenin kaniyla yerine getirilmekteydi.
3. *Azazel için seçilen canlı tekenin salınması töreni.* Allah, halkının günahlarının tapınağı ve kampı terk etmesini istiyordu. Bu nedenle bir başka teke çöle gönderiliyordu.

Levililer 16:15'i okuyun. Bu tekeye ne oldu ve bu neyi sembolize etmektedir?

Rab için seçilen teke ile, ne günahın itirafı ne de el koyma işlevi olmadığından, onun kanı günah taşıyıcısı değildi. Bu yüzden kirletmemiş tam tersine arındırmıştı. Etki, 16. ve 20. ayetlerde açıkça tarif edilmektedir. Baş kahin Rab'bin tekesinin kaniyla kefarete etmekte, tüm tapınağı arındırmaktadır. Aynı prosedür insanların arınmasını da etkilemektedir, öyle ki tapınak tüm halkın günahlarından arındırıldığında, insanlar da kendiliklerinden arınmış oluyorlardı. Bu anlamda Kefaret Günü eşsizdi, zira sadece bu günde hem tapınak hem de insanlar arındırılıyordu.

Kefaret Günü, iki aşamalı kefaretin ikinci safhasıydı. İlk safhada yıl boyunca İsraililer bağışlanıyordu. Onların günahları silinmiyor ama bunları bizzat halledeceğine söz veren Allah'a emanet ediliyordu. İkinci safhanın bağışlamayla çok fazla ilgisi yoktu; insanlar zaten bağışlanmışlardı. Aslında “bağışlama” fiili, Levililer 16 veya Levililer 23:27–32'de hiç geçmez. Bu da göstermektedir ki, büyük mücadele geniş bağlamda anlaşıldığında daha çok anlam ifade etmesi bakımından, tüm kurtuluş planı sadece günahlarımızın bağışlanmasından çok daha fazlasıyla ilgilidir.

Affın Ötesinde

Levililer 16:32–34’ü okuyun. Kefaret Günü’nde Başkahin’in asıl görevi neydi?

Baş kahinin başlıca yükümlülüğü, Allah ile insanlar arasında aracılık etmektir. Tapınakla ilgili olarak ise sistemi idare ediyor, çeşitli kurban ve sunu adetlerini uyguluyordu (*İbr 8:3*). Kefaret Günü’ndeki görevi muazzamdı. Azazel için tekeyi çöle yollamak haricinde (bu emri kendi vermiş olsa da) neredeyse her adeti uygulamaktaydı.

Kefaret Günü’nde “yüce” kahin (böyle de anılırdı) Mesih’in canlı bir örneği olurdu. Allah’ın halkının dikkati yüce kahinin üzerinde odaklandığı gibi, İsa da bizim dikkatimizin tek merkezidir. Yüce kahinin dünyadaki eylemleri insanlara arınma sağlarken, göksel tapınakta İsa’nın işi de bizler için aynı şeyi gerçekleştirir (*Rom 8:34, 1Yu 1:9*). Kefaret Günü’nde insanların tek umudunun yüce kahin üzerinde olduğu gibi, bizim de tek umudumuz Mesih’tedir.

“Mesih’in kanı, tövbe eden kişiyi yasanın mahkûmiyetinden kurtardığı zaman, o günahın kaydı tıpkı yeryüzündeki örneğinde olduğu gibi tapınakta duracak ve son kefareti bekleyecektir. O halde, günah sunusunun kanı tövbe eden kişiden alınır ve Kefaret Gününe dek tapınakta kalır”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 196.

Levililer 16:16–20’ye göre, yüce kahin en kutsal yere girmeli ve onu geleneksel kirliliklerden, suçlardan ve günahlardan temizlemeliydi. Sonra tüm kötülükleri, tüm suçları ve İsrail’in tüm günahlarını canlı tekeye aktarır ve tüm bunları onunla birlikte çöle salardı. Böylece İsrail’in tüm ahlaki zayıflıkları gitmiş olurdu. Kefaret Günü’nün eşsiz hedefine de ulaşılmış olurdu: bağışlamanın ötesine geçen ahlaki bir arınma. Bu günde yeni bir bağışlamaya gerek yoktu. Allah zaten onların günahlarını affetmişti.

Allah’ın bize vermiş olduğu güçle tüm günahları defetmeye çalışırken, tek kurtuluş umudumuz olan Mesih’in erdemlerine tamamen dayanmayı nasıl öğrenebiliriz?

Azazel

Levililer 16:20–22’yi okuyun. Canlı tekeye ne oldu?

Canlı tekeyle ilgili adet bir sunu değildi. Kurayla iki tekeden hangisinin Yehova için hangisinin Azazel (çoğunlukla günah keçisi olarak çevrilir) için olduğuna karar verildikten sonra sadece Yehova için olan teke arınma sunusu olarak kullanılırdı (9, 15. ayetler). Buna karşın Azazel’in tekesine “canlı teke” denilirdi. Hiç kesilmezdi, belki de adetin kurban teşkil etmesi fikrinden kaçınmak için. Canlı teke *sadece* yüce kahinin tüm tapınağın kefareti bitirdikten sonra devreye girerdi (20. ayet). Bu hususun üzerinde çok durulmalıdır: *canlı tekeyle olan sonraki adetin, tapınağın veya insanların arındırılmasıyla hiçbir ilgisi yoktur. Onlar zaten arındırılmışlardır.*

Azazel kimdir veya nedir? İlk Yahudi yorumcuları Azazel’i özgün bir günahkar melek, kötünün asıl kaynağı ve hatta kötülük meleklerinin lideri olarak belirlemişlerdir. Bizler tabii ki onun bizzat Lusifer’in bir sembolü olduğunu biliyoruz.

Canlı tekeyle ilgili adet, günahın kesin olarak ortadan kaldırılmasını gerçekleştiren bir yok etme ayiniydi. Günah ilk yerde sorumlu olan birinin üzerine getirilir ve sonra da insanlardan ebediyen uzaklaştırılırdı. Tekenin, günahın nihai sorumluluğunu taşımasıyla, “kefare” cezalandırıcı anlamda onun üzerine yüklenirdi (Lev 16:10).

O halde bazılarının yanlışlıkla iddia ettiği gibi Şeytan kurtuluşumuzda bir rol oynuyor mu? Tabii ki değil. Şeytan hiçbir zaman, hiçbir şekilde bir vekil olarak günahlarımızı üstlenmez. Sadece İsa bunu yapmıştır ve Şeytan’ın kurtuluşumuzda rol aldığını düşünmek bir küfürdür.

Canlı tekeyle ilgili adet, yalancı tanık için çıkarılmış olan yasayla paralellik göstermektedir (Yas 19:16–21). Suçlayan ve suçlanan kişi, kahinler ve yargıçlar tarafından temsil edilerek Rab’bin huzuruna getirilecekler; haklarında soruşturma yapılacaktır; ve eğer suçlayan kişinin yalancı tanık olduğu anlaşılırsa masum olan kişi için niyetlendiği cezaya çarptırılacaktır (örneğin hain Haman’ın sadık Mordekay için hazırladığı darağacı).

Merhametli affı ve günahlarımızı artık hiç hatırlamayacak olmasından dolayı Allah’a yine şükürler olsun (Yer 31:34). Bir kez affedildiğinde, günahlarımızı hatırlamamayı nasıl öğrenebiliriz? Bunu yapmak neden çok önemlidir?

Kefaret Gününde

“Tapınma çadırındaki etkinlikler sayesinde, Mesih’in ölümü ve hizmeti hakkındaki büyük gerçekler halka her gün öğretiliyordu. Üstelik halk, en az yılda bir kez Mesih ve Şeytan arasındaki son mücadeleyi, evrenin gınahtan ve günahkarlardan kurtuluşunu görmüş oluyordu.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 1. Cilt, S. 197.

Levililer 16:29–31 ve 23:27–32’yi okuyun. Yom Kippur’da Allah’ın İsraililerden beklediği şey neydi? “Önceden belirtilen Kefaret Günü” diye anılan, içinde yaşadığımız bugün bu ilkeyi nasıl kendimize tatbik edebiliriz?

Eğer kadim İsrail’de birisi bu talimatları izlemezse, halkın arasından atılıp yok edilirdi (*Lev 23:29, 30*). Kefaret Günü gerçekten bir ölüm kalım meselesiydi. İmanın tamamen Allah’a sadakatini gerektiriyordu.

Birinin bütün bir yıl boyunca kefaretin ilk safhasında günahlarını itiraf ettiğini hayal edin; yani günlük kurbanları sunduğunu ama sonrasında Kefaret Günü’nü ciddiye almadığını. Allah’ın bu günde kanıtlamasını planladığı şeye saygısızlık etmekle, böyle bir kişi Allah’a karşı vefasız olduğunu kanıtlamış oluyordu.

Bu demektir ki Allah’a iman ettiğini iddia eden kişi, yine de kurtuluşu kaybedebilir. Yedinci–Gün Adventistleri olarak bir kez kurtulan hep kurtulmuş sayılır ilkesine inanmıyoruz, çünkü Kutsal Kitap bunu öğretmiyor. İmanda yaşadığımız sürece, O’na itaat ettikçe, düştüğümüzde O’nun affına, ayartıldığımızda O’nun zafer veren gücüne sınıksız tutunursak, Mesih’te güvence içinde oluruz.

Matta 18:23–35’i okuyun. Bu harika benzetmeden ne gibi bir ders çıkartmalıyız?

Yeşaya'nın Kişisel Yom Kippur'u

Yeşaya 6:1–6'da, Yeşaya göksel Kral'ın tapınaktaki tahtında “yüce ve görkemli” bir şekilde oturduğunu gördü. Görüm, Allah'ı yargılamak için gelen bir yargıç olarak sahnelemektedir (*Yşa 5:16*). Yeşaya gerçek Kral'a bakmakta, Yuhanna'nın Müjdesi'ni İsa Mesih olarak saptamaktadır (*Yu 12:41*).

Yeşaya, Allah'ın peygamberi olsa da ve insanları tövbeye çağırsa da, Allah'ın huzurunda mahvolacağını anlamıştı. Allah'ın kutsallığı ve görkemiyle karşılaştığında Yeşaya kendi günahkarlığını ve aynı zamanda halkının murdarlığını farkettiler. Kutsallık ve günah birbiriyle uyumsuzdur. Tıpkı Yeşaya gibi, hepimiz ilahi yargıdan geçemeyeceğimiz sonucuna varma ihtiyacı hissetmeliyiz. Tek umudumuz bir Vekil'e sahip olmaktır.

Yeşaya 6:1–6'da, Kefaret Günü'ne yönelik hangi paralellikler gözükmektedir?

Tapınağın dumanla dolması, sunak, yargı, günah ve murdarlık için kefaretiler, bunların hepsinin birleşimi güçlü bir şekilde Kefaret Günü'nü anımsatmaktadır. Yeşaya burada kendi “şahsi Kefaret Günü'nü” yaşamıştı.

Bir kahin gibi iş gören serafılardan biri (sözcük anlamı “yanan biri”) sunaktan bir kor alarak peygamberin günahını silmek için bir tür sunu vermektedir. Bu, İsa'nın kurbanlığı ve O'nun kahinlik hizmeti aracılığıyla mümkün olan günahtan arındırma konusunda uygun bir imajdır. Yeşaya bunu bir arınma töreni olarak algılamıştı ve kor dudaklarına değdiğinde sessiz kalmıştı. Dolayısıyla onun “suçu silindi” ve “günahı bağışlandı” (*Yşa 6:7*). 7. ayette geçen pasif ifade, bağışlamanın tahtta oturan Kişi tarafından sağlandığını göstermektedir. Yargıç aynı zamanda Kurtarıcı'dır.

Allah'ın arındırma işi bizleri, “Vay başıma” ifadesinden “İşte buradayım, beni gönder!” davranışına yöneltir. Kefaret Günü'ndeki göksel işi anlamak, duyuruya hazır olmaya yöneltir, çünkü gerçek bir anlayış, güvenceye ve kesinliğe neden olur. Çünkü yargı esnasında, doğruluğu (kanıyla sembolize edilen) bizleri kınanma korkusu olmadan dimdik ayakta durmamıza neden olacak bir Vekilimiz'in, İsa Mesih'in olduğunu biliyoruz (*Rom 8:1*). Minnet duygusu görev için motive eder. Beraat eden günahkarlar Allah'ın en iyi elçileridir (*2Ko 5:18–20*), zira onlar Allah'ın onları neyden kurtardığını biliyorlardır.

Ek Çalışma: “Şimdi, Kefaret Günündeki son ciddi hizmette öngörülen olay gerçekleşir. En kutsal yerdeki hizmet tamamlandığında ve İsrail’in günahları günah sunusunun kanı aracılığıyla tapınaktan temizlendiğinde, çöle salınan teke canlı olarak Rabb’in önüne sunulurdu; bundan sonra başkâhin topluluğun huzurunda onun üzerine “İsrail halkının bütün suçlarını, isyanlarını, günahlarını açıklayarak bunları tekenin başına” aktarırdı. *Levililer 16:21*. Aynı şekilde, gökteki tapınakta kefarete işi tamamlandığında, Allah’ın, göksel meleklerin ve kurtulanlar topluluğunun huzurunda, Allah’ın halkının günahları Şeytan’a yüklenecek; onların işlenmesine neden olduğu tüm kötülüklerden suçlu ilan edilecektir.”—Ellen G. White, *The Great Controversy*, S. 658.

Tartışma Soruları:

⊙ Başkâhinimiz olarak Mesih’in işini ihmal eden veya önemsemeyen bir kurtuluş planına olan her türlü anlayış neden kusurludur? Tapınak, aracılık işinin kurtuluş planı açısından ne kadar merkezi olduğu hakkında bize ne öğretiyor? Yeni Ahit kitabı içerisinde İbraniler kitabı gökteki tapınakta Mesih’in işine adanmıştır. Bu bakış açısıyla, bu iş ne kadar önemlidir?

⊙ Birisi, ölümünden göksek tapındaki hizmetine dek Mesih’in işinin, O’nun adaleti, dürüstlüğü ve sevgisine ilişkin tüm soruları yanıtlamaya yardımcı olacak tarzda “Allah’ın kurallı metodu” sayesinde günah sorununu halletmesinin bir parçasıdır diye yazmıştı. Bu ifadenin ne anlama geldiğini düşün, özellikle büyük mücadele ışığında ve günahın sefil trajedisini kapsayan büyük meseleler hakkında bizlere ne öğrettiği açısından.

⊙ Birçok Yedinci–Gün Adventist’ine Kefaret Günü, kurtuluş güvencesine yer verilmeyecek tarzda öğretilmekteydi. Böyle bir görüş, Kefaret Günü’nün amacına yönelik yanlış bir anlayıştan kaynaklanmaktadır. *Kefaret* ismi üzerinde düşünün. Ne anlama geliyor? Kefarete nasıl erişilebilir? Kefaret işini kim yapmaktadır? Bu nasıl gerçekleştirildi? Bu sorular, Kefaret Günü’nün aslında iyi bir haber olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı olmalıdır?

Güneşin Batışı: 16:53 (İstanbul)

Kurbanımız Mesih

SEBT GÜNÜ

Konuyla İlgili Metinler: *Yşa 53:2-12, İbr 2:9, İbr 9:26-28, İbr 9:12, Çık 12:5, İbr 4:15.*

Hatırlama Metni: “Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz” (1Pe 2:24).

Katolik rahip Maximilian Kolbe, 2.000 Yahudi dahil olmak üzere Büyük Polonya'daki mültecilere barınma sağladığından dolayı Auschwitz toplama kampında hapsedilmişti. Tutsaklar barakalarda kayıplara karışırken (belki o kaçmıştı) SS subayları misilleme olarak 10 tutukluyu açlıktan ölmesi için seçmişti. Seçilen adamlardan biri şöyle haykırıyordu, “Ah benim zavallı eşim, zavallı çocuklarım. Onları bir daha göremeyeceğim.” Kolbe o anda adamın yerine kendisini sundu; yani bu perişan olmuş aile babası değil, kendisi açlık çekmeye talip olacaktı. Şaşırان SS subayı bunu kabul etti ve diğer adam hayatta kalırken (en azından bir süre için), Kolbe kaderine mahkum olmuştu.

Kolbe'nin kurbanlığı ne kadar dokunaklı olsa da, bu sadece tapınak hizmetini sembolize eden bir eylem olarak, bizim yerimize geçmeye razı olan Biri'nin yaptığı yanında gölge gibi kalır. Yeni Ahit, İsa'yı Eski Ahit kurbanlık sisteminin iki önemli yönüyle saptar: O kurbanımızdır (*İbraniler 9, 10*), ve O Başkahinimizdir (*İbraniler 5-10*).

Bu hafta Mesih'in nihai kurbanlığının farklı yönlerini inceleyecek ve O'nun herkes için bir defalık ölümünün bizlere ne sağladığını göreceğiz.

*16 Kasım Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

BATIL İNANÇLAR - Kapılma ve Kurtulma

Yazar: Kurt Hasel

Orijinal Adı: Der Zauber des Aberglaubens

İster Avrupa'dan alınmış olsun -bu kitapta bolca örneği olduğu gibi- ister Çin'de karşımıza kemik biçiminde, isterse Türkiye'deki gibi nazar biçiminde çıkmış olsun, batıl inançlar her devir ve kültürde olagelmıştır.

Çünkü insanlar nerede olurlarsa olsunlar, üç temel soruya yanıt arayıp durdular.

- Geleceği nasıl bilebilirim?
- Nasıl mutlu olabilirim, olumsuz etkilerden nasıl korunabilirim?
- Ölümden sonra ne olacak, ölümlerle nasıl iletişim kurabilirim?

İlginçtir ki, çağdaş uygarlık bu sorulara doğüstü yollardan yanıt arama gayretlerini ortadan kaldırmış değildir. Tam tersine, son yıllar, özellikle batı dünyasında irrasyonel'e (akla dayanmayan) olan ilginin giderek yoğunlaştığını gösteriyor.

Hangi ideoloji ya da düşünce sistemine ait olursanız olun, elinizdeki kitabın, hayatınızın tümünü yönlendiren alışkanlıklar dünyasını ve düşünce sistemlerini sorgulayacağına inanıyoruz.

ELLEN G. WHITE SERİSİ

HAKİKAT YOLU VE HAYATIMIZ

Orijinal Adı: Steps to Christ

Çağımızın bilim ve teknik alanında kaydettiği olağanüstü gelişmeler, maddi gereksinimlerimizin karşılanmasını bir dereceye kadar kolaylaştırmıştır diyebiliriz. Fakat maddi gereksinimlerimizin yanı sıra bir de ruhumuzun gereksinimleri vardır. Dileğimiz, çağımızın kaydettiği ilerlemeler yanında bunların da gelişmesi ve insan ruhundaki boşluğun daha asil duygularla dolabilmesidir.

Bu yapıt, ruhsal yaşantımızın bu gereksinimini karşılamaya yardımcı olmak amacıyla hazırlanmıştır. Yüz yirmi-den fazla dile çevrilmiş olan kitap, yazarın Türkçe olarak yayınlanmış ilk kitabıdır.

ELLEN G. WHITE SERİSİ BÜYÜK MÜCADELE

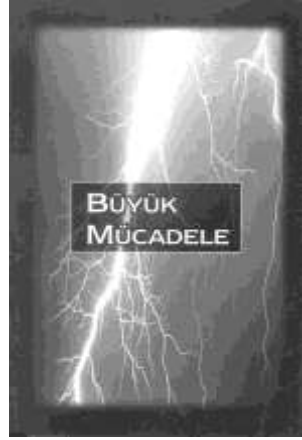
Orijinal Adı: The Great Controversy

Eğer evrende anlam ve adalet varsa, masumlar neden suçlularla birlikte acı çekiyor? Ölümden sonra yaşam var mı? Gerçek nedir?

Dünyanın geleceği ne olacaktır? Kirlenmiş bir atmosferde soluk almak için mücadele eden bir çocuğun feryatlarıyla mı, yoksa nükleer füzelerin yarattığı atomik cehennemin patlamasıyla mı son bulacak? Yoksa -kendi temel bencilliklerini kontrol etme yetisini gösteremeyen- insanlar kötülüğü, savaş, yoksulluğu ve hatta ölümü bile yenebilecekler mi?

Bu kitap yanıtları vermektedir; ve yanıtları güvence içermektedir. Yaşamın anlamı vardır! Evrende yalnız başımıza değiliz. Bizimle ilgilenen birisi var! Birisi gerçekten de insanlık tarihiyle ilgilenmiş, hatta insanlığa bizzat katılmış, O'na ulaşabilmemizi, O'nun da bize ulaşabilmesini olanaklı kılmıştır. Güçlü eli bu gezegeni tutan ve yakında esenliğe kavuşturacak olan birisi vardır.

Bu kitabın sayfalarını çeviren hiç kimse, kitabın sadece şans eseri mi eline geçtiğini sormadan bırakmayacaktır.

ELLEN G. WHITE SERİSİ GEÇMİŞTEN SONSUZLUĞA 1. CİLT

Orijinal adı: Patriarchs & Prophets

Nereden geldik? Uluslar arası gerilimler uygarlığı neden yıkımla tehdit ediyor? Suç oranı neden yükseliyor? Ahlâksal standartlar neden geriliyor? Tanrı bütün bunlara kayıtsız mı kalıyor? Sorunları çözmemize yardımcı olacak herhangi bir şey yapıyor mu?

Beş kitaplık bir serinin ilki olan bu kitap, sıraladığımız bu soruları yanıtlamaktadır. Dünyamızın nasıl oluştuğuna, insanlığın nasıl başladığına ışık tutmaktadır. Binlerce yıl önce göklerde başlayan trajik isyan anlatılmakta, Tanrı ve Şeytan arasında gelişerek yeryüzünün bütün sakinlerini etkisi altına alan mücadele ortaya konulmaktadır.

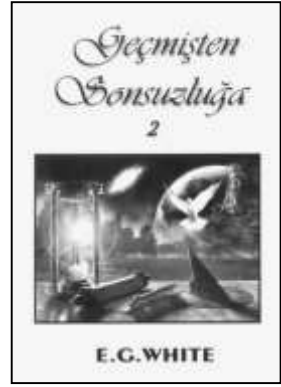
Yazar dünyamızda var olan doğrıyla yanlış, gerçeikle yanlış arasındaki savaşı tanımlamaktadır.

ELLEN G. WHITE SERİSİ
GEÇMİŞTEN SONSUZLUĞA (2. CİLT)

ELLEN G. WHITE

Orijinal Adı: Prophets & Kings

Peygamberlerin öyküsü, 1. ciltte kaldığı yerden devam ediyor. Davut'un oğlu Süleyman, İsrail Krallığına tarihinin en zengin ve en görkemli dönemini yaşattı. Bu ciltte, Tanrı'nın seçtiği halkın O'nun isteğini yapmaktan nasıl adım adım uzaklaştığını görüyoruz. Yaptıkları seçimin sonuçlarına acı ve ıstırap içinde nasıl katlandıklarını, sonunda Tanrı tarafından nasıl dışlandıklarını okuyoruz. Yaşamımızda lanet ve belalar yerine bereketlere kavuşmak için sakınmamız gereken hataları bize öğreten bir kitaptır bu...

ELLEN G. WHITE SERİSİ
SEVGİ ÖĞRETMENİ (1. ve 2. CİLT)

ELLEN G. WHITE

Orijinal Adı: The Desire of Ages

İsa'nın insanlık tarihinin en büyük öğretmeni olduğuna kuşku yok. Sözleriyle milyonları büyülemekle kalmadı, yaşam tarzıyla çok daha büyük bir gerçeği açığa vurdu: karşılıksız sevgi, hilesiz sevgi.

Tanrısal konularda son derece derin bir bilgiye sahip olan yazar Ellen G. White, bu kitapta İsa'nın yaşamındaki harikulade öğretileri ve önemli olayları tarih sırasına göre anlatırken, O'nun yaşamının farklı güzelliklerini ve ilahî hazinenin değerli gerçeklerini çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermiştir.

Bu kitap, okuyucuyu gökyüzünün kutsal hazinesiyle ilgili olarak onun hayal bile edemeyeceği kadar iyi bilgilendirmektedir.

Öğrencilik

Allah başlangıçta mükemmel, günahsız bir dünya yarattı. İnsanlar, Yaraticıları'nı onurlandırmanın, tapınmanın ve takip etmenin imtiyazını yaşıyorlardı. Yaşam sonsuza dek böyle sürmeliydi.

Ancak Şeytan ilk dünyevi ebeveynlerimizi baştan çıkararak, insanlığın nihai anlamını, gayesini ve önemini onlardan çaldı. İsyan çoğaldı ve tüm gezegene bulaştı.

Allah her yerde imanlılara O'nun eşsiz lütfunun habercisi olmaları, Şeytan tarafından köle yapılanlara bu ilahi kurtuluşu bildiren elçiler olmaları işaretini vermekte, onlara Yaraticıları'nı takip etme, tapınma ve övme çağrısı yapmaktadır. Öğrenci yetiştirmede Mesih'in örneği, Büyük Görev'e yanıt vermede imanlıların izleyeceği bir örnek olmalıdır (*Matt. 28:19, 20*).

Bu yüzden bu çeyrek yılın konusu öğrenciliktir. Bu terimin birçok yönü olsa da, bu çalışmada bir süreç olarak İsa'nın takipçisi olmayı ve ruhları nasıl daha iyi kazanabileceğimizi araştıracağız.

İsa bu gibi farklı gruplara nasıl hitap etmişti: zengine ve fakire, dindara ve dinsize, siyasi bakımdan kudretli olana ve güçsüz olana? İsa nasırlı kalplerin kilidini nasıl açmış, dışlanmış olanlara umut aşılamış, çocuğun hassas kalbini müşfik bir şekilde uyandırmış, tüm etnik ve sosyal engelleri aşarak öğrenciler yetiştirmişti? Zenginliğin ve gücün kalelerine nasıl girmiş, ruhsal bakımdan kibirli dini liderlerin kozalarını nasıl açmış veya en ölümcül hastalıklarla savaşımlara nasıl umut aşılamıştı?

Bunlar entelektüel değişimi canlandıran tartışma soruları değildir; aksine bunlar İsa'nın kaybolan koyunu sevgiyle dolu Çoban'a yönelten örneğini tutkuyla izleyen bir imanlının en önemli çalışma alanıdır.

Dan Solís, Teksas doğumlu olup, bir ortakçı ve göçmen bir çiftçinin torunudur. Andrews Üniversitesinden mezun olmuştur ve bir inanlı topluluğunda pastör, konferans departman direktörü ve üniversite profesörü olarak hizmet vermektedir. O ve ilköğretim okulunda öğretmenlik yapan karısı Cindy'nin Washington, Kalifornia ve Tennessee'de Rab'be hizmet eden üç yetişkin çocuğu vardır.

Yeni web sayfamızı ziyaret edin:

www.adventistler.com / www.adventistler.org

Yeşaya 53'deki İsa

Yeşaya 53:2–12'yi okuyun. Bu ayetler, Mesih'in bizler için yaptığı şey konusunda ne öğretiyor?

Yeşaya 52:13–53:12, Mesih'in dünyanın günahları için ölümünü güçlü bir biçimde tarif etmektedir. Bu pasajdaki farklı açılar, başkalarının hakettiği cezayı kendi üzerine aldığı ve aslında onlar için bir Vekil olduğu anlamında, İsa'nın ölümünün cezanın yerine geçen bir kefarete formunda olduğuna dair çok açık bir kanıt sağlar. Aşağıda, bu pasajda İsa'nın bizler için hizmetini ortaya koyan bazı imalar verilmektedir:

1. İsa başkaları için acı çekti. Onların dertlerini ve acılarını (4. ayet), suçlarını, kötülüklerini (5, 6, 8, 11. ayetler) ve günahlarını (12. ayet) üstlendi.
2. Uğruna acı çektiği insanlara büyük yararlar getirdi: esenlik, şifa (5. ayet) ve aklanma (11. ayet).
3. İsa'nın acı çekmesi ve ezilmesi Allah'ın istemiydi (10. ayet). Allah bizim cezamızı O'na yükledi (6. ayet), çünkü O'nun bizim yerimize ölmesi Allah'ın planıydı.
4. İsa doğrudur (11. ayet), şiddete başvurmaz ve hilesi yoktur (9. ayet).
5. O suç sunusuydu, günah için kefarete edici bir kurbandı (10. ayet).

Luka 22:37, Elç 8:32–35 ve 1Pe 2:21–25'i okuyun. Yeni Ahit yazarları, Yeşaya 53'ü nasıl yorumlamışlardı?

Yeni Ahit'in Yeşaya 53'ü imaları, hiç şüphesiz İsa Mesih'in bu peygamberliği gerçekleştirmesindedir. Hatta kendisi bile burada ifade edilen kişiyle kendisini özdeşleştirmişti (Luka 22:37). Bizler bağışlanalım ve dönüştürülelim diye Mesih günahlarımızı kendi üzerine aldı.

Yeşaya 53'de Mesih'in bizler için yaptığını söylediği tüm şeyleri düşün. Ne yapmış olursan ol, kendini Rab'be imanla ve teslimiyetle verirsen, buradaki güvencelere sahip olacağın bilinciyle, bunları kendin için nasıl kişiselleştirebilirsin?

Yeterli Vekillik

İbraniler 2:9'u okuyun. İsa'nın "herkes için ölümü tatması" ne demektir? Ayrıca bkz. İbr 2:17, 9:26–28, 10:12.

İsa günahkârlar için öldü. O günahsızdı (*İbr 4:15*), öyle ki yaşamını kurbanlık olarak verdiğinde, O kendi günahı için ölmedi. Aksine O, "halkın günahlarını bağışlatmak" (*İbr 2:17*) ve günahı ebediyen ortadan kaldıracılabilmek (*İbr 9:26*) için "birçoklarının günahını üstlendi" (*İbr 9:28*).

İbraniler 2:9'a göre, İsa'yı "meleklerden daha aşağı kılmamanın" gayesi, O'nun ölüm acısını çekebilmesi içindir. Buradaki husus, O'nun yüceltilmesi için İsa'nın ölümünün neden kaçınılmaz bir koşul olduğunu açıklamaktır. Basit bir ifadeyle, insanlığın kurtuluşu için İsa'nın ölmesi gerekiyordu. Bunun başka bir yolu yoktur.

Bu pasajda Enkarnasyon'un gayesi, Oğul'un ölümüdür. Yalnızca ölüm acısı aracılığıyla İsa kurtuluşun yaratıcısı olabilirdi (*İbr 2:10*).

Allah neden İsa'nın acı çekmesine izin vermeyi uygun gördü? İbraniler 2:14–18'deki bağlam, Allah'ın çocuklarını ölümün köleliğinden, iblisten, ölüm korkusundan kurtarmak ve İsa'yı "merhametli ve sadık Başkahin" olarak yetkilendirmek için İsa'nın ölümünün gerekli olduğunu öne sürmektedir.

Kısacası, çarmıh taçtan önce gelmelidir.

"Tüm insanlığın yaptığı kötülüklerin yükü Mesih'in üzerine yüklendi. Bizleri Yasa'nın lanetinden kurtarmak adına Yasa'yı çiğneyenlerle eşit tutuldu. Adem'den beri insanlığın işlediği günahlar O'nun kalbine yük oldu ve Tanrı'nın günaha duyduğu öfke, insanlığın tanrısızlığa doğru sürüklenmesi Mesih'in ruhunu karamsarlıkla doldurdu."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, S. 744.

Evrenin Yaratıcısı Mesih, senin günahların için bir insan olarak öldü. Bunun ne anlama geldiğini düşün. Bunun ne harika bir haber olduğunu düşün. Bunun kişisel olarak sana sunduğu umudu düşün. Bu harika gerçeği, yaptığın her şeyin ana motivasyonu haline nasıl getirebilirsin?

Mesih'in Kanı

Kurtarıcı kan kavramı, tüm Kutsal Kitap'a yayılmıştır. Adem ve Havva günah işledikten sonra başlayan ilk kurbanlardan itibaren, hayvan kurbanları ortaya çıktığında kan her zaman mevcuttu. Kan olmaksızın günahlarımızın bağışlanması ve Allah'ın huzuruna girmek için hiçbir şansımızın olmayacağı yolundaki hayati gerçeği tanımlamak adına, kan adetleri İsrail kurbanlık sistemini karakterize etmişti. Kan, Allah'ın affını elde edebilmek ve O'nunla paydaşlık yapmak için tek yoldu.

İbraniler'den Mesih'in kanı ve Eski Ahit kurbanlarında geçen kan hakkında aşağıdaki pasajları okuyun. Bizlere kan hakkında ne öğretiyorlar?

İbr 9:12

İbr 9:14

İbr 9:18

İbr 9:22

İbr 10:19

İbr 12:24

İbr 13:12

İbr 13:20

Mesih'in kanı, O'nun yaşamıyla ilgili olmayıp, bilakis O'nun vekaleten ölümünün bir sembolü olduğu kadar, bu ölümün işlevsel yanını tarif etmektedir. Mesih'in dökülen kanı, şaşırtıcı bir şekilde çok fonksiyonludur. Mesih'in kanı ebedi Kurtuluş'u kazandırır, günden arınmayı, affı, kutsanmayı sağlar ve dirilişin gereğesidir.

İbraniler'de müthiş bir çelişki vardır: Mesih'in kanı diğer kanlardan daha iyidir. Aslında başka hiçbir kan affı sağlamaz; Mesih'in ölümü günahlardan bağışlanmanın tek sebebidir, Çarmıh'tan önce ve sonra (*İbr 9:15*). Mesih'in kanının dökülmesi ve onun etkileri, bizim hak etmiş olduğumuz cezayı O'nun üstlenmesi demek olan Mesih'in ölümünün vekalet etmesinin açık bir kanıtıdır.

Mesih'in ölümünü anlamak, kendi işlerimizin bizi kurtaracağı kanısından bizleri özgür kılmaya nasıl yardımcı olmalıdır?

Lekesiz Kurban

Kurbanlık hayvanın ne gibi kriterlere sahip olması gerekiyordu? Çık 12:5, Lev 3:1, 4:3'ü okuyun.

Kurbanlık hayvanın seçimi büyük bir özen gerektiriyordu. Kişi kurbanlık için herhangi bir hayvanı alamıyordu; kurbanın türüne göre hayvan bazı kriterleri yerine getirmeliydi.

Ancak tüm sunuların karşılamasını gerektiren tek bir kriter vardı. “Kusursuz” olmalıydılar. İbranice sözcük (*tamim*), aynı zamanda “tamam,” “yarasız,” “hatasız” veya “mükemmel” anlamlarına da gelmektedir. Mümkün olan en yüksek standartları karşılamak fikrini vurgulamaktadır. Yalnızca en iyisi, yeterince iyiydi.

İnsanlara uyarlandığında bu sözcük, onların Allah ile ilişkilerini “kusursuz” olarak karakterize etmek için kullanılmıştı (*Yar 6:9, 17:1*).

Şu ayetler İsa'yı nasıl tarif etmektedir? İbr 4:15; 7:26; 9:14; ve 1Pe 1:18, 19. İsa'nın günahsız olması neden çok önemliydi?

İsa, “dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu” (*Yu 1:29*), Eski Ahit'in lekесiz kurban kriterini mükemmel bir şekilde gerçekleştirmektedir. Saf yaşamı, İsa'yı mükemmel bir kurban yapmaktadır. Bu bizim kurtuluşumuzun garantisidir, zira sadece günahsız biri günahlarımızı üstlenebilir ve hem şimdi hem de yargıda bizleri örten O'nun mükemmel doğruluğudur. Bu doğruluk, bizim kurtuluş umudumuzdur.

İbranice denginde olduğu gibi, “lekесiz” sözcüğü için kullanılan Grekçe sözcük (*amomos*) sadece İsa'yı ve O'nun kusursuz kurbanlığını değil, aynı zamanda O'nun takipçilerinin karakterini de tarif etmektedir.

“Yaşamlarını Mesih'in karakteriyle kıyaslamakla, Allah'ın kutsal yasasının şartlarını karşılamada nerede başarısız olduklarını ayırt edebilecekler; ve Allah'ın kendi alanında mükemmel olması gibi, onlar da kendilerini buldukları ortamda mükemmelleştirmeye çalışacaklardır.”—Ellen G. White, *The Paulson Letters*, S. 374.

Mesih'in ölümü ve hizmeti sayesinde bizler Allah'ın huzurunda kusursuz olarak temsil edilirdik (*Yah 24*). Bu sadece Kusursuz Bir'i'nin bizim yerimize geçmesiyle mümkündür.

“Kutsal ve kusursuz” olma kavramı neden endişeye sebep olabilir? Mesih'in bizim vekilimiz olduğuna dair bilgi, senin de aynı şekilde “kutsal” olduğunu kabul etmene nasıl yardımcı olabilir? Allah'ın huzurundaki yeni statümüz, yaşamımız nasıl etkilemelidir?

Büyük Bir Tehlike

Pavlus İbraniler kitabında sadece Mesih'in kurbanlığının teolojik anlamına odaklanmamış, aynı zamanda onun pratik imalarından bazılarını da açıklamıştı. Birkaç yerde, kişinin bu kurbanı önemsemediğinde ne olacağını göstermişti.

İbraniler 6:4–6 ve 10:26–31'i okuyun. Pavlus bizleri ne konusunda uyarıyor? Ne tür davranışları tarif ediyor?

Pavlus İbraniler kitabında Allah'ın kurtuluşunun ne kadar yüce olduğunu, Allah'ın kendisini nasıl açıkladığını, imanlılar için ne yapmış olduğunu ve ne yapıyor olduğunu göstermektedir. Ancak Pavlus'un hitap ettiği en azından bir problemlili mesele vardır. Mesih'in kurbanlığının gittikçe artan bir hak olarak görülmesi tehlikesi. Böyle bir tehlikeyi, "hedeften sapmak" olarak tarif etmektedir (*İbr 2:1*). Pavlus'un sözlerinin arkasındaki anlam, geminin rotasından çıkmasını ve varış limanına ulaşamamasını ima etmektedir. Asıl görev rotada kalmaktır.

Allah'ı reddedenlerden bazıları bunu kasten yaparlar, yani müjdeyi kabul ettikten sonraki yaşamları, onu almadan önceki yaşamlarıyla aslında aynıdır. Bu insanlar gerçekte günahları için etkili bir kurban vermemişlerdir (*İbr 10:26–31*). Ancak, görünen o ki, birçok imanlı samimi olarak Mesih'in kurbanlığını reddetmez, hatta böyle bir şeyi aklına bile getirmez. Yine de Pavlus uyarılmaktadır. İhmal etmek ve aldırmamak konusundaki gerçek tehlike, bunun çoğunlukla gizli ve yavaşça ilerleyen bir süreç olmasındandır. Geçiş farkedilmeyecek şekilde olabilir. Tıpkı Esav'ın ilk doğum hakkını artık takdir etmeyeşine benzer şekilde (*İbr 12:15–17*), yavaş yavaş Mesih'in işi de yeterince takdir edilmez. Mesih'in kurbanlığı, hiçbir zaman laubali bir şekilde değerlendirilen sıradan bir husus haline getirilmemelidir.

Pavlus okuyucularını korkutmak istemiyor; ancak onlara Allah'tan uzaklaşmanın sonuçlarını gösterme ihtiyacını hissediyor. O böyle bir şeyin olmasını istemiyor. Olumlu açıdan bakacak olursak, onları şevkle kurtuluşun iyi şeylerine "sıkıca tutunmaları" (*İbr 3:6, 14; 10:23*) ve gözlerini İsa'ya dikmeleri (*İbr 12:2*) için teşvik ediyor.

Peki ya sen? Çarmıh hakkındaki inanılmaz gerçeği "kanıksar" bir hale geldin mi? Bu neden çok korkunç bir şeydir? Pavlus'un burada uyardığı tehlikeden kendimizi nasıl koruyabiliriz?

Ek Çalışma: “The Atonement, Part I—Atoning Sacrifice,” S. 661–680, *The SDA Bible Commentary*, Cilt 7A Ek C.

Martin Luther’in sık sık söylediği, insanın günahları için Mesih’in doğruluğuna doğru “harika değişimi” veya “sevindirici değişimi,” Ellen G. White, klasik bir ifade-sinde şöyle tarif etmektedir: “Bize, O’nun hak ettiği gibi davranılabilmesi için, O’na, bizim hak ettiğimiz gibi davranıldı. Bizim, içinde hiçbir payımız olmayan O’nun doğruluğuyla aklanmamız için O, içinde kendisinin hiçbir payının bulunmadığı bizim günahlarımızdan dolayı mahkum edildi. O, aslında kendisinin olan yaşama bizim de kavuşabilmemiz için, bizim hak ettiğimiz ölüme gitti. “O’nun yaraları ile biz şifa buluruz.”—Sevgi Öğretmeni, S. 20.

“Ölümünden başka hiçbir şey bize O’nun sonsuz sevgisini daha iyi ifade edemez. İkinci gelişini sevinç içinde beklememiz, O’nun ölümü sayesinde. O’nun bu büyük fedakarlığı umutlarımızın kaynağıdır. Bu umudu daima canlı tutarak imanımızı güçlendirmeliyiz.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, S. 653.

Tartışma Soruları:

⊙ Bazıları kurbanımız olarak İsa fikrini pek sevmez. Bunun, geçmişteki pagan ilahlar gibi Allah’ı kana susamış veya intikamcı yaptığını düşünürler (Aslında bazıları Kutsal Kitap’taki kan, kurban ve buna benzer ifadelerin, pagan kavramlarının bir yansıması olduğunu iddia ederler.) Çarmıh’ın bu şekilde ele alınması neden çok yanlıştır? Ölüm, kurban ve kan kavramları, günahın ve onun sonuçlarının ne kadar ciddi olduğunu göstermede bizlere nasıl yardımcı olmaktadır? Günahın bedelini fark etmek, günahı yaşamımızdan çıkartmak konusunda Allah’ın kudretini aramamıza nasıl yardımcı olmalıdır?

⊙ Bazıları ibadet meselesi ve bunun kurtuluşla olan ilişkisi konusunda mücadele etmektedir. Mesih’in vekaleten ölümünü ve bu ölümle O’nun bizler için neyi gerçekleştirdiğini hep gözönünde tutmak, bizleri işlerle kurtuluş tuzağına düşmekten nasıl koruyabilir? Her şeyden evvel işlerimiz, bizim yerimize ölmekle Mesih’in bizler için yaptığı şeye nasıl katkıda bulunabilir?

⊙ Ellen G. White, her gün İsa’nın yaşamına odaklanarak, düşünceli bir şekilde bir saat geçirmenin iyi olacağını söylemişti, özellikle de kapanış sahnesine. Böyle bir egzersiz Mesih ile olan ilişkimizi nasıl sağlamlaştırarak O’nun bizler için yaptığı şeyi daha çok takdir etmemizi sağlar?

Kâhinimiz Mesih

SEBT GÜNÜ

Konuyla İlgili Metinler: *Mez 110:1–5; Yar 14:18–20; İbr 7:1–3; Rom 8:31–34; 1Ti 2:4–6; İbr 8:6; İbr 2:17, 18; İbr 3:6; İbr 10:1–14.*

Hatırlama Metni: “Söylediklerimizin özü şudur: Göklerde, Yüce Olan’ın tahtının sağında oturan, kutsal yerde, insanın değil, Rab’bin kurduğu asıl tapınma çadırında görev yapan böyle bir başkâhinimiz vardır” (*İbraniler 8:1, 2*).

Mesih dirilişinden ve göksel tapınağa yükselişinden sonra, Kurtuluş planının yeni bir safhasına girdi (*İbr 2:17*). Kurbanlığının gerçekleşmesinin kaçınılmaz şartıyla, bir kahin olarak açılış yaparak, imanla, kanıyla kaplanmış olanların yararına mükemmel kurbanlığıyla aracılık etmek için şimdi kahinlik hizmetine başlamış oldu. O’nun kahinlik hizmeti, her ikisi de dünyevi tapınakta önbelirtisi görülmüş olan iki safhadan oluşuyordu: Günlük hizmet ve Kefaret Günü süresince yıllık hizmet.

Bu hafta, günlük hizmet süresince İsa’nın işini inceleyecek, O’nun bizler için yaptığı bu işin pratik dallarından bazılarını göreceğiz. Aslında İsa’nın şimdi Allah’ın huzurunda durmasından, bizim adımıza gerçekleştirdiği kurbanlığının erdemlerinden faydalanmasından büyük bir huzur çıkarabiliriz. Tapınak mesajı, takipçilerinin en zayıfına bile umut ve cesaret sunar.

*23 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yüce Kâhinimiz

Yeni Ahit kitabında Kahin olarak Mesih hakkında en çok İbraniler’de bahsedilir. İbraniler’in Eski Ahit omurgası, Mezmurlar 110’daki alıntıdan yapılan iki ayete dayanmaktadır. 1. ayet, Allah’ın sağına oturduğu için Mesih’in herşeyin üzerinde yüceltilmesini teyit etmek açısından alınmıştır. Bu, İsa’nın ilahliliğini ve Mesihliğini vurguladığından, İbraniler’in tekrarlayan bir konusudur (*İbr 1:3, 4:14, 7:26, 8:1, 12:2*). Mezmurlar 110:4, Mesih’in kahinliğinin Melkisedek tarafından önceden belirlendiğini göstermek için kullanılmıştır (*İbr 5:6*).

Melkisedek düzenine uygun olarak, Mesih ilahi olarak vaat edilen kahinliği ne şekilde gerçekleştirmiştir? Yar 14:18–20, Mez 110:4’ü, İbr 7:1–3 ile karşılaştırın.

Kutsal Kitap, Melkisedek hakkında çok bilgi sağlamıyor. Ancak açıkladıkları, İsa ile dikkat çekici benzerlikler sunmaktadır. Melkisedek, Şalem kentinin kralıdır (Şalem “esenlik” demektir, yani o “Esenlik Kralıdır”). Onun adı, karakterini gösteren “Doğruluk Kralı” anlamındadır. O, aile çizgisi verilmediğinden dolayı tarihten ayrıdır; doğumu ve ölümü verilmemiştir; o halde görünen o ki başlangıcı ve sonu yoktur; ve o “Yüce Tanrı’nın kahinidir.” Melkisedek’in kahinliği, Levili kahinliği açısından üstündür, çünkü İbrahim aracılığıyla Levi, Melkisedek’e ondalığını vermişti (*İbr 7:4–10*). O halde Melkisedek Mesih’in modelidir.

Fakat Mesih bundan daha fazladır. Harun, İsrail’deki ilk baş kahindi. İbraniler 5:1–4, Harun’un idealleştirilmiş baş kahinlik sorumluluğunu tarif etmektedir: ilahi olarak atanma, insanların temsilciliği, Allah’ın huzurunda aracılık, sevecenlik, insanlar ve kendisi için kurbanlar sunması.

İbraniler kitabı Mesih’i yeni Başkahin olarak tanımlar. O rütbe açısından Harun’dan bile daha iyidir; o sadece Harun’un kahinliğinin koşullarını gerçekleştirmekle kalmaz, onları daha da geliştirir. İsa günahsızdı, tamamen itaatkârdı ve kendisi için bir sunu getirmesine gerek yoktu. Aksine O, mümkün olan en mükemmel sunu olarak, bizzat sununun kendisiydi.

İsa, hem Harun’un hem de Melkisedek’in baş kahinliğini bu kahinlerden veya kahinliklerden çok daha iyi bir şekilde gerçekleştirmiştir. Her iki model de Mesih’e işaret etmiştir.

Avukat ve Arabulucu

Romalılar 8:31–34'ü okuyun. Burada bizlere hangi umut ve vaat sunulmaktadır?

31–34. ayetlerin arka planı, duruşmada kendimizi gözönüne getirmemiz gereken bir mahkeme salonu sahnesidir. Şu sorular sorulmaktadır: Kim bize karşıdır? Bizi kim suçlamaktadır? Bizi kim kınamaktadır? Böyle bir durum bizleri kolayca iliklerimize kadar titretebilir. Her şeyden evvel insani kusurluluğumuzun ve günahkarlığımızın tam olarak farkında değil miyiz?

Ancak korkmamıza gerek yok. Bizleri hiçbir şeyin ve hiç kimsenin Allah'ın sevgisinden ayıramayacağı vaadi, birkaç önemli husus üzerinde odaklanmaktadır: Allah bizden yanadır (31. ayet), Allah bizler için Oğlu'nu verdi (32. ayet), Allah bizlere herşeyi bedelsizce verdi (32. ayet) ve Allah bizleri aklar (33. ayet). İsa Mesih bizim tarafımızdadır. İsa her türlü suçlama korkusuna verilen yanıtıdır, zira O öldü, dirildi ve şimdi göksel tapınakta Allah'ın sağında sürekli bizler için aracılık etmektedir (34. ayet).

Eğer birisi bizler için ölmeye bile razı oluyorsa, O'nun sevgisinden güvence hissetmeliyiz. Romalılar 8:31–39'da açıklanan güvence, bizlere inandığımız Allah'ın niteliği hakkında gerçekten birşeyler söyler. Eğer hiçbir şeyin O'nun bizler için olan gayesine engel olmayacak derecede Tanrımız'ın bizleri ne kadar çok sevdiğini anlarsak (35–39. ayetler), ilahi mahkeme salonu bizler için sevinç ve şenlik yeri haline gelir.

Bu gerçek 1Yu 2:1, 2'de daha da netleşir. Grekçe *parakletos* sözcüğü, başkası yararına “aracı” olarak ortaya çıkan meşru bir asistana veya avukata işaret eder. İsa bizim Avukatımız'dır ve bizleri O savunur, zira aksi takdirde hiçbir umudumuz olmazdı.

Avukatımız, Baba'nın Mesih'in şefaatinin dinleyeceği güvencesini bizlere veren “adil biridir,” zira Mesih, adil Baba'sının reddedeceği hiçbir şeyi yapmaz. Mesih günah işlemiş olanlar için aracılık eder, onların yerine duran Adil Biri olarak—günah işlememiş Biri—kendisini takdim eder.

Seni hiçbir şeyin Allah'ın sevgisinden ayıramayacağı muhteşem gerçeği nasıl daha iyi bir şekilde tecrübe edebilirsin? Bu güvenceyi, şu anki yaşamına nazaran Allah'ın seni kendi istediği tarzda yaşamana motive edecek şekilde nasıl kullanabilirsin?

Aracı

“O bütün insanların kurtulup gerçeğin bilincine erişmesini ister. Çünkü tek Tanrı ve Tanrı’yla insanlar arasında tek aracı vardır. O da insan olan ve kendisini herkes için fidiye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa’dır. Uygun zamanda verilen tanıklık budur” (1Ti 2:4–6). Bu ayetler, Mesih’in bizler için göklerin görkeminde yaptığı şeyi anlamana nasıl yardımcı olabilir?

Mesih, Allah ile insan arasındaki *tek* Aracı olarak anılır. Başka birisi yoktur, zira aslında başka birisi gerekli değildir. Mesih’in Aracılık pozisyonuyla, kurtuluş ve gerçeğin bilinci evrensel olarak mevcuttur (1Ti 2:4). Hepimiz açısından en önemli soru, statümüze, ırkımıza, karakterimize veya geçmişteki eylemlerimize bakmaksızın, Mesih’in her birimize sunduğu avantajdan yararlanıp yararlanmayacağımızdır.

“Aracı” sözcüğü, kadim Grek kültüründen gelen ticari ve hukuki bir terimdir. Bir sözleşme veya anlaşmayı başlatırken, anlaşmazlığı ortadan kaldırmak veya ortak gayeye erişmek için iki taraf arasında hakem olarak görüşme yapan veya eylemde bulunan kişiyi tarif eder.

İbraniler’de, Aracı olarak Mesih yeni antlaşmayla ilişkilendirilmiştir (İbr 8:6, 9:15, 12:24). Uzlaşmayı O yapmıştı. Günah, insanlık ile Allah arasındaki yakın paydaşlığı yok etmiş ve ırkın mahvına neden olacak olsa da, Mesih gelmiş ve ilişkiyi yeniden onarmıştır. İşte uzlaşma budur. Allah ile insanlık arasındaki tek bağlantı sadece O’dur ve bu bağlantı aracılığıyla Rab ile tam bir antlaşma ilişkisi kurabiliriz.

Pavlus’un O’na “insan olan İsa Mesih” vurgusu, O’nun hem insan hem de ilahi olarak eşsiz vasfından dolayıdır (1Ti 2:5). Kurtuluş ve aracılık, İsa’nın insaniliğinde ve O’nun kendisini gönüllü olarak sunuşunda kusursuz bir biçimde çapalanmıştır. Hem Tanrı hem de insan olarak İsa, hiçbir şeyin koparamayacağı bağlarla gökleri ve dünyayı birbirine bağlayabilir.

“İsa Mesih, sonlu insanı sonsuz Allah ile bağlamak ve günah ile suçtan dolayı göklerden boşanmış olan dünyayı biraraya getirmek için geldi.”—Ellen G. White, *Sermons and Talks*, Cilt 1, S. 253.

Şunu düşün: göklerde şu an senin adına aracılık eden bir insan var. Bu durum, senin Allah’ın gözündeki önemin hakkında ne söylemelidir? Bu gerçek, nasıl yaşaman gerektiğine ve başkalarına olan davranışına nasıl etki etmelidir?

Yüce Baş Kâhin

Şu ayetler, Başkahin olarak Mesih'in hizmeti hakkında ne açıklarlar? İbr 2:17, 18; 3:6; 4:14, 15; 7:24–28; 8:1–3.

İsa “büyük Başkahin'dir” (İbr 4:14). O, yeryüzündeki tüm başkahinlerden ve yöneticilerden daha üstündür. Kutsal Kitap, büyük Başkahin olarak İsa'ya birkaç vasıf atamıştır:

Merhametli ve sadık. Merhametli ve sadık özellikleri, İsa'nın aracılık rolüne uygundur, zira O armağanlarını bizlere bağışlamıştır (“merhametli”) ve O Babası ile bizlere sadıktır (“sadık”).

Bizimle. İsa bizlere yakınlık duyabilir (İbr 2:18; 5:2, 7). İnsan olarak yaşadığı için O'nun merhametli ve mükemmel bir Yardımcı olduğuna güvenebiliriz. Ne var ki O bizlerle aynı durumda değildir, çünkü O “günahsızdır” (İbr 4:15).

Bizim üzerimizde. Başkahin olarak İsa, Musa gibi inanlı topluluğunun arasında değildir; O bizim üzerimizdedir, tıpkı babasının evi üzerinde yetkili olan oğul gibi (İbr 3:6). Mesih, kutsallar arasında en büyük otoriteye sahiptir.

Bizler gibi. İsa'nın ilahi kökeni, O'na ayrıcalıklı haklar vermemiştir. O da tıpkı bizler gibi denenmişti (İbr 4:15). Yahuda çölünde seçilmiş olan denenme, O'nun fiziksel, zihinsel ve ruhsal boyutta denendiğini göstermektedir (Mat 4:1–11).

Bizler için. Mesih göksel tapınakta Allah'ın huzurunda “bizler için” görüldü (İbr 9:24), ve O bizler için aracılık yapmaktadır (İbr 7:25). Allah'a şükürler olsun ki, bizim yerimize yargılamada görünecek ilahi bir Temsilciye sahibiz.

İsa “bizler için” cennettir. Bu ne demektir? Bu harika gerçekten nasıl bir teminat ve güvence çıkarabilirsiniz?

Tek Kurban

Gördüğümüz gibi dünyevi tapınak hizmetiyle—sembollerle, örneklerle, mini peygamberliklerle—İsa'nın ölümü ve başkahinlik hizmetinin çok önemli gayesi açıklanmaktadır. Günah, sadece hayvanların ölümüyle çözülemeyecek kadar korkunç bir şeydir (bu ölümler ne kadar üzücü ve talihsiz olsa da). Aslında dökülen bunca kan, günah için tek çözüme işaret etmek içindir, o da bizzat İsa'nın ölümüne. Bunun, günaha kefaret etmek için O'nun ölümüne, Allah'a eşit olan Biri'nin ölümüne neden olması (*Filp 2:6*), günahın gerçekte ne kadar kötü olduğunu göstermektedir.

İbraniler 10:1–14'ü okuyun. Bu pasaj, dünyevi tapınak hizmetinin fonksiyon ve işlevinin, İsa'nın ölümü ve başkahinlik hizmetine olan çelişkinin nasıl göstermektedir?

Bu ayetlerde birçok hayati gerçekler çınlamaktadır, ki en önemlilerinden birisi, tüm bu hayvanların ölümünün günah sorununu ortadan kaldırmaya yeterli olmamasıdır. “Çünkü boğalarla tekelerin kanı günahları ortadan kaldıramaz” (*İbr 10:4*). Onlar sadece çözüme işaret etmektedir; çözümün kendisi değildir. Çözüm İsa idi, ölümü ve sonra da bizim adımıza göksel tapınaktaki hizmeti.

Bu ayetlerde geçen diğer bir önemli noktaya da dikkat edin: Mesih'in herşeye yeterli olan tek ölümü. Hayvan kurbanlar, her gün, her yıl yeniden tekrarlanması gerekirken, İsa'nın bir kereye mahsus kurbanlığı tüm insanlığın günahını örtmeye yeterliydi (her şeyden evvel, kimin kurban edildiğine bakın!). Allah bu önemli gerçeği, İsa'nın ölümünden sonra dünyevi tapınağın iç perdesi doğaüstü bir şekilde yırtıldığında, güçlü bir şekilde bildirmişti (*Mat 27:51*).

Çevrendeki dünyaya bir bak, günahın neden olduğu yıkıma, acıya, kayba, korkuya, umutsuzluğa bir bak. Kendi yaşantımızda günbegün, anbean İsa'nın günah sorununun tek çözümü olduğunu nasıl öğrenebiliriz?

Ek Çalışma: “The Atonement, Part II—High-Priestly Application of Atoning Sacrifice,” S. 680–692, *The SDA Bible Commentary*, Cilt 7A Ek C.

“Şeytan’ın sesinden ve onun istemini yerine getirmekten uzak durun, İsa’nın tarafında durun, onun özelliklerine sahip olun, dertli ve acı çekenler uğruna katlanan güçlü ve müşfik duyguların sahibi. En çok bağışlanan kişi, en çok sevecektir. İsa şefkatli bir araçtır, merhametli ve sadık başkahin. Göklerin Yücesi olan O—görkemli Kral—Şeytan’ın ayartmalarına tabi olan sonlu insana bakabilir ve Şeytan’ın hilelerinin gücünü hissettiğini bilir.”—Ellen G. White, *Christian Education*, S. 160.

“Vicdan, suçlanmaktan özgür bırakılabilir. O’nun kanına iman eden herkes İsa Mesih’te mükemmel kılınabilir. Allah’a şükürler olsun ki, imkânsızlıklarla meşgul olmuyoruz. Kutsanmayı benimseyebiliriz. Allah’ın lütfundan yararlanabiliriz. Mesih’in ve Allah’ın bizler hakkındaki düşüncelerinden endişe etmemeliyiz, bilakis Allah’ın bizim Vekilimiz olan Mesih hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmeliyiz.”—Ellen G. White, *Selected Messages*, Kitap 2, S. 32, 33.

Tartışma Sorusu:

⊙ İbraniler 2:17’yi okuyun. Başkahinimiz olmadan önce, neden İsa’nın insan olması ve acı çekmesi gerekliydi?

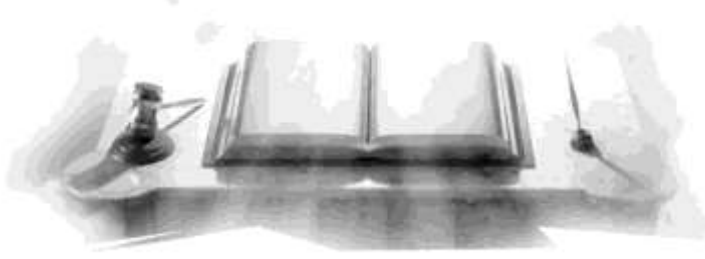
⊙ Yukarıdaki Ellen G. White’in son alıntısı üzerinde düşünün. Özellikle şu satıra bakın: “Mesih’in ve Allah’ın bizler hakkındaki düşüncelerinden endişe etmemeliyiz, bilakis Allah’ın bizim Vekilimiz olan Mesih hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmeliyiz.” Bu, onun “İsa Mesih’te mükemmelleştirmek” konusundan bahsederken, daha önce gelen şeyi anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

⊙ Başkahinimiz İsa Mesih, kurtuluşumuzun Teminatı olup kurbanlığının ve kanının etkilerini ve faydalarını idare etmektedir. O bizim tarafımızdayken korkacak birşeyimiz yoktur. İbraniler kitabında güçlü bir şekilde vurgulanan bu harika gerçekleri alıp kendimize nasıl tatbik edebiliriz, özellikle de büyük deneme anlarında?

⊙ İbraniler kitabı, herkes için bir defalık kurban olan İsa’nın günah ile mücadelede gerekli olan tek şey olduğu konusunda çok açıktır. Bu durum, günahların bağışlanması için bu uygulamanın tekrarlamasının gerekli olduğunu iddia eden her dini uygulama hakkında size ne söylüyor?

Güneşin Batışı: 16:41 (İstanbul)

Geliş Öncesi Yargısı

SEBT GÜNÜ

Konuyla İlgili Metinler: *Daniel 7, Yar 3:8–20, 2Ti 2:19, Mez 51:4, 2Ko 5:10, Mez 96:11–13.*

Hatırlama Metni: “Göklerin altındaki krallıklara özgü krallık, ege-menlik ve büyüklük kutsallara, Yüceler Yücesi'nin halkına verilecek. Bu halkın krallığı sonsuza dek sürecek, bütün uluslar ona kulluk edip sözünü dinleyecek” (*Daniel 7:27*).

Ibraniler kitabı, ölümünden ve dirilişinden sonra İsa'nın bizler için yeni bir iş safhasına başladığını çok açıkça göstermektedir. O, göksel tapınakta bizim Başka-hinimiz olmuştur. Daniel 7 ve 8'deki görümler, tarihin bir noktasında bizim adı-mıza Mesih'in bu göksel işinin yeni bir safhaya girdiğini açıklamaktadır, yargılama safhasına. Bu bazen “Eskatolojik Kefaret Günü” olarak da anılır: *Eskatolojik*, çünkü Son Zaman ile ilgilidir; *Kefaret Günü*, çünkü dünyevi tapınak hizmetindeki Kefaret Günü'ne delalet etmektedir.

Bu haftaki odak noktamız olan Daniel 7, dört hayvan ile sembolize edilen krallıklar serisini içermektedir, ki bunlar Daniel 2'de geçen Babil, Med-Persler, Grekler ve Roma serisine paraleldir.

Araştırma yaparken, yargının iyi bir şey olduğunu göreceğiz, zira Rab Tanrı'mız kendi halkı için çalışmaktadır. O, tüm evrenin gözleri önünde onların yararına yargı-lamaktadır ve onlara Rab'bin takipçileri olarak tüm umutlarının doruk noktası olan Mesih'in ebedi krallığına girişi nasip etmektedir.

*30 Kasım Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Görüm ve Yargı

“Önünden ateşten bir ırmak çıkıp akıyordu. Binlerce binler O’na hizmet ediyordu; on binlerce on binler önünde duruyordu. Mahkeme kuruldu, kitaplar açıldı” (*Dan 7:10*).

Daniel 7:1–14’ü okuyun. Burada ne oluyor?

Daniel dört yaratığı gördükten sonra, dördüncü yaratığın boynuzları arasından başka bir boynuzun çıktığını gördü. Bu “küçük boynuz” Allah’ın ve O’nun kutsallarının başlıca düşmanı haline geldi. Daha sonra birdenbire Daniel’in dikkati karanlık dünyadan göksel taht odasındaki parlak bir yargılama sahnesine döndü (*Dan 7:9–14*).

Yargılama sahnesi tüm görümün eksenini olup, iki anahtar figürü içerir, Eskiden Beri Var Olan ve İnsanoğlu. Melekler de yargılamaya tanıklık etmek için orada mevcuttur. Sahne üç etapta gelişmektedir: birincisi mahkeme sahnesidir (*9, 10. ayetler*), sonraki yeryüzünde olan yaratığın güçlerinin yargılanmasının sonucu (*11, 12. ayetler*), ve nihayetinde hakimiyetin ve krallığın İnsanoğlu’na geçişi (*13, 14. ayetler*). Baba Allah, görkemli Eskiden Beri Var Olan olarak tanımlanmıştır, bilge ve akıllı olan *mükemmel* yargıç. “İnsanoğlu” olarak tanımlanan İsa ise göksel mahkemede insanlığı temsil etmektedir. İsa bu unvanı birçok kez kendisi için kullanmıştı ve en az iki kez Daniel 7’deki imgeleri açıkça anımsatmıştı (*Mat 24:30, 26:64*).

Kefaret Günü’nün, bu göksel tapınak sahnesi için en doğal tipolojik düzenleme işlevi vardır. Aslında sanki göksel Başkahin’in buhur dumanlarıyla çevrili olarak Eskiden Beri Var Olan’a geliş gibi tasvir edilmektedir. Daniel 7:10’da “kitaplar açılmaktadır”. Göksel yargılamada kitaplar çok önemli bir rol oynamaktadır. Kutsal Kitap’ta göksel kaynaklı farklı kitaplar vardır: “yaşam kitabı” (*Mez 69:28, Flp 4:3, Vab 3:5, 13:8, 17:8*), “anma kitabı” (*Mal 3:16*), “amel kitabı” (*Vab 20:12*), ve “Allah’ın kitabı” (*Çık 32:32, 33; Mez 56:8*).

Diyelim ki Allah tarafından yargılanıyorsun (ki olacaksın). Diyelim ki yaptığın her iş yargılanıyor (olacaktır). Tüm kayıtların, eylemlerin, iyi işlerin gözönüne alındığında, ne gibi bir beklentin olabilir? O halde yargılamada tek umudun nedir?

Yargı Örneği

Yaratılış 3:8–20’yi okuyun. Yargıyı ilan etmeden önce Allah ne yapıyor?

Sorgulayıcı yargı kavramı, dinidir. Allah’ın adli prosedürü çoğunlukla bir soruşturma ve inceleme safhası içerir. Bunun ilk örneği, Yaratılış 3’de geçen Allah’ın hükmü ilan etmeden önceki soruşturmasıdır (*Yar 3:8–19*). Allah’ın Kayın ile (*Yaratılış 4*), Babil ile (*Yaratılış 11*), ve Sodom ile (*Yaratılış 18, 19*) olan muamelesi benzer örneği takip eder. Allah’ın İsraildeki yargıçlardan da benzer bir eylemi talep ettiğini görüyoruz; onlara “araştıracak, inceleyecek ve iyice soruşturacaksınız” demişti (*Yas 13:14; ayrıca bkz. Yas 19:18*).

Soruşturma, danışmayı ve adil olmayı içerir. Çoğunlukla alenidir. Allah, başkalarının kendisinin ne yaptığını görmesine izin vermiştir. Bu şekilde Allah bir kararı ilan ettiğinde—ister kurtuluş olsun, ister suçlama—izleyicilere Allah’ın eyleminin en iyisi olduğu temin edilmiştir. İşte bu nedenle Daniel 7’deki göksel yargılama, kitapları içermektedir. Kitaplar, Allah’ın daha kolayca hatırlaması amacını gütmeyiz, bilakis çevresinde yer alan, Allah’tan farklı olarak her şeyi bilmeyen ilahi varlıkların yararınadır.

Yargı, nasıl kutsalların lehine dönüşmektedir? Dan 7:22.

Yargıdan bahsederken Ellen G. White şöyle yazmıştı: “Allah’ın tanınan insanların kirli elbiseler içinde Allah’ın huzurunda duruyorken temsil edilmeleri gerçeği, O’nun ismini icra edenler açısından alçakgönüllülüğe ve kalplerin derin şekilde araştırılmasına neden olmalıdır. Doğrusu, gerçeğe itaat ederek ruhlarını arındıranlar, kendileri hakkında en alçakgönüllü düşünceye sahip olacaklardır. Fakat günahkâr durumumuzu farketmemiz gerekirken, doğruluğumuz, takdisimiz ve kurtuluşumuz olarak Mesih’e dayanmalıyız. Şeytan’ın bize karşı suçlamalarına karşılık veremeyiz. Sadece Mesih bizim adımıza etkili bir savunma yapabilir. O, bizim erdemlerimizle değil, Kendi erdemiyle bulunan kanıtlarla suçlayıcıyı susturabilir.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Cilt 5, S. 471, 472.

Bu sözler, yargının neden iyi bir haber olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı olmaktadır?

Yargılama Zamanı

Daniel 7:7–10, 21, 22, 25, 26'yı okuyun. Daniel 7'deki yargı ne zaman meydana gelecek?

Hem görümde hem de meleğin yorumunda, yargı boynuzun küstahlığına ve krallığın Allah'ın kutsallarına geçmesinin ardından, Allah'ın verdiği yanıtı takiben gelmektedir. Kutsal Kitap, yargının boynuzun gücünün halen mevcut olduğu bir süreçte meydana geldiğini tarif etmektedir (*Dan 7:8, 9*). Boynuzun hakimiyeti, yargılama esnasındaki bir mahkeme oturumundan sonra elinden alınmaktadır; sonra hukuki prosedür sona erdiğinde tüm dünyevi krallıklar yok edilecektir (*26. ayet*).

Açıkçası bunun anlamı, yargının İkinci Geliş'ten önce gerçekleşmesi gerektiğidir. Bu, “zaman, zamanlar ve yarım zaman”dan (üçbuçuk yıl) sonra başlayacak olan *Geliş-öncesi* yargıdır (*25. ayet*). Daha öncesinde bir yargılama olmazsa, nasıl nihai bir ödül veya cezalandırma olabilir ki?

Doğrusu, kutsallar daha önce zaten yargılandıkları varsayımıyla, Mesih'in Gelişi esnasında ödüllendirileceklerdir. Benzer şekilde, şeytani güçler de dahil olmak üzere kötüler, Allah nihai yargıyı gerçekleştirmeden önce, milenyum boyunca yargılanacaklardır. (*Bkz. Vahiy 20.*)

Allah neden bir yargılamaya gereksinim duyar? “Rab kendine ait olanları” bilmez mi? 2Ti 2:19.

Tabii ki herşeyi bilen Tanrımız kendine ait olan insanların tamamen farkındadır. Kimlerin kurtulacağına karar vermek için O'nun yargıya ihtiyacı yoktur. Aksine geliş öncesi yargı, halkını kurtaran Yargıç'ın adil olduğunu gösterir. Göksel varlıkların, kutsalların kurtulmalarının güvenli olduğundan emin olmaları gerekir. Yargının anlamını araştırırken, bu ayetlerde gizli olan büyük mücadele senaryosunun gerçeğini hatırlamak zorundayız, çünkü melekler ordusunun da yargıya tanık olduğunu anlıyoruz. Kurtuluş planının nihai sonucuna diğer varlıklar da ilgi duymaktadırlar.

“Rab kendine ait olanları bilir.” Senin de onlardan biri olduğundan nasıl emin olabilirsin? Emin olmanın *tek* yolu nedir? (Rom 8:1).

Yargı Bittiğinde

Yeniden Daniel 7'yi okuyun. Geliş öncesi yargının sonuçları nelerdir?

Yargı, geniş kapsamlı eylemlerle sonuçlanmaktadır:

1. *İnsanoğlu taçlandırılmaktadır.* O'na “egemenlik, yücelik ve krallık verildi” (*Dan 7:14*).
2. *Kutsallar sonsuz bir krallığa sahip oldular.* Yargı, Allah'ın krallığını elde edecek olan kutsalların yararınadır (*Dan 7:22*). Besbelli, İnsanoğlu ve kutsalların çok yakın bir ilişkisi vardır. İnsanoğlu krallığını elde ettiğinde, kutsalları da kendisine katılmaya davet edecektir. O'nun krallığı, onların da krallığıdır (*Dan 7:27*). Bu yargı, ebedi krallığın Kral'ının halkıyla birleştiği bir zamana işaret etmektedir. Bu onların ve O'nun en büyük ödülüdür.
3. *İsyan yenilgiye uğratıldı ve yok edildi.* Allah'ın halkının düşmanları yargılandı. Boynuz kutsallarla savaş yaptıktan sonra, yenilgiye uğratılacak ve ebediyen yok edilecektir (*Dan 7:25, 26*).
4. *Allah'ın mutlak adaleti kanıtlanacaktır.* Göksel mahkemedeki yargı aleni olacağından ve melekler insan meselelerini soruşturmaya katılacağından, herkes kendi açısından Allah'ın eylemlerinde adil olduğunu görebilecektir. O, hem sevgiyi hem de doğruluğu elinde tutabilir. Böylece sonunda Allah galip gelecek ve herkes Allah'ın adil ve Allah'ın sevgi olduğunu anlayacaktır. Tüm süreç, evrenin artık ebediyen emin bir yer haline geleceğini temin edecektir (*Bkz. Mez 51:4, Rom 3:4*).

Geliş öncesi yargısı, hem Allah'ın hem de imanlıların umutlarının gerçekleşmesiyle sonuçlanacaktır. Allah'ın arzusu, sevgisi ve adaleti hakkında hiçbir şüpheye yer bırakmadan, kendi halkını kurtarmak ve günahı silmektir. İnsanlığın özlemi ise, her şekilde günahtan ve onun baskısından kurtulmak ve kendilerini seven Allah'ın mevcudiyetinde sonsuz bir yaşama sahip olmaktır. Böylece yargı, Allah ile yarattıkları arasında ebedi ve güvene dayalı bir ilişki içerisindeki teminat olacaktır.

“Büyük mücadele sona erer. Artık günahtan da, günahkârlardan da eser yoktur. Tüm evren temizlenmiştir. Engin yaratılışın tümüne uyum ve hoşnutluk yayılmaktadır. Her şeyi yaratan Kişi'den, engin uzayın derinlikleri boyunca, yaşam, ışık ve hoşnutluk akmaktadır. En küçük atomdan en büyük dünyaya kadar, canlı ya da cansız her şey, gölgelenemeyen bir güzellik ve mükemmel sevinç içinde, Allah'ın sevgi olduğunu ilan etmektedir.”—Ellen G. White, *The Great Controversy*, S. 678.

Sorumlu Güvence

Mezmurlar 96:11–13'ü okuyun. Tüm yaratılışın sevinmesinin sebebi nedir?

Neden kişi, “Beni de yargıla, ya RAB” diye haykırır (*Mez 7:8*)? Sebebi basit. Yargı kurtuluş demektir: “Ey Tanrı, beni adınla *kurtar*, gücünle *akla* beni!” (*Mez 54:1*). Mezmurlar 26, adalet ve doğruluk için yürek parçalayıcı bir ricadır. Davut bu fikri hayret verici bir şekilde, Yargıç olan Allah'ın her zaman kendisine sadık olanların yanında olduğunu ve O'nun yargısının çok arzulanan bir şey olduğunu vurgulamıştı (*Mez 26:1, 35:24, 43:1, 54:1*). Yargı, haklılığı ortaya çıkarır.

Öyleyse geliş öncesi yargısı, kurtuluş güvencemizi tehdit eder mi? Hayır, çünkü bu yargının sonucu bellidir. Bu, “kutsalların lehinedir” (*Dan 7:22*). Yargıda Allah'ın işi, günahlarımızı ebediyen devre dışı bırakırken, bağışlanmamızı yeniden onaylar ve güvencemizi kuvvetlendirir. Yargı aslında bizim olan kurtuluşun bir başka şekilde gösterilmesidir. Yargı, Allah'ın bizleri kabul etmesine veya reddetmesine ilişkin bir karar anı değildir; aksine bizim O'nu gerçekten kabul edip etmediğimiz yönündeki seçimimizi, işlerimizle gösterdiğimiz seçimi Allah'ın bir sonuca bağlama anıdır.

O halde imanlı için yargı güvenceyi artırır. Daha radikal anlamda bakarsak yargı, Mesih inanlısının güvencesinin doktrininin kalbinde yatar.

Romalılar 14:10–12 ve 2Ko 5:10'u okuyun. Yargı gerçeği, yaşamımızı nasıl etkilemelidir?

Doğruluğu yargıdan muaf tutmak, Kutsal Kitap'ın öğrettiği bir şey değildir. Doğru-lar yargıda haklı çıksalar ve günahları ebediyen silinse de, yargı beklentisi onları sadık ve sorumlu bir şekilde yaşamaları konusunda cesaretlendirir. Kurtuluş güvencesi bu yüzden ahlaki davranış açısından motive edici bir dürtüye eşlik eder. Allah bizler için birçok şey yaptığından, O'nu severiz ve bu sevgiyi bizden istediği her konuda sadık kalarak vurgularız.

İmanlı bir kardeşin Allah ve özellikle yargı korkusunu vurgular. Bu kişiye yargı konusundaki iyi haberi anlamasına ve kurtuluş konusunda kişisel bir güvence hissi geliştirmesine nasıl yardım edebilirsiniz?

Ek Çalışma: “Göksel tapınakta oturan Kişi, doğrulukla yargılar. O’nun zevki, tahtını çevreleyen melekler ordusundan çok, günahla dolu bir dünyada ayartıyla boğuşan Kendi halkındadır.”—Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons*, S. 176.

“Şeytan Allah’ın halkını ayartarak işlettiği günahları iyi bilmektedir. Bu günahlarla halkın Allah’ın korumasından yoksun kaldığını ve bu nedenle onları yok etme hakkına sahip olduğunu öne sürmektedir. Tıpkı kendisi gibi Allah’ın lütfundan dışlanmaları gerektiğini söylemektedir. . . . Mesih’in izleyicileri günah işleseler bile kendilerini tümüyle Şeytan’a ait güçlerin denetimine teslim etmiş değildiler. Günahlarından tövbe etmiş, pişmanlık ve alçakgönüllülükle Rab’be yönelmişlerdi. Tanrısal savunucuları da onların adına ricada bulunmaktadır. Onlar tarafından en çok hor görülen, onların günahlarını da tövbelerini de bilen Mesih şöyle diyor: ‘Rab seni azarlasın, ey Şeytan! Ben bu insanlar için canımı verdim. Onlar benim avuçlarıma işlendiler. Karakterlerinde kusurlar olabilir; bazı çabaları boşa gitmiş olabilir; ama onlar tövbe ettiler ve ben de onları bağışlayıp kabul ettim.’ ”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 2. Cilt, S. 348.

Tartışma Soruları:

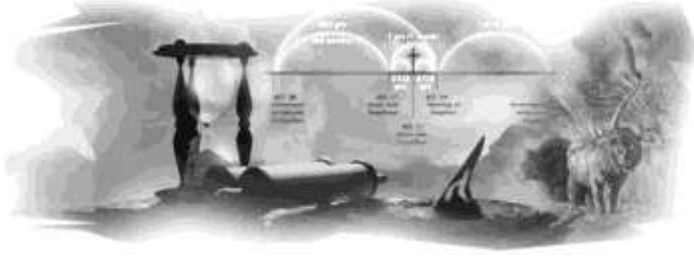
⊙ Allah’ın adaletine, yasasına ve dürüstlüğüne yönelik sorular ilk olarak nerede ortaya çıktı, dünyada mı yoksa göklerde mi? Soruya vereceğin yanıt, göksel yargıyı anlamana nasıl yardımcı olabilir?

⊙ Yedinci–Gün Adventistleri bugüne dek yıllardır yargı mesajını ilan ediyor. Mesih halâ dönmedi. Sanki çok uzun bir zamanmış gibi görünen bu duruma ilişkin nasıl yanıt vermeliyiz? İnsanlar olarak, zaman konusunda çok sınırlı bir bilgiye sahip olduğumuzu hatırlamak neden çok önemlidir? Kutsal Kitap’taki zamana ilişkin peygamberliklerden bazılarını ve o zamanlarda yaşayan insanların kendi açılarından baktıklarında sanki sonsuzlarca sürüyormuş gibi görünmesinden nasıl kolayca düş kırıklığına uğrayabileceğini düşünün.

⊙ Birçok inanlı yargı konusundaki dini kavrama inanır. (Neden inanmazsınlar ki? Hepsi de Kutsal Kitap’ta geçiyor.) Ancak, yargıyı tapınakla bağdaştırmak, yargının doğası ve bunun bizlere sunacağı güvence konusunda hayati gerçekleri açıklamaya nasıl yardımcı olabilir?

Güneşin Batışı: 16:37 (İstanbul)

Eskatolojik Kefaret Günü

SEBT GÜNÜ

Konuyla İlgili Metinler: *Dan 8; Vah 14:6, 7; Say 14:34; Dan 9:24–27.*

Hatırlama Metni: “Kutsal varlık bana, ‘2.300 akşam, sabah olacak, sonra kutsal yer yeniden düzene konulacak’ dedi.” (*Daniel 8:14*).

Tapınak mesajını daha iyi anlamak için, Daniel 7’deki büyük yargı sahnesinin (geçen hafta inceledik) nasıl Daniel 8:14’deki tapınağın arındırılmasıyla aynı olay olduğunu gösteren aşağıdaki tabloyu inceleyin.

Daniel 7	Daniel 8	Yorum
Aslan	—	Babil
Ayı	Koç	Med-Persler
Leopar	Teke	Grekler
Dört yaratık	Küçük boynuz	Roma—putperest
Küçük boynuz		Roma—papalık
Geliş Öncesi Yargı	Tapınağın Arındırılması	Eskatolojik Kefaret Günü
Krallığın Kutsallara Geçişi (İkinci Geliş)		İkinci Geliş ve ötesi

Bu hafta Daniel 8’i inceleyeceğiz. Boynuzun gücü ile Allah arasındaki mücadeledeki gerçek meseleyi keşfedecek ve M.S 1844’de başlayan tapınağın arındırılmasının neden bu soruna Allah’ın mükemmel bir yanıtı olduğunu göreceğiz.

*7 Aralık Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Küçük Boynuzun Saldırısı

Özellikle 9–14 ve 8:23–25’e odaklanarak, Daniel 8’i okuyun. Küçük boynuzun gücü neye saldırıyor?

Boynuz gücü, ilahi “Gök Ordusunun Önderi’nin” ibadetine karışmaktadır (11. ayet, *Yşu 5:13–15 ile karşı*). O’ndan dünyevi tapınak hizmetinde tekrar tekrar kullanılan günlük sunu hizmetini ifade eden bir sözcük olan “günlüğü” (İbrancesi *tamid*) kaldırmaktadır. Tapınakta *tamid* eylemini uygulayan kişi, kahin veya çoğunlukla başkahin olduğundan, boynuz (baş) kahinin rolünü gaspetmekte, kendi sahte “ordularına” buyruk vermekte ve “günlüğü” ortadan kaldırmaktadır. Bu durumda peygamberlik bağlamında (papalık Roması döneminde) saldırı altında olan, açıkça Mesih’in başkahinlik hizmetidir.

Boynuz gücü böylece göksel Kahin’in sorumluluklarını gaspetmekte ve yeryüzünde Allah’ın süregelen ibadetini sekteye uğratmaktadır. Sanki başka bir “orduların lideri” gibi davranmakta, ilahi Göksel Lider’e, O’nun tapınağına ve halkına karşı dini bir savaş açmaya cüret etmektedir. Şeytan’ın dünyevi aracı olmaktadır; öyle ki “kendisinden gelmeyen büyük bir güç” (*Dan 8:24*) olarak anılmakta ve onun eylemleri iki düzeyde yapılan kozmik bir savaşı yansıtmaktadır, dünyevi ve göksel.

Küçük boynuz koçun (Med-Persler) ve tekenin (Grekler) hemen ardından ortaya çıkmaktadır; bu nedenle tarihsel olarak Med-Pers (*Dan 8:20*) ile Grek (*Dan 8:21*) krallıklarının ardından gelen Roma ile özdeşleşmesi gerekmektedir. Küçük boynuz, imparatorluk Roma’sı olarak başlasa da, vurgu görünümdeki başlıca odak noktası olan papalık Roması üzerindedir.

Daha önce de söylediğimiz gibi “günlük” (*tamid*), Mesih’in göksel tapınaktaki sürekli kahinlik aracılığına işaret etmektedir (*İbr 7:25; 8:1, 2*). Boynuz gücünün “günlüğü kaldırması,” rahibin aracılığı, aşai rabbanî ayini, günah çıkartma ve Merem’e tapınma gibi, göksel tapınakta Mesih’in sürekli hizmetine dair bilgiyi ve güveni ortadan kaldırmaya yönelik papalık icatlarının başarılı bir şekilde kiliseye sokulmasını temsil etmektedir.

Hiçbirimiz, Allah’ı oynamaya çalışma tehlikesine karşı bağışık değiliz. Gizlice de olsa, belki sen de nasıl aynı şeyleri yapabilirsin?

“Daha Ne Kadar?”

Küçük boynuzun küstahlığı, yargı için feryada neden olmaktadır. Koç ve teke büyüyüp daha sonra da kırıldığınan (*Dan 8:4, 7, 8*), boynuz gücü kendisini yüceltmıştır (*Dan 8:9–11*). Bu nedenle şu soru ortaya çıkmıştır, *Görümde olanlar daha ne kadar sürecektir?*

Daniel 8:13'deki hangi belirgin meseleler bu soruyu teşvik etmiştir?

Soru, boynuzun birkaç aktivitesini seçmiş olsa da, belki de en korkunç olanı tüm görümün uzunluğunu sormasıdır; yani Daniel 8'deki görümde gösterilen olaylar hakkında.

Kutsal Yazı'daki “Ne kadar?” sorusu her zaman mevcut durumun değişmesini istemektedir. Bu, Allah ve peygamberleri tarafından insanlara yöneltilmiştir (*Çık 10:3, Say 14:27 ve 1Kr 18:21*). Aynı zamanda halkı (*Mez 94:3, Vab 6:10*) ve Yehova'nın meleği (*Zek 1:12*) tarafından Allah'a yöneltilmiştir. Meleğin feryadı olan “Ne kadar?” sorusu (*Dan 8:13, 12:6*), sürekli bir ızdırap için yas tutma, değişiklik için bir rica ve ilahi yargı için bir çağrıdır. Böyle bir soru, Allah'ın sonunda zafer kazanacağı beklentisini vurgulamaktadır.

Yehova'nın “tatlı, avutucu sözlerle” karşılık verdiği Zekeriya 1:13'de olduğu gibi, Daniel 8:13'deki sorunun yanıtı da derhal gelmektedir: “iki bin üç yüz akşam, sabah olacak, sonra kutsal yer yeniden düzene konulacak” (*14. ayet*).

Bir kez insani durumu ve içinde yaşadığımız peygamberlik zamanını anladığımızda, artık sessiz kalamayız. “Ne kadar?” feryadı yayılmak zorundadır. Dünyamızda çevremize baktığımızda, nasıl Rab'bin gelmesi ve “içinde doğruluğun hüküm sürdüğü” yeni bir dünyaya götürmesi için yalvarmayız (*2Pe 3:13*)? Daniel 8:14'de vaat edildiği gibi Allah şu anda çalışıyor olsa da, O'ndan buradaki kötülüğün hakimiyetine bir son vermesini ve O'nun defalarca vaat ettiği gibi görkemiyle dönmesini istiyoruz.

Hangi durumlarda Allah'a “Ne kadar?” diye sordun? Acil beklentin ne kadar sıkıntılı olursa olsun ve değişmesini istediğin şeylerin çözümü “ne kadar” uzun sürerse sürsün, Allah'ın aslında kontrolü elinde tuttuğuna dair güvenceyi nasıl koruyorsun?

Kutsal Yerin Yeniden Düzene Konulması

Daniel 8:14'ü okuyun. 2.300 “akşam ve sabahın” sonunda ne oluyor?

Yaratılış öyküsünden gelen bir ifade olan “akşam ve sabah,” bir günü belirtir (*Yar 1:5, 8, vs.*). Allah'ın kendi yaratıcı gücünü kullanarak, boynuzun ve onun ordu-sunun yıkıcı eylemlerine karşılık vereceğini ima eder. Yaratıcı, aslında Daniel 8:13'deki soruyla gelen durum değişikliğine neden olmaktadır.

Daniel 8:14'deki yanıt şöyle okunabilir: “2.300 akşam, sabah olacak, sonra kutsal yer [tapınak] yeniden düzene konulacak [arındırılacak].” “Düzene koymak” (İbrani-cesi *zđq*) sözcüğüne paralel terimler üzerinde yapılan bir çalışma, bunun başlıca üç anlama geldiğini göstermektedir: ilişkisel bağlamda restorasyonu ifade eder (*Yşa 10:22*); tapınak bağlamında temizlenme veya arınmayı ifade eder (*Eyüp 4:17, 25:4*); ve hukuki bağlamda suçsuzluğun kanıtlanmasını ifade eder (*Eyüp 34:5*). Aynı fiil, haklıların suçsuzluğu kanıtlandığında veya haklı oldukları açıklandığında Allah'ın yargıya müdahalesi için kullanılmıştır (*1Kr 8:32, Yşa 50:8*). Daniel 8:14'de kullanılan *kutsal yer* sözcüğü (sık sık “tapınak” olarak da çevrilir), aynı zamanda kutsal halk bağlamında da kullanılmıştır (*Dan 12:7*). Aslında Daniel 8:24, Daniel 7'deki gibi küçük boynuzun gücünün Allah'ın “kutsal” halkına saldırdığını açıklamaktadır.

Böylece Daniel 8:14'deki “kutsal yerin” (veya “tapınak”) yeniden düzenlenmesi, daha önceki soruda anılan tüm problemlerin çözümünü kapsar. Yargı sadece küçük boynuzun gücüne karşı işlemekle kalmaz, tapınak da arındırılır ve Allah'ın halkıyla Allah'ın tapınağına gerçek mevkileri verilir. Bu, Levililer'deki Kefaret Günü'nde yapı-lanlarla paralellik göstermektedir (*Lev 16:20, 30*).

Daniel 8'deki yeniden düzenleme işi, yargının kutsalların yararına ve kötü küçük boynuzla karşı verildiği Daniel 7'deki ilahi yargıya eşittir.

Daniel 8:14'de önbildirildiği gibi, dünyanın adalet ve yargının geleceğini ve İsa'da sunulan kurtuluşu kabul etmenin zamanının şu an olduğunu bilmesi gereklidir.

Vahiy 14:6, 7'yi okuyun. Bu ayetler, Daniel 7'deki yargıyla ve Daniel 8'deki tapınağın arındırılmasıyla nasıl doğrudan bağlıdır?

Daniel 8'deki Kefaret Günü

Boynuzun saldırısının hedefi, Allah'ın göksel tapınağı ve O'nun halkıdır. Gelecekte onlara ne olacaktır? Daniel 8:13'de sorulan soru da budur. Ancak sadece Kefaret Günü, tapınağı ve Allah'ın halkını gerçek mevkilerine getirecek ve böylece Allah'ı yaptığı işte haklı kılacaktır. Öyleyse Daniel 8:14'deki yanıt, Kefaret Günü'nün etkinliği olmalıdır. Aslında Kefaret Günü, Daniel 8'deki görümün zirvesinde gösterilen belirgin konuların aynı kombinasyonunu gösteren tek tören günüdür: tapınak imajı, tapınağın ve insanların arındırılması, yargı ve yaratılış.

Ayrıca Daniel 8'de Kefaret Günü'nü ima eden bazı terimler vardır. Boynuzun "başkaldırması" (*Dan 8:12, 13*), Levililer 16:16, 21'de belirgin bir şekilde ortaya çıkan bir ifadedir. Muhalif bir günahı tarif eder ve sadece Kefaret Günü'nde tapınak bundan arındırılabilir. Ortaya çıktığı yerlerde, En Kutsal Yer'e işaret eden kutsal (*kodes*) sözcüğü, açıkça Daniel 8:14'ü Levililer 16 ile bağlamaktadır (*Lev 16:2, 3, 16, 17, 20, 23, 27, 33*). "Kutsal," olan "başkaldırıdan" arındırıldığında (*Lev 16:16*), "kutsalın" haklı yere oturtulması, Kefaret Günü'nün hatırlatıcısıdır. Kefaret Günü'nde iki teke için daha sonra kullanılan bir tarif olan "kabarık post" (*Dan 8:21*) ifadesinde olduğu gibi, koç ve teke hayvanı imgelerinin belirgin bir şekilde kullanımı da, Kefaret Günü'nü hatırlatmaktadır (*Lev 16:5*).

Dini alemde boynuzun savaşına karşılık verilmiş ve eskatolojik Kefaret Günü bağlamında ilahi bir müdahaleyle durdurulmuştur. Sonunda terör sona erdirilmiş ve Allah'ın halkı, gerçek ibadet ve tapınak doğru konuma gelmiş ve son analizde Allah haklı çıkmıştır. Kefaret Günü'nde tanıtıldığı üzere, Allah yaptığı işlerde ve yargılarında adil olduğu, sadık kalanları bağışladığı ve hainler ile isyankâr olanları yargıladığı gibi, eskatolojik Kefaret Günü de, kurtarışında ve cezalandırışında Allah'ın adil olduğunu kanıtlar.

Daniel 8:14'den başka ne gibi şeyler öğrenirsek öğrenelim, ayet bu kadar uzun yüzyıllardan sonra Rab'bin bizlere verdiği vaatleri unutmadığını, kötülerini cezalandırıp, kutsallarını ödüllendireceğini söylemektedir. Bu vaatlere tutunmayı nasıl öğrenebilirsin, özellikle de deneme anlarında? Her şeyden evvel, bu vaatler olmadan ne gibi bir umudumuz olabilirdi?

Daniel 8 ve 9

Daniel 8:13'deki soruda kullanılan *görüm* (İbranice *bazon*) ifadesi, Daniel 8:3–11'deki tüm görüme ilişkin olarak (*Bkz. Dan 8:1, 2, 13, 15*), Med-Persler (koç), Grekler (teke) ve papalık Roma'sı (küçük boynuz) dönemini kapsamaktadır. Görümün süresi "2.300 akşam ve sabah" olarak verildiğinden, bunun Med-Persler'den Son Zaman'a kadar olan bir süreyi kapsadığını anlamalıyız. Ayet, tekrar tekrar görümün "son zamanla" (*Dan 8:17, 19*) ve "uzak bir gelecekle" (*Dan 8:26*) ilgili olduğunu vurgulamaktadır. Uzunluğundan ötürü tam sözcük anlamıyla 2.300 gün, bu görümün zaman aralığını kapsamaya yeterli uzunlukta değildir. Bu nedenle onu gün-yıl prensibiyle yorumlamalı, Hezekiel 4:5, 6 ve Sayılar 14:34'deki örneği izlemeliyiz.

Sorun şu: 2.300 yıl ne zaman başlıyor?

Hem Yahudi hem de Hıristiyan ilahiyatçıları, uzun vadede güçlü bir peygamberlik olarak gelecek olan Mesih'e, yani İsa'ya işaret eden Daniel 8:14 ile Daniel 9:24–27 arasında kuvvetli bir bağ görmekte-dirler.

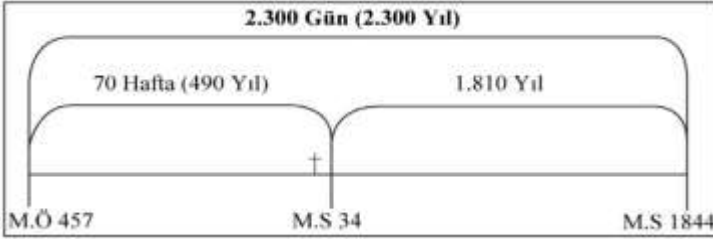
Daniel 9:24–27'yi okuyun. Bu ayetlerde ne olmaktadır? Daniel 8:14 ile nasıl bir bağlantısı vardır?

"Görüm (*bazon*) sözcüğü Daniel 8'de geçen tüm peygamberliğe işaret ederken, çevirisi yine "görüm" olan diğer bir sözcük *mareb*, belirgin bir şekilde "akşam ve sabahla ilgili görüme [*mareb*]" işaret etmektedir (*Dan 8:26*). İşte Daniel'in anlayamadığı 2.300 günlük görüm buydu (*Dan 8:27*). Melek diğer her şeyi ona açıklamıştı.

Birkaç yıl sonra aynı melek Cebrail, Daniel'e görünerek 2.300 günü içeren "görümün [*mareb*] anlamını kavrasın" diye ona bir mesaj vermişti (*Dan 9:23*). Bu ayetlerde geçen yetmiş haftalık peygamberlik, Daniel 8:14'deki peygamberlik zamanı unsuru anlamamıza yardımcı olmaktadır. Daniel 9:24'te en iyi şekilde "ayrılmış" veya "kesilmiş" olarak çevrilen "saptanmıştır" fiili, yetmiş haftanın 2.300 günlük daha uzun periyottan ayrı bir parça oluşturduğunu ifade etmektedir. Bu nedenle yetmiş haftalık peygamberlik, Daniel 8:14'deki daha uzun olan 2.300 günlük peygamberlikten "kesilmiştir". Bu da bize Daniel 8:14'de değinilen peygamberlik zamanı periyodunun başlangıç noktasını vermektedir (Daha fazla detay için yarınki çalışmamıza bkz.).

Ek Çalışma: Ellen G. White, “Tapınağın Açık Gizemi” S. 220–227; “Mesih Şimdi Ne Yapıyor?” S. 228–232, *Büyük Mücadele*.

Daniel 9:24–27’de, yetmiş haftanın başlangıcı “Yeruşalim’in yeniden kurmak için buyruğun verilmesi” ile saptanmıştır (*Dan 9:25*). Ezra kitabı, Yeruşalim ve tapınakla ilgili üç fermandan bahsetmektedir, ancak Ezra 7:12–26’da belirtilen sadece üçüncüsü en etkili olanıdır. Pers kralı I.Artahşasta fermanı M.Ö 457 yılında vermişti. Hem tapınağın yeniden inşasını, hem de Yeruşalim’in siyaset ve yönetim merkezi olarak yeniden yapılanmasını içermektedir (*Ezra 7:25, 26*). Kutsal Kitap’ta sadece bu ferman, kralı etkilediği için Rab’bin şükranlarla övülmesine neden olmuştur (*Ezra 7:27, 28*). Bundan başka, sadece M.Ö 457 yılı başlangıç noktası olarak alındığında, Daniel 9:25–27’de “meshedilmiş olan Önder” diye anılan İsa’nın zamanına ulaşılabilir. Böylece yetmiş hafta peygamberliği, 2.300 akşam ve sabah’ın başlangıç tarihi açısından kesin bir vaka sağlamıştır. M.Ö 457’de başlar ve 2.300 yıl sonra M.S 1844 yılında sona erer.

Tartışma Soruları:

⊙ Mümkünse Daniel 8:14 ile Daniel 9:24–27 arasındaki bağlantıya dair daha detaylı açıklamalar bul ve bunlar arasındaki yakın ilişkiyi incele. Bu bize, Daniel 8:14’deki peygamberliğin, Daniel 9:24–27 gibi büyük bir peygamberlikle çok yakından ilişkisinin önemi hakkında ne söylemelidir?

⊙ Ellen G. White şöyle yazmıştı: “Tapınak ve araştırmacı yargılama konusu Allah halkı tarafından açıkça anlaşılmalıdır. Herkes, yüce Başkâhinlerinin konumu ve işi hakkında bilgi sahibi olmalıdır. Aksi halde bu zamanda zaruri olan imanı yaşamaları ya da Allah’ın onlar için uygun gördüğü konuma gelmeleri imkânsız olacaktır.”—*The Great Controversy*, S. 488. Burada ne demek isteniyor? Bunları anlamak bizler açısından neden çok önemli?

⊙ Küçük boynuzdan bahsederken, Daniel 7 ve Daniel 8’in peygamberlikleri yalnızca Roma ile meşgul olmaktadır, başka bir şeyle değil—ne komünizm (bazılarının geçmişte söylediği gibi) ne de İslam (bazılarının şimdi söylediği gibi). Buna rağmen başkalarını usulsüz olarak incitmeden, kendi inancımıza nasıl sadık kalabiliriz? Endişemizin bunlara kapılan insanlarla değil, sistemin kendisiyle olduğunu nasıl gösterebiliriz?

Güneşin Batışı: 16:36 (İstanbul)

Peygamberlik Mesajımız

SEBT GÜNÜ

Konuyla İlgili Metinler: *Vahiy 10; Dan 12:4-9; Vahiy 14; 11:17, 18; Vahiy 13; Yar 7:11; 11:1-9; Yeremya 50, 51.*

Hatırlama Metni: “Bundan sonra göğün ortasında uçan başka bir melek gördüm. Yeryüzünde yaşayanlara—her ulusa, her oymağa, her dile, her halka—iletmek üzere sonsuza dek kalıcı olan Müjde’yi getiriyordu. Yüksek sesle şöyle diyordu: ‘Tanrı’dan korkun! O’nu yüceltin! Çünkü O’nun yargılama saati geldi. Göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana tapının!’ ” (*Vahiy 14:6, 7*).

Daniel 7 ve 8’in yargı mesajı, doğrudan Vahiy 12—14’de değinilen büyük mücadele senaryosuna bağlıdır. Burada, yaratılış, yargı ve müjde temalarını içeren üç meleğin mesajını buluyoruz (*Vah 14:6-12*). Bu ayetler, İsa’nın gelişi için Allah’ın acil ve nihai çağrısını sergilemektedirler.

Birinci meleğin mesajı aslında “sonsuz müjdedir”, zira bu elçilerin “sizi bu boş şeylerden vazgeçmeye, yeri, göğü, denizi ve bunların içindekilerin hepsini yaratan, yaşayan Tanrı’ya dönmeye çağırıyoruz” (*Elç 14:15; Elç 4:24 ile karş.*) diye vaaz ettiği aynı gerçektir. Mesajın önemini vurgulayan gerçek şudur ki, *müjde* sözcüğü Vahiy kitabında sadece burada karşımıza çıkmaktadır. Son zaman hakkında ne vaaz edersek edelim, onun merkezinde “müjdenin” olduğundan emin olmalıyız.

*14 Aralık Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Düş Kırıklığı Anı

Vahiy 10'u okuyun. Elinde küçük bir tomar olan meleğin mesajı nedir? "Yine peygamberlikte bulunmak" ne demektir?

Meleğin tasviri, Mesih'in tarifini (*Vah 1:13-16*) ve Daniel'in son görünümünde "keten giysiler içindeki" ilahi görünümlü adamı (*Dan 10:5, 6; 12:5-7*) andırmakta olması, bunların benzer olduğunu akla getirmektedir. Daniel 12:6, 7'de, O sonsuza dek diri olanın adıyla ant içmiş ve üçbuçuk yıllık peygamberliği (1.260 yıl) vermişti. Bu, Daniel 7:25'de verilen çok önemli peygamberliğin tekrarı olup, aynı şekilde Daniel 12:7'de de tekrarlanan diğer bir gerçeği, yani Allah'ın halkının korkunç bir zulme uğrayacağını tarif etmektedir.

Daniel kitabının zamanın sonuna dek mühürlü olması gerekiyordu. Daha sonra açılacak ve birçokları buradan bilgelik kazanacaklardır (*Dan 12:4-9*). 1.260 yıllık peygamberlik süresi sona erdiğinde, daha fazla bilgi için kitabın açılma zamanı da gelmiş olacaktır. Bu, Vahiy 10'daki meleğin elindeki açık kitapla sembolize edilmektedir. Bu andan itibaren Daniel'in peygamberlikleri daha iyi anlaşılacaktır.

Aynı zamanda Vahiy 10, bu tecrübenin pek de hoş bir şey olmayacağını açıklamıştı. Yuhanna buyrulduğu gibi kitabı yemiş ve fakat ağzına tatlı gelmesine rağmen midesinde acılık bırakmıştı. Yuhanna, sembolik olarak Daniel'in kitabını özümseyenleri temsil etmektedir. Bizler, bu peygamberlik açıklamasının, ondokuzuncu yüzyılın ilk yarısında ahir zaman hareketlerine dünya çapında büyük ilgi gösterildiği bir zamanda Miller hareketiyle gerçekleştiğine inanıyoruz. Bu aynı zamanda, Daniel'in uzun zaman süren peygamberliklerinin kendi yaşadıkları zamana ilişkin olduğunu sanıp, ilk anda düşündükleri gibi olmayınca acı bir düş kırıklığına uğramalarını tarif etmektedir. "2.300 akşam ve sabah" Mesih'in dönüşünün değil, aksine Daniel 7'deki yargı sahnesinin başlangıcının sinyalini vermekteydi.

Acı tecrübeden hemen sonra, Yuhanna'ya "yine birçok halk, ulus, dil ve kralla ilgili olarak peygamberlikte bulunmalısın" (*Vah 10:11*) dendi. Bu da, Yedinci-Gün Adventistleri'nin "sonsuz müjdeyi" dünyaya vaaz etmesiyle gerçekleştirilmektedir.

Düş kırıklığı, imanlılar için yabancı bir kavram değildir, özellikle de olayların anlamını yanlış yorumladıklarında. Hiç şüphesiz öğrencilerin, Öğretmenleri'nin ölümü ve dirilişi arasında yaşadıkları tecrübe bir düş kırıklığıydı. Buna benzer bir tecrübeyi 1844'de Millerciler de yaşamıştı. İmanımızı kaybetmeden düş kırıklıklarımızla nasıl başa çıkabiliriz? Kendi zamanında yaşanan düş kırıklıklarına ilişkin olarak Kutsal Kitap'taki hangi vaatlere tutunabilirsin?

Allah'tan Korkun!

İlk meleğin mesajı bizlere “Allah'tan korkun” demektir. Bu ne anlama gelir? Bkz. Mez 34:7–22.

Korku iki şekilde anlaşılabilir. Birincisi, kendisini hürmet ve saygıyla gösteren bir korku. İşte ilk meleğin dikkatimizi çekmeye çalıştığı bu tür bir korkudur. Allah'tan korkanlar, O'na gerçekten inananlardır (*Vab 11:18*). Allah'tan korkmak, O'nu onurlandırmak (*Vab 14:7*), O'nu övmek (*Vab 19:5*), O'na itaat etmek (*Vab 14:12*) ve O'nun adını yüceltmek (*Vab 15:4*) demektir. Birinci meleğin mesajındaki Allah'tan korku, aynı zamanda bir Yargıç ve Yaratıcı olarak Allah'ı kabul etmektir ve buna uygun olarak bizleri O'na ibadet etmeye çağırır.

İkincisi, er ya da geç Allah'ın bu dünyayı yargılayacağına duyulan bir korku hissi vardır. İmansızlar için yargı mesajı, dehşetli bir mesajdır. İşte bu yüzden üç melek mesajının, Allah'ın dünyaya son *uyarısı* olduğunu sık sık belirtiyoruz. “Uyarı” kavramına doğal olarak korkuyla karşılık verilir ve kaybedenlerin karşılaşacağı şeyleri okuduğumuzda, onların gerçekten korkacak bir şeyleri olduğunu anlarız.

Ancak af mevcut olduğu sürece, Allah her zaman kaybedenin tövbeye yönelmesini arzu eder ve Allah'tan korku, O'nu aramaya başlamak için bir dürtü olabilir (*Bkz. Vab 11:13*). Nihayetinde Allah ile kurtarıcı bir ilişki sevgi temelinde dayansa da, insanların bazen gözlerini açması için iyi bir dozda korku alması gereklidir. Eğer onların dikkatini çekmek için uyarılmaları gerekiyorsa, neden olmasın?

“Allah'ın sevgi” olduğunu biliyoruz ve bu sevgiyi Çarmıh'tan başka hiçbir şey daha iyi gösteremez. Ayrıca Allah'ın bu dünyayı sevdiğini ve günahın ona yaptıklarını görmenin, O'na ne kadar korkunç bir acı verdiğini de biliyoruz. Sevgi ve adalet Tanrı'sı sonsuza dek aynı koltukta oturup, kötülüğü cezasız bırakamaz. “Diri Tanrı'nın eline düşmek korkunç bir şeydir” (*İbr 10:31*). Hem Allah'ın bizlere olan sevgisini, hem de O'nun bizlere bunca zarar veren kötülüğe karşı gazabını nasıl doğru bir denge içerisinde kavrayabiliriz?

Ulusların Öfkesi

Vahiy 14:7'yi okuyun. Bu ayette hangi yargıdan bahsediliyor?

Burada ilan edilen yargı, Vahiy 14:14–20'de tarif edildiği gibi, İsa'nın dönüşünden önce başlıyor. Bu nedenle Daniel 7'deki geliş öncesi yargıyla aynıdır. Daniel 8:14'de belirtildiği gibi, 1844 yılına denk gelen bu başlangıç, üç meleğin insanlara yaptığı Allah'a ibadet etme ve canavar ile onun "simgesinden" uzaklaşmaları çağrısıyla uyumludur. Bu "simge," tıpkı 1.260 günde olduğu gibi, M.S 1798'de sona erecek olan peygamberlik diliyle kırk iki aydan sonra (zira bunlar aynı şeydir) var olacaktır (*Vah 13:3–5, 12–14*).

Vahiy 14:6–12'deki son çağrı yapılmış olsa da, rahmet kapısı henüz açıktır, çünkü insanlara halâ Babil'den uzaklaşarak gerçek Allah'a tapınmaları için çağrı yapılmaktadır.

Allah'ın yargısı neyi kapsıyor? *Vah 11:17, 18.*

Allah, ulusların gazaba gelmesine karşılık, Kendi kudretini göstererek tepki vermektedir. Vahiy 13, Şeytan'ın öfkesini tahrik eden bu gazaba değinmektedir (*Vah 12:17*). Sürekli ricaları ilahi yargı olan mazlum imanlılar açısından olan (*Vah 6:10*), yargı geç kalmış gibi görünebilir. Ancak bu, önbildirilen zamanda başlamıştır ve eskatolojik Kefaret Günü'nün zamanının dolması Allah'ın planı uyarınca gerçekleşecektir.

Vahiy 11:17, 18 Allah'ın yargısına ilişkin kısa bir bakış açısı vermektedir. Bu, Allah'ın insanlığı saptıran kötülük güçlerini yok ettiği göklerde başlayıp yeryüzüne getirilmektedir (*Vah 19:2*). Allah'ın gazabı göksel tapınaktan kaynaklanır ve yedi belayla yağdırılır (*Vahiy 15–18*).

İkinci Geliş'te Allah sadık kalanları da ödüllendirecektir (*Vah 22:12*). En sonunda Allah ölüleri yargılayacak ve kötülüğü ortadan kaldıracaktır (*Vah 20:11–15*). Her şey sona erdiğinde, Allah'ın karakteri herşeyi izleyen evrenin huzurunda galip gelmiş olacaktır. Herkes O'nun yollarının adil ve doğru olduğunu görebilecektir. Şimdi bizim mücadelemiz tüm kalbimizle, ruhumuzla ve aklımızla O'na tutunmak, tüm bunların Allah'ın saptadığı zamanda sona ereceğine güvenmek olacaktır.

Yaratıcıya Tapın

Vahiy kitabının özünde tapınma vardır. Ejderha, denizden çıkan canavar ve yeryüzünden çıkan canavar (çoğunlukla “sahte üglübirlik” olarak anılır) tüm dünyanın kendilerine tapması için güçlerini birleştirirken (bkz. *Vab 13:4, 8, 12, 15; 14:9, 11*), Allah insan ırkına Yaratıcı'ya tapınma çağrısı yapmaktadır (*Vab 14:7*). “Canavarın simgesine” tapınmayanlar, geçici yaşamlarını kaybetme riski altındayken (*Vab 13:15; ayrıca bkz. Daniel 3*), bu simgeye tapınanlar da ebedi yaşamı kaybedeceklerdir (*Vab 14:9–11*).

Ne seçim ama!

Vahiy 14:12'yi okuyun. Bu bizlere son çatışmada Allah'ın buyruklarının rolü hakkında ne öğretmektedir?

İbadet, kaçınılmaz olarak Allah'ın buyruklarıyla ilişkilidir. Vahiy 13 ve 14, On Emir'e imalarla doludur: “simge” (*Vab 13:14, 15; 14:9, 11*), putperestlik (*Vab 13:4, 8, 12, 15; 14:9, 11*), küfür (*Vab 13:1, 5, 6*), Sebt Günü (*Vab 14:7*), cinayet (*Vab 13:10, 15*) ve zina (*Vab 14:4, 8*). En sonunda “Allah'ın buyrukları ve insan buyrukları arasında bir çekişme olacak.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa, 2. Cilt*, S. 112.

Evrim teorisinin ortaya çıkışından beri, altı günlük Yaratılış'a olan inancımıza sadık kalmak ve onaylamak özellikle çok önemli bir hale gelmiştir. Bu öğretiyi, Yaratıcı olan Rab'be ibadetimizin temelidir. Evrim, Kutsal Kitap'a inandığını iddia eder tarzda olsa bile, Yedinci–Gün Adventizmi'nin tutunduğu herşeyin altını oyar. Yaratılış olmaksızın, diğer öğretilerden başka (Sebt Günü gibi) “ebedi müjde” inancından taviz verilmiş, hatta inkâr edilmiş olur.

Allah'ın “yeri, göğü ve denizi” yarattığı ifadesi, Sebt Günü emrini çağrıştırmaktadır (*Çık 20:11*). Sebt Günü, Allah'ın buyruklarına karşı gelmek konusunda merkezi bir meseledir. Başka hiçbir buyruk, ibadet için tasarlanmış bu gün kadar sadakat sınavına uygun değildir, zira buradan mantık yürütmekle bir sonuç çıkarılamaz. Sadece Allah öyle yapmamızı buyurduğu için onu tutarız. Yaratılış aynı zamanda yargıyla da el ele yürür. “Su pınarları” ifadesi (*Vab 14:7*), Tufan'ı çağrıştıırır (*Yar 7:11*) ve dünyanın adil Yargıç'ı olarak Allah'a işaret eder (*2Pe 3:5–7*).

Yedinci–Gün Adventistleri olarak inandığımız hiçbir şey, Yaratıcı olarak Rab'den ayrı tutulduğunda bir anlam ifade etmez ve Kutsal Kitap'taki hiçbir şey, Sebt Günü kadar Allah'ın yaratıcılığının açık bir işareti olamaz. Sebt Günü'nü ne kadar ciddiye alıyorsun? Bu buyruğa itaat sayesinde, Rab ile nasıl derin bir tecrübe yaşayabilirsin?

Kutsalların “Sabrı”

Vahiy’deki ikinci ve üçüncü meleklerin mesajları, birinci meleğin ilahi çağrısına kulak vermeyenlere yapılan bir uyarıdır. Eğer insanlar hatalı yollarında gitmeye devam ederlerse, “Allah’ın gazabının şarabı” (*Vah 14:10*) olarak görülen yedi belaya uğrayacaklar ve bu şarap Babil’de kalanların üzerine boşaltılacaktır.

Kutsal Kitap’ta Babil, Allah’a karşı isyan için kullanılır (*Yar 11:1–9; Yer 50, 51*). Babil, küstahça Allah’ın yerine kendisini koyar ve Allah’ın halkının düşmanıdır. Yeni Ahit zamanında Babil, Roma’nın şifresi haline gelmişti (*1Pe 5:13*). Vahiy kitabında fahişe Babil, Allah’a ve O’nun halkına karşı çıkan dini-siyasi bir güçtür ve böylelikle dünyayı yönetmeye teşebbüs eder. Vahiy 13:15–17, Vahiy 13’deki hayvansal güçlerin Allah’ın bakiye kalanlarına zulmetmek için güçlerini birleştirdiği andaki “Babil krizini” ifade etmektedir. Bu nedenle Babil, döneke kiliselerin ahir zamanda dünyanın yozlaşmış politik güçleriyle ittifak sağladıklarının bir sembolüdür.

Üç meleğin mesajı, Allah’ın takipçilerinin Babil’den çıkmaları ve Allah’ın sadık ve görünür ahir zaman bakiyelerine katılmaları için çağrı yapar (*Vah 18:4, 5*). Evet, Babil’de halâ imanlı kalan insanlar vardır ve onların, Yedinci–Gün Adventistleri’nin ahir zaman mesajını duymaya ihtiyacı vardır.

Dün de gördüğümüz gibi, Vahiy 14:12 açıkça Allah’ın sadık bakiye kalanlarına değinmektedir. Kutsalların “sabrı” veya “azmi” daha çok düşman aktivitelere karşı pasif bir dayanmayı değil, aksine ısrarlı bir şekilde Mesih’i beklemeyi ifade ediyor. İmanlılar sadece buyruklara uymakla kalmayıp, bunları dünyaya ilan etmelidir.

Aynı zamanda, “İsa’ya iman” eden imanlıların “İsa’da iman” etmelerine işaret ederken, onları bırakmayacak olan İsa’nın sadakatini de ima etmektedir. Üçüncü meleğin mesajının sonu, gözlerimizi Mesih’e doğru yöneltmektedir. O’nun erdemleri ve sadakati sayesinde, Allah’ın halkı katlanabilir ve O’nun buyruklarını tutabilir. “Birkaç kişi bana imanla aklanma mesajının, üçüncü meleğin mesajı olup olmadığını sordu ve benim yanıtlım şudur, ‘Gerçekten üçüncü meleğin mesajıdır.’” —Ellen G. White, *Selected Messages*, Kitap 1, S. 372.

Allah’ın buyrukları son krizde ne kadar merkezi olsa da, Ellen G. White imanla aklanmanın “gerçekten” üç meleğin mesajı olduğunu söylemektedir. Bu ifade, izleri son krizden çıkaracak büyük umut olarak, kurtuluş için birinci ve en önemli şartın sadece İsa’ya ve O’nun erdemlerine güvenmeyi anlamamıza nasıl yardımcı olur?

Ek Çalışma: Ellen G. White'in üç melek mesajıyla ilgili yazdıkları hakkında ilk meleğin mesajı için *Büyük Mücadele* kitabından "Mesih'in Dönüşüne İlişkin Vaatler," S. 164–172, "Yeni Dünyada Yeni Işık," S. 173–186, "Büyük Hayal Kırıklığının Nedeni," S. 187–192, "Fırtına Dönüyor," S. 204–211'e bkz. İkinci meleğin mesajı için *Büyük Mücadele* kitabından "Yerine Gelen Peygamberlikler," S. 212–219, "Tapınağın Açık Gizemi," S. 220–227, "Mesih Şimdi Ne Yapıyor?" S. 228–232'e bkz. Üçüncü meleğin mesajı için *Büyük Mücadele* kitabından "Tanrı'nın Değişmeyen Yasası," S. 233–243, "Gerçeğin Savunucuları," S. 244–247'ye bkz.

"İcraatta bulunan inanlılar içinde en çok Yedinci–Gün Adventistleri dünyanın huzurunda Mesih'i yüceltmelidir. Üçüncü meleğin mesajının duyurulması, Sebti Günü gerçeğinin sergilenmesi yolunda bir çağrıdır. Diğerleriyle birlikte mesaja dahil olan bu gerçek ilan edilmelidir; fakat cazibenin büyük merkezi olan İsa Mesih hariç tutulmamalıdır. Af ve gerçeğin bulunduğu, doğruluk ve esenliğin birbirini öptüğü yer Mesih'in çarmıhtır. Günahkâr Golgota'ya doğru bakmaya yönlendirilmelidir; küçük bir çocuğun sahip olduğu saf bir imanla Kurtarıcı'nın erdemlerine güvenmeli, O'nun doğruluğunu kabul etmeli, O'nun affına inanmalıdır."—Ellen G. White, *Gospel Workers*, S. 156, 157.

Tartışma Soruları:

⊙ Toplumumuzda ve birbirimizle olan günlük meselelerimizde uyarının çok önemli bir rolü vardır. Çoğu durumda, uyarılar, ikaz edilen kişinin iyiliği içindir. Üç meleğin mesajındaki korkutucu uyarıları, sundukları harika umudu açıklayacak bir tarzda nasıl sergileyebiliriz?

⊙ Yedinci–Gün Adventistleri için evrim, inancımıza zemin yaratması açısından hiçbir anlam ifade etmez. Koyu bir ateistin de yorumladığı gibi, evrim dokunduğu her şeyi yakan bir "asittir." Bu, "teistik" tarzda bile olsa, özellikle evrim tarafından inkâr edilen iki gerçeği, Yaratılış ve Kurtuluş'un merkezi konusunu ele alan Vahiy 14'deki üç melek mesajını içermektedir. (Bu tarzda yaratılan bir teos'a zaten kim inanmak ister ki)? İnanlı topluluğu olarak, evrimin sahte biliminin, öğretilerimize sızmasına neden hiçbir zaman izin vermemeliyiz?

⊙ Yedinci–Gün Adventistleri topluluğunda Vahiy 14'deki üç melek mesajı, ilan etmemiz çağrısı yapılan ilahi son zaman mesajını kapsayan çok değerli bir fenerdir. Birçok inanlı topluluğu üyesi hiç şüphesiz bu mesajı duymuş olsa da, bazılarının onun gerçek anlamı hakkında halâ soruları olabilir. Allah'ın bu dünyaya son çağrısını ve onun kapsamını kısaca nasıl açıklarsın?

⊙ "Yaşama dair sağlıklı bir bakış açısı, sağlıklı bir korku dozu içerir." Bu görüşün imanlının yaşamında yeri olduğunu düşünüyor musun? Yanıtını açıkla.

Güneşin Batışı: 16:36 (İstanbul)

Allah'ın Karakteri Üzerine Evrensel Anlaşmazlık

SEBT GÜNÜ

Konuyla İlgili Metinler: *Hez 28:12–17, Ysa 14:12–15, Eyüp 1:6–12, Zek 3:1–5, 1Yu 4:10, 2Ti 4:8, Hez 36:23–27.*

Hatırlama Metni: “Sunaktan gelen bir sesin, ‘Evet, Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, yarguların doğru ve adildir’ dediğini işittim” (*Vahiy 16:7*).

Yedinci–Gün Adventistleri, “Mesih ve Şeytan arasındaki büyük mücadele” dini kavramı aracılığıyla gerçeği anlarlar. Felsefi ifadeyi kullanacak olursak, bu bir meta-anlatıdır (üstanlatı), yani dünyamızı ve içindeki olayları açıklamaya yardımcı olan büyük, kapsayıcı öykü.

Bu mücadelenin merkezinde, daha önce gördüğümüz gibi kurtuluş öyküsünün başlangıcından sonuna kadar hep yinelenen bir konuyu temsil eden tapınak vardır: İsa'nın ölümüyle insanlığın kurtuluşu. Doğru anlaşıldığında tapınak mesajı, büyük mücadelenin göklerin görkeminde başlamasından itibaren Şeytan'ın saldırdığı Allah'ın karakterini tanımlamaya yardımcı olur.

Bu hafta, Allah'ın karakteri ve Şeytan'ın yalanları hakkındaki gerçeği göstermek açısından, Mesih ile Şeytan arasındaki büyük çatışmada bazı kilometre taşlarını inceleyeceğiz.

*21 Aralık Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Göksel Tapınaktaki İsyan

Hezekiel 28:12–17 ve Yeşaya 14:12–15'i okuyun. Bu ayetler, Lusifer'in düşüşü hakkında ne öğretiyor?

İlk bakışta Hezekiel 28:12 sanki sadece dünyevi bir krallıktan bahsediyormuş gibi görünür. Ancak birkaç görüş, onun gerçekte Şeytan'ı ima ettiğini gösterir.

Başlayanlar için bu varlık, dünyevi tapınakta iki keruvun En Kutsal Yer'de bulunan sandığı ve Rab'bin mevcudiyetini korumasını (*Çık 37:7–9*) anımsatan meshedilmiş “koruyucu” keruvu (*Hez 28:14*) ima etmektedir. Bu ilahi yaratık, aynı zamanda her ikisi de tapınak imgesinin ifadesi olan “Allah'ın kutsal dağı” üzerindeki yanan taşların arasında (*Hez 28:14*) ve “Tanrı'nın bahçesi Aden'in” merkezinde (*Hez 28:13*) dolaşmıştı. 13. ayette tarif edilen değerli taşlarla kaplı olması, aynı zamanda kahinlik göğüs-lüğünde de bulunan taşlardan dokuz çeşidini içermektedir (*Çık 39:10–13*); bu nedenle burada bile tapınağa ilişkin birçok referans bulmaktayız.

Keruvun yüce ihtişamını tarif ettikten sonra, ayet onun ahlaki düşüşüne geçmektedir. Görkemi başını döndürdü. Güzelliği yüreğini kibirle doldurdu, ihtişamı bilgeliğini köreltti ve “ticaretinin” bolluğu—muhtemelen Allah'ın karakterini kötülemeyi ve isyan çıkartmayı ima ediyor—onu zorbalığa itti.

Ayrıca kibirli dünyevi güçler yeryüzünden göklere ulaşmaya çalışmaktadır. Yeşaya 14:12–15'de, “seherin oğlu” (Latincesi, Lusifer adının geldiği *lucifere*) farklı bir yöne gitmektedir: göklerden yeryüzüne düşmesi onun doğüstü olmasının dünyevi değil, göksel kaynaklı olduğuna işaret etmektedir. “Allah'ın yıldızlarının üzerinde taht kurmak,” uzak kuzeylerde “ilahların toplandığı dağ” ve “Yüceler Yücesi” gibi diğer ifadeler, onun ilahi bir yaratık olduğu izlenimini vermektedir. 12. ve 13. ayetler geçmiş zaman kipindeyken, 15. ayet aniden gelecek zaman kipine geçmektedir. Zaman-daki bu değişim, daha önceleri göklerden yeryüzüne bir düşüş olduğunu (*Ysa 14:12*) ve gelecek bir zamanda yeryüzünden *Şeol*'e (ölüler diyarı) ikinci bir düşüş olacağını ima etmektedir (*Ysa 14:15*). Bu durumda herhangi bir Babil kralı değil, aksine çok açık olarak Lusifer kastediliyor.

Mükemmel bir Allah tarafından yaratılan mükemmel bir varlık günahı mı düşüyor? Bu bizlere Allah'ın evrenindeki ahlaki özgürlük gerçeği hakkında ne söylüyor? Ve böyle bir özgürlük, bizlere Allah'ın karakteri hakkında ne açıklıyor?

Suçlamalar

Göklerden düştükten sonra, Şeytan Allah'ın karakterini bozmaya ve kötüleme yel-tendi. O, bunu Aden'de (*Yar 3:1-5*) yeryüzündeki ilk "tapınağın" ortasında yap-tı. Şeytan, göksel tapınakta başlattığı isyanını aşağıda bulunan Aden'deki dünyevi tapınağa getirdi. Yılan aracılığıyla Havva ile ilişki kurduktan sonra, onlar açısından iyi olabilecek bir şeyden Allah'ın onları mahrum bıraktığı, onların sahip olmaları gere-ken şeyi sakladığı yolundaki fikri açıkça onun aklına ekti. Ne kadar gizlice olsa da, bu yolla Allah'ın karakterini yanlış bir şekilde sergiledi.

Adem ve Havva'nın düşüşü, Şeytan'ı geçici olarak bu dünyanın tahtına oturttu. Birkaç ayet, Şeytan'ın yeniden göksel saraya erişim sağladığını öne sürmektedir, ancak bu kez tıpkı bir hırsız gibi dünyayı sahiplenen fakat onun sahibi olmayan "bu dünyanın egemeni" (*Yu 12:31*) olarak.

Eyüp 1:6-12 ve Zekeriya 3:1-5'i okuyun. Bu ayetlerde büyük mücadele nasıl açıklanmaktadır?

Bu ayetler, büyük mücadelenin göksel yanına ait bazı ipuçları vermektedir. Şeytan Eyüp'ün doğruluğunu sanki onun kendi hizmetinden kaynaklıymış gibi sergilemekte-dir: *eğer ben iyi olursam, Allah da beni bereketler*. Eyüp, Allah'ın layık olmasından ötürü değil, bilakis bu Eyüp'ün yüksek yararına olduğu için O'na hizmet etmektedir; Allah'a hizmet etmek bereket getirmediği takdirde, Eyüp de imanını terk edecektir.

Baş kahin Yeşu (tapınak motifi) ve diğer imanlıların olayında, Ellen G. White şö-yle demektedir: Şeytan "Allah'ın çocuklarını suçlamakta ve davalarının mümkün olduğunca çaresiz gibi görünmesi için çabalamaktadır. Rab'bin huzuruna onların kötü işlerini ve kusurlarını getirmektedir."—*Christ's Object Lessons*, S. 167.

Ne varki her iki durumda da gerçek mesele Allah'ın adaletidir. Her bahanenin ar-kasındaki soru, Allah'ın yaptığı işlerinde adil ve dürüst olup olmadığıdır. Allah'ın karakteri denenmektedir. Allah'ın günahkarları affetmesi adil mi? Haksız olanları haklı olarak deklare eden Allah adil mi? Eğer adilse, haksız olanları cezalandırmak zorundadır; eğer merhametliyse, onları affetmelidir. Allah nasıl her ikisi de olabilir?

Eğer Allah sadece adalet Tanrısı olsaydı, kaderin ne olurdu ve sen neden bunu hak etmiş olurdu?

Çarmıhtaki Haklılık

En başlangıçtan beri Allah, Şeytan'ın suçlamalarını hükümsüz kılacağına ve nihai sevgisiyle adaletini göstereceğine yönelik hiçbir şüpheye yer bırakmamıştır. O'nun adaleti, insanlığın günahının bir bedeli olmasını gerektirmektedir. O'nun sevgisi, insanlığı kendisiyle yeniden barıştırmaya çabalamaktadır. Allah her ikisini de nasıl gösterebilirdi?

Allah hem sevgisini hem de adaletini nasıl göstermişti? 1Yu 4:10, Rom 3:21–26.

Allah'ın sevgisini ve adaletini gösteren karakteri, Mesih'in ölümüyle kendisini en büyük şekilde açıklamıştır. Allah bizleri sevdi ve günahlarımıza kefaretsin diye Oğlu'nu gönderdi (1Yu 4:10, Yu 3:16). Çığnayan yasa için gerekli cezayı Kendisi ödemekle, Allah adaletini gösterdi: yasanın talebi karşılandı ve İsa'nın şahsiyetinde çarmıha gerildi.

Aynı zamanda bu adalet eylemiyle Allah lütfunu ve sevgisini gösterdi, çünkü İsa'nın ölümü vekalet ediciydi. O, bu ölümlü yüzleşmeyelim diye bizim adımıza, *bizler için* öldü. Allah'ın, kendi adaletinin talep ettiği cezayı, haklı olarak bizlere ait olan cezayı kendi üzerine almasıyla gerçekleşen müjdenin inanılmaz sağlığı işte budur.

Romalılar 3:21–26, Allah'ın doğruluğu ve İsa Mesih'te kurtuluş konusundaki dini mücevherlerdendir. Mesih'in kurbanlık ölümü, bunu “adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için” (Rom 3:26) yapan Allah'ın doğruluğunun bir göstergesidir.

Tekrarlarsak, tapınak imgesi Mesih'in ölümü için bir çatı sağlar. Geçen haftalarda O'nun ölümünün mükemmel, vekalet edici bir kurbanlık olduğunu ve Mesih'in “kefaretsörtücü” (Rom 3:25) olduğunu görmüştük. Kısacası, her iki Ahit de Mesih'in hizmetinin dünyevi tapınak hizmetiyle simgelendiğini göstermektedir.

“Günahkâr olmayan dünyalar, Yehova'nın yeryüzünde yaşayanları yok etmesini görmeyi merakla beklemişlerdi. Fakat Tanrı, dünyayı yok etmek yerine, onu kurtarması için kendi Oğlu'nu gönderdi. Krizin en şiddetli anında, Şeytan, tam zafer kazanmak üzereyken, Tanrı'nın Oğlu kutsal lütfun mesajıyla geldi.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, S. 32. Bu alıntı, sana Allah'ın karakteri hakkında ne söylüyor?

Yargıdaki Haklılık

Kutsal Yazı'nın da gösterdiği gibi Allah'ın yargısı, “Şeytan'ın bize karşı saldırılarına yanıt veremsek bile” O'na inananlar, O'na güvenenler ve O'na sadık kalanlar için iyi bir haberdır—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Cilt 5, S. 472. Ancak yargı sadece bizler için değildir. Aynı zamanda tüm evrenin huzurunda Allah'ın haklı çıkması amacına da hizmet etmektedir.

Şu ayetlerde yargı hakkında Allah'ın karakteri nasıl temsil edilmektedir? Mez 96:10, 13; 2Ti 4:8; Vab 16:5, 7; 19:2.

Allah'ın karakteri, O'nun yargısıyla görülebilir. İbrahim'in o zamanlar anladığı şey, sonunda tüm insanlığa açıklanacaktır: “Bütün dünyayı yargılayan adil olmamalı mı?” (*Yar 18:25*). Açık kitap ile yapılan soruşturmaya yargının farklı safhaları, meleklerin (geliş öncesi yargıda) ve doğruların (milenyum yargılamasında) Allah'ın insanlarla olan meselelerinde adil olduğundan ve her durumda merhametli olduğundan emin olmalarını ve güvenlerini tazelemelerini sağlayacaktır.

Filipililer 2:5–11'i okuyun. Bu ayetler hangi müthiş olaya değinmektedir?

9–11. ayetler Mesih'in yüceltilmesini önbildirmektedir. İki ana eylem aynı düşünceyi vurgulamaktadır: İsa Rab'dir ve tüm yaratılış da O'nu bu şekilde tanıyacaktır. Birincisi, “herkes diz çökmelidir” (*10. ayet*). Diz çökmek, bir kişinin otoritesini bireysel olarak kabul etme eylemidir. Burada Mesih'e bağlılık ima edilmekte, O'nun üstün hükümdarlığı kabul edilmektedir. O'nun hükümdarlığının boyutu evrenseldir. “Gökte, yerde ve yer altında” yaşayan her canlıyı kapsamaktadır: gökteki doğaüstü canlıları, yeryüzünde yaşayanları ve dirilmiş olan ölüleri. Hükümdarlığın tanınması, sadece kurtulmuş olanlarla sınırlı kalmayacaktır. Herkes O'nun Rabliğini kabul edecektir, kaybolanlar bile.

İkinci eylem, herkesin “İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça itiraf etmesi gerektiğidir” (*11. ayet*). Sonunda, herkes Mesih'i Rab olarak yüceltmekle Allah'ın adaletini kabul edecektir. Bu şekilde tüm yaratılış, adil ve sadık olarak büyük mücadelenin merkezinde yer alan Allah'ın karakterini kabul edecektir. Hatta Mesih'in baş düşmanı olan Şeytan bile Allah'ın adaletini kabul edecek ve Mesih'in üstünlüğü karşısında diz çökecektir (Bkz. Ellen G. White, *The Great Controversy*, S. 670, 671).

Kozmik Oyun

Dağdaki vaazı esnasında, İsa şu muhteşem sözleri telaffuz etmişti: “Sizin ışığınızı insanların önünde öyle parlasın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız’ı yüceltsinler!” (*Mat 5:16*). Kolayca yanlış anlaşılabilse de, O bununla ancak Kutsal Kitap’ta görülen bir prensibi açıklamıştır. Bu, Mesih’in takipçileri olarak eylemlerimizle Allah’a nasıl şeref veya utanç getireceğimizi söylemektedir.

Hezekiel 36:23–27’yi okuyun. Kadim İsrail’de Allah kendi adını nasıl haklı çıkarmaktadır?

Bu ayetler, yeni antlaşmanın klasik pasajlarından birisinden ödün vermektedir. Allah kendi halkı arasında dramatik bir dönüşüm için çalışmayı arzulamaktadır. Onları arındıracak (*25. ayet*) ve onlara yeni bir yürekle yeni bir ruh sağlayacaktır (*26. ayet*), öyle ki onlar Allah’ın buyruklarını izleyen kutsal insanlar olabilsinler. Allah’ın gerçekleştirmek istediği şey, imanlıları aklamak, kutsamak ve onların O’nun kimliğini ve yaptığı şeyleri yaşamlarıyla onurlandırmalarıdır (*23. ayet*).

Tabii ki, evrenin huzurunda Allah’ın karakterini haklı çıkarmadaki anahtar unsur, Çarmih’tir. “Şeytan, maskesinin düştüğünü anladı. Kurduğu tuzaklar, günahsız olan meleklerin ve tüm evrenin gözü önünde açıkça ortaya çıkmış ve kendisini bir katil olarak açıkça göstermişti. Tanrı’nın Oğlu’nun kanını dökerek gökyüzünün tüm nefretini topladı.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, S. 752.

Aynı zamanda Mesih’in Yeni Ahit takipçileri şöyle anılacaktır, “hem melekler hem insanlar için, bütün evren için seyirlik oyun olduk” (*1Ko 4:9*). Yani yaptığımız şeyler, sadece başkaları tarafından görülmekle kalmayıp aynı şekilde zeki göksel yaratıklar tarafından da görülmektedir. Ne gibi bir tanıklık sergiliyoruz? Yaşamlarımız aracılığıyla “Tanrı’nın çok yönlü bilgeliği, ... göksel yerlerdeki yönetimlere ve hükümlerlere şimdi ki dönemde bildirilsin” (*Ef 3:10*). Yoksa yaşamlarımız hizmet ettiğimizi iddia ettiğimiz Rab’bin adına utanç getirebilir.

Yaşamın hem başkalarına hem de meleklerle nasıl bir görüntü sunuyor? Allah’ı yücelten mi, yoksa sen bilhassa İsa’nın takipçisi olduğunuzu iddia ettiğinden dolayı Şeytan’ı sevindiren mi?

Ek Çalışma: Ellen G. White, “Günaha Neden İzin Verildi?” S. 9–14, *Geçmişten Sonsuzluğa, 1. Cilt*; “The Character of God Revealed in Christ,” S. 737–746, *Testimonies for the Church, Cilt 5*.

“Dünyada Baba’nın mükemmel temsilcisi olan, karakteri ve eylemleriyle Şeytan’ın Allah’ı yanlış temsilini çürüten tek Biri vardır. Şeytan, kendi sahip olduğu özellikler ile Allah’ı suçlamıştır. Artık Allah’ın Mesih’te açıklanan gerçek karakterini görmüştür—hiç kimsenin mahvolmamasını fakat herkesin tövbeyle gelecek sonsuz yaşama sahip olmasını isteyen şefkatli, merhametli Baba.”—Ellen G. White, *Selected Messages*, Kitap 1, S. 254.

“O’nu Allah’ın tahtından, Golgota’daki Çarmih’in sunağının gizemine indiren çok zor anlaşılır, çok zayıf kavranabilir Mesih’in hizmeti, zihinlerde gittikçe artan bir şekilde açıklığa kavuşacak ve Mesih’in kurbanlığında diğer bütün sevgi hizmetlerinin kaynağı ve ilkesi anlaşılacaktır.”—Ellen G. White, *In Heavenly Places*, S. 319.

Tartışma Soruları:

⊙ Büyük mücadele tamamen sona erdiği zamanda, Şeytan ve kaybedenler de dahil, evrendeki tüm zeki yaratıkların Allah’ın günahla ve isyanla olan işinde adil, tarafsız ve doğru olduğunu kabul edecekleri fikrini düşün. Bunu kavramak bizler için çok ağır olsa da, bu bizlere Allah’ın karakteri hakkında ne söylemektedir? Bu, bizlere Allah’ın yarattığı bir evrende ahlaki özgürlüğün ne kadar kutsal ve temel olduğu gerçeği konusunda ne öğretiyor?

⊙ Şeytan’ın varlığını inkâr ederek, onun sadece kötülüğe ve dünyada çekilen acılara bakarak açıklamaya çalışan, batıl inançlara inanan ilkel insanlar tarafından uydurulduğunu zanneden birçok Hıristiyan vardır. Böyle bir görüşün ne kadar büyük bir aldanma olduğunu düşün. Gerçek bir varlık olarak Kutsal Kitap’ta özellikle de Yeni Ahit’te birçok kez açıklanan bu gücün gerçekliğini inkâr eden bu tür bir Hıristiyanlığı gözönüne getirmek çok güç. Bu bizlere, bazı kiliselerin modernizm ve sekülerizm baskısından nasıl güçlü bir şekilde etkilendikleri hususunda ne söylemektedir? Yedinci–Gün Adventistleri olarak, aynı aldatmacaya düşmememiz açısından bu hatalardan ne öğrenebiliriz? Gerçek bir Şeytan var olmayınca, tüm büyük mücadele konusuna ne olur?

Güneşin Batışı: 16:38 (İstanbul)

Tapınaktan Tavsiyeler

SEBT GÜNÜ

Konuyla İlgili Metinler: İbr 10:19–25; İbr 4:16; Çık 24:8; Yakup 4:7, 8; Yu 13:34; İbr 10:24, 25.

Hatırlama Metni: “Tanrı’nın evinden sorumlu büyük bir kâhinimiz bulunmaktadır. Öyleyse yüreklerimiz serpmeye kötü vicdandan arınmış, bedenlerimiz temiz suyla yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı’ya yaklaşalım” (İbraniler 10:21, 22).

İbraniler kitabı boyunca Hıristiyan inancı hakkındaki pasajlar, inanlığın yaşamına ilişkin pasajları izlemiştir. Diğer bir deyişle teolojinin pratik imaları vardır. İmanın “ne”si, bu inancı yaşamının “nasıl”ına yöneltmektedir. İbraniler’de yazar, Kurbanımız ve Başkahinimiz olarak Mesih’in görkemli teolojik resmini çizdikten sonra (İbr 7:1–10:18), imanlıları bu gerçeğe uygun olarak yaşamaları konusunda cesaretlendirmekte ve tavsiyede bulunmaktadır. Bu tavsiye, özellikle İbraniler 10:19–25’de görülebilir.

Bu pasaj Grekçe’de uzun ve bileşik bir cümledir. Her biri “-elim, -alım” diye biten ve her biri alışıldık iman, umut ve sevgi üçlüsünden oluşan üç tavsiyeye yönlendirilen iki temel gerçeği içermektedir. Ayrıca her bir “-elim, -alım” bölümü, inanlığın yaşamının başka bir yönünü içermektedir.

Bu hafta İbraniler 10:19–25’i ve onun inanlığın yaşamına yönelik pratik tavsiyelerini inceleyeceğiz.

*28 Aralık Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Göksel Tapınağa Erişim

İbraniler 4:16; 6:19, 20; ve 10:19–21'i okuyun. İmanlılar neye yaklaşmalı ve bunun bizler için ne gibi bir anlamı vardır? Burada ne gibi bir umut sunulmaktadır ve daha da önemlisi bu umut yaşamımıza ve imanımıza nasıl etki etmelidir?

İmanlılar göksel tapınağa, Allah'ın tahtına ruhsal bir erişime sahiptir. Allah'a yakınlaşmaya çalışırız, zira "girişimiz" Mesih'in kanıyla ve Başkahinimiz olarak O'nun bizim yararımıza temsiliyle mümkün kılınmıştır. Ayetler ruhumuzun çapasının, Allah'ın en yakınında olan İsa Mesih'te olduğunu garanti etmektedir (*İbr 4:14–16; 6:19, 20*). Güvencemiz, göksel Başkahin olarak atanmasından sonra Mesih'in Allah'a tam bir erişim kazanmış olmasıdır (*İbr 6:20*). Atanmada Mesih'in göksel tahtta oturması, O'nun krallık statüsünün bir imgesi olduğunu göstermektedir (*Vah 3:21*).

Bizler için iyi haber, Temsilcimiz'in Baba'nın huzurunda olduğudur. Kendisi günahlı olup da bizim adımıza hizmet eden hiçbir dünyevi kahin artık yoktur. Daha iyi bir Kahin'e sahibiz. Hiçbir şey Baba'yı Oğul'dan ayıramaz. Mesih mükemmel ve günahsız olduğu için, Allah'ın kutsallığını Başkahinimiz İsa'dan ayıran perdeye ihtiyaç yoktur (*İbr 10:20*).

"Aracılık neyi kapsamaktadır? Bu, sonlu insanı, sonsuz Allah'ın tahtına bağlayan altın bir zincirdir. Mesih'in kurtarmak için öldüğü insanlar ısrarla Allah'ın tahtına yaklaşmak istemekte ve ricaları, Mesih'in onları satın aldığı kan aracılığıyla üstlenilmektedir. Yüce Başkahinimiz kendi doğruluğunu samimi olarak rica edenlerin yararına kullanmakta ve Mesih'in duası, insanların ricalarıyla harmanlanmaktadır."—Ellen G. White, *That I May Know Him*, S. 78.

Hepsi de İsa'nın yapmış olduğu ve bizler için yapmaya devam ettiği şeyden dolayı, Baba ile yakın bir paydaşlığa sahip olmanın güvencesine sahibiz!

İsa'nın senin için göklerin görkeminde aracılık etmesinin ne anlam ifade ettiğini düşün. Bu aracılığa neden çok büyük ihtiyacın var?

Arınmış ve İçten

İbraniler 10:22'yi okuyun. Bu ayette, göksel tapınaktaki Allah'a erişmek için hangi şartlar konulmuştur?

Bu ayete göre tapınanlar Allah'a yaklaşırken dört koşulu yerine getirmelidir:

1. *İçten bir yürekle gel.* Yürek iç varlığımız, düşüncelerimiz, güdülerimiz, duygularımız, istemimiz ve karakterimizdir. Allah bizlerden içten olmamızı istiyor. Ancak yürek sadece arındırılırsa içten olabilir. Bu, Mesih'in karakterini göstermeye çabalarken mükemmel olduğumuz anlamına gelmez.
2. *İmanın verdiği tam güvenceyle gel.* Dünkü çalışmamızda da gördüğümüz gibi, artık Allah'a erişmekten şüphe etmeye gerek yoktur.
3. *Yüreğimiz serpmeye kötü vicdandan arınmış olarak gel.* Yüreğlerin serpmesi, onları geleneksel olarak arındıran ama vicdanlarını temizleyemeyen (İbr 9:9, 13), çöldeki tapınma çadırında (Çık 24:8; Lev 8:23, 24) insanların üzerine kanın serildiği tapınak diline kadar geri gitmektedir. Ancak göklerdeki gerçek tapınma çadırındaki arınma vicdanın arınması olup, Mesih'in kanı sayesinde getirilmektedir (İbr 9:14). Tövbekar günahkarın aklanması bu arınmayla sembolize edilmektedir. Saf bir vicdana sahip olabiliriz, çünkü bağışlandık.
4. *Temiz suyla yıkanmış bedenle gel.* Bu Hıristiyan vaftizini andırıyor, ama bunu daha ruhsal anlamda "sözle yıkanmak" (Ef 5:26), Kutsal Kitap'ı okumak ve onun prensiplerini yaşamlarımızda uygulamak olarak da anlayabiliriz.

Yakup 4:7, 8'de, Yakup okuyucularının "kararsız" (çift düşünceli) davranışlarından yakınmaktadır. Onlar açıkça Allah'a karşı tek düşünceli (kararlı) davranışlarını kaybetmişlerdi. Onlar taviz vermişlerdir ve acil bir tehlikenin içerisindeyler. O, tapınaktaki arınmayı yansıtan bir dil kullanmıştır. Bu, sadece arınma gerçekleştiğinde Allah'a yaklaşmanın mümkün olduğu, gerçek bir tapınak kavramıdır.

Sadece Allah'ın yüreklerimizi arındırabildiğinin anlaşılması gerekir. Soru şudur: O'nun bu lütuf işini yaşamlarımızda yapmasına izin vermek için ne gibi acı verici seçimler yapıyoruz?

İman: Cesur Olun

Yeniden İbraniler 10:19–25'i okuyun. Bir konu tekrar tekrar karşımıza çıkmaktadır ve o da, “güvendir.” “Güven için kullanılan Grekçe sözcük, (*İbr 10:19*) cesaret, yüreklilik ve korkusuzluk anlamına gelip, Yeni Ahit'te Allah ile olan yeni ilişkimizi tarif etmektedir.

Aslında bu sözcük, konuşma özgürlüğünü ima etmekte olup, bu bağlamda kişinin Allah'a açıklıkla duayla yaklaşabileceği anlamındadır. Allah ile ilişkimizde bu tür bir açık sözlülük, sevinçli bir güven üretir. Güvenimizin sebebi ve amacı, göklerde Allah'ın varlığına erişebileceğimiz bir Başkahine sahip olmamızdır. Bu erişim sınırsızdır ve kendimiz ve yanlış seçimlerimiz hariç, hiçbir şey tarafından engellenemez. Göksel tapınağa gelebilmek için açık bir davete sahibiz.

Bu güvence nereden geliyor? Kendimiz tarafından üretilmedi, bilakis İsa'nın kanının bizler için Allah'ın mevcudiyetini kazandığını kabul etmemizle üretilmiştir.

İbraniler'de güven ve teminat konusundan bahseden başka ayetler de vardır: *İbr 3:6, 14; 4:16; 6:11; 11:1*. Bu ayetler ne tür bir güvenceyi tarif etmektedirler?

Güven ve inanç kendi içimizde değil, sadece Mesih'te tutunur. Bu koşullar bizim kim olduğumuza değil, Aracımız'ın kim olduğuna bağlıdır. İlginç olan, imanlıların “tam güvenceden” daha az bir şeye sahip olabileceklerinden bahsedilmiyor (*İbr 6:11, 10:22*). Açıkçası, İsa'nın ölümüyle sonsuza dek açılan yeni yol, hiç tökezleme olmaksızın tam güvenceye yöneltecektir. Daha azı beklenemez.

Mesih inanlısının güvencesini elde etmek ve bunu imanla korumanın iki yolu vardır. Birisi imanın kendisi aracılığıyla (*Ef 3:12*); ötekisi ise başkaları için gösterilen sadık inanlı hizmeti aracılığıyla (*1Ti 3:13*). Her iki husus gerekli ve önemlidir. Ayrıca İbraniler'de iman ve teşvik güvencesi, birinin kendini inanlı olarak kanıtlaması için el ele yürürler. İnanlı yaşamı, hiçbir zaman onun imanından ayrı tutulamaz.

Yaşamındaki ne gibi şeyler senin Allah'a olan güvenceni veya O'nun sana yönelik iyi istemine olan inancını sarstı? Kendini bu ruhsal tehlikeden koruyabilmek için ne yapabilirsin?

Umut: Kararlı ve Şaşmaz Olun

Aşağıdaki ayetlere bakın. Ortak olan yönleri nelerdir? İmanlılar neye bel bağlamalıdır?

İbr 3:6

İbr 3:14

İbr 4:14

İbr 6:18

İbr 10:23

Kurtuluş güvencesine sahip olmanın yanında, sebat etmek ve hepimize sunulan umuda sıkıca tutunmak önemlidir. İbraniler’de sıkıca tutunmak, çok ciddi bir ricadır. Kişi, burada bazı imanlıların inancından ve umuttan uzaklaştıkları izlenimini elde edebilir. Elçi, uzaklaşmamaları için onları teşvik etmektedir. Ayet, tutunmaya değer şeyleri vurgulamaktadır: umut, güven, cesaret ve itiraf. Bu terimlerin hepsi, Mesih inanlısının inancı açısından objektif anlamda ima edilmektedir. Umudumuz kendimize değil, İsa’ya ve O’nun bizler için yaptığı şeye dayalı olduğu için bu şeyleri yapabiliriz. Bu önemli gerçeği unuttuğumuz an, mutlaka güveni de kaybederiz.

Bu ayetler, “başlangıçtan” (*İbr 3:14*) beri ve “sonuna dek” (*İbr 3:6, 14; 6:11*) sebat etmemizi önermektedir. “Sarsılmadan” (*İbr 10:23*) böyle yapmak, sabit ve kararlı bir imanı kasteder. Koşullar ne olursa olsun, umudumuz hep aynı kalmalı, Allah’a olan taahhüdümüz değişmemelidir, çünkü O’nun sadık olduğuna ve vaat ettiklerini yapacağına güvenebiliriz.

Allah’ın Söz’üne sadık kaldığına şüphe yoktur. İbrahim ve Sara’ya verdiği vaadi gerçekleştirmiştir (*ayrıca bkz. Rom 4:19–21*); Mesih’in ilk gelişine dair vaadi gerçekleştirmiştir (*Gal 3:19*); ve O’nun dönüşüne dair vaadi de gerçekleştirecektir (*İbr 12:26*). Ancak Allah’ın nihai vaadi, zamanın başlangıcından önce yapmış olduğu sonsuz yaşam vaadidir (*Titus 1:2, 1Yu 2:25*).

Allah’ın sadakati sabittir. Hatta “biz sadık kalmasak da, O sadık kalacak. Çünkü kendi özüne aykırı davranamaz” (*2Ti 2:13*). Bizim sadakatsizliğimiz veya inançsızlığımız, Allah’ın bizler için olan niyetini değiştirmez. O’nun vaatleri bizim ahlaki hatalarımızdan etkilenmez. Bu vaatler bizler için var olmaya devam edecektir, zira sadakat ilahi doğanın bir parçasıdır.

Günahlarımızdan dolayı düş kırıklığına uğramak çok kolaydır. Bu günahlarla başa çıkarken, aynı zamanda düştüğümüzde vazgeçmemeyi nasıl başarabiliriz? Özellikle düştüğümüzde neden bu vaatlere tutunmak zorundayız?

Sevgi: Birbirinizi Cesaretlendirin

“Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim” (İbr 10:24).

İbraniler 10:23’deki teşvik, bireysel davranışlara odaklanıyorsa, bir sonraki ayet olan İbraniler 10:24 de imanlıların birlikteliğine odaklanmaktadır. Mesih ile olan yürüyüşümüzde yalnız değiliz. Sürekli başkalarına da yardım etmeliyiz.

Birbirini sevmek dürtüsü, Mesih inanlısının davranışının geleneksel bir unsurudur (Yu 13:34, 35; Gal 5:13). Ancak birbirini sevmek, öyle kendiliğinden oluşmaz. “Gayrete getirme” eylemi, yoğunlaşmış ve himaye edici bir düşünce yapısıyla olur. Kardeşlerimize dikkat etmemiz ve onların da başkalarını sevmesi ve iyi işler yapması için teşvik etmemiz bizlerden bekleniyor. Maalesef, Mesih’in sevgisinde kalmalarını desteklemektense, onları tahrik etmek ve kıskırtmak daha kolay, değil mi?

O halde çabalarımızı topluluğun yararına kullanalım, öyle ki sevgiyi teşvik etmemizden dolayı onlar da başkalarını sevmekle kalmaz, aynı zamanda iyi işler de yaparlar.

İbraniler 10:24, 25’i okuyun. “Sevgi” ve “iyi işlerin,” “biraraya gelmekle” ne alakası vardır?

İbraniler’in vurguladığı bir başka husus da, birbirimize ve diğerlerine sevgimizi dini toplantılarla biraraya gelerek de gösterebileceğimizdir. Eğer birisi ibadete gelmiyorsa, Mesih’in sevgi yasasını nasıl gerçekleştirebilir ki? Bazı insanlar, dini toplantılardan uzak durmak için “iyi” gerekçeleri olduğunu düşünürler. Ancak İbraniler hassas bir meseleye parmak basarak, sonuçta onların uzak durmalarının sebebinin, kendi ilgisizliklerinden kaynaklandığını vurgulamaktadır. Eğer insan isterse, her zaman inanlı topluluğuna veya diğer dini toplantılara katılmaktan uzak durmak için birtakım sebepler bulabilir. Ancak bu sebepler biraraya gelme sebebine tezat oluşturmaktadır: başkalarına bereket kaynağı olmaya.

Bu gibi davranışlar, Mesih’in dönüşünün gittikçe yakınlaştığı şu günlerde daha çok baskı yaratmaktadır. İbraniler 10:19–25’in başlangıcında, yazar inanlıları göksel tapınakta Allah’a yaklaşmaları için uyarıyor ve sonunda ise onlara Rab’bin Günü’nün yaklaşmakta olduğunu hatırlatıyor. Mesih’in dönüşü, her zaman Mesih imanlısının davranışı açısından en büyük teşvik olmalıdır.

Sözlerinle ve eylemlerinle ya da sadece varlığınla, inanlı topluluğunda kimi cesaretlendirmeyi istiyorsun? Bu niyetinde kararlıysan, insanların yaşamında büyük farklar yaratabilirsin, ki bundan kendin de bereket göreceksin.

Ek Çalışma: “Sorumluluğu ve yaptığı işle, Aracı dünyevi, tipik kahinliğin şerefini ve görkemini büyük ölçüde aşmaktadır. Bu Kurtarıcı, bir aracı olarak Yüceler Yücesi ile onun halkı arasında yer almaktadır. Bu sağlayışla suçlu olan günahkâra, başkalarına yaptığı aracılık sayesinde Allah’a erişim sağlaması için bir yol açılmıştır. Günahkâr kendi şahsiyetiyle, üzerinde bulunan suçla ve kendisinininkinden daha büyük bir erdeme sahip olmadan gelemmez. İlahi yasanın talep ettiğine eşit bir sunu veren Mesih sadece yolu açabilir. O mükemmeldi ve günahla kirlenmemiştir. O’nda leke ve kusur yoktu. Sonsuz değerde bir ilaç sağlanmamış olsaydı, günahın korkunç sonuçları da hiçbir zaman bilinemezdi.”—Ellen G. White, *The Spirit of Prophecy*, Cilt 2, S. 11.

“Mesih’in kefareti ve aracılığına iman, inanlı topluluğunun uğradığı saldırılarda baskı oluşturan denemelerde bizleri sabit ve kararlı bir şekilde tutacaktır.”—Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary*, Cilt 7A, S. 484.

Tartışma Soruları:

- ⊙ İbraniler kitabına göz gezdiriniz. Bu kitapta neden hep belirgin bir şekilde, imanımızdan kaynaklanan bir tarzda davranmamız çağrısı yapılmaktadır?
- ⊙ Allah’a tam erişim fikri üzerinde düşünün. Bu ne anlama gelmektedir? Bu, yaşamımızı nasıl etkilemelidir, özellikle de deneme anlarında veya ruhsal durumumuza ilişkin düşükrıklığına uğradığımızda?
- ⊙ “Tam bir güven” içindeki imanla, küstah bir tavır arasındaki fark nedir?
- ⊙ Yukarıdaki Ellen G. White’ın alıntısına bakın: “Sonsuz değerde bir ilaç sağlanmamış olsaydı, günahın korkunç sonuçları da hiçbir zaman bilinemezdi.” Bu, bizlere “sonsuz değere” yani İsa’nın yaşamına mâl olan günahın ne kadar kötü olduğu hakkında ne söylüyor? “Sonsuz değer” fikrinden ne anlamalıyız? İsa’nın Yaratıcımız olması, bu müthiş gerçeği anlamamıza nasıl yardımcı olmaktadır? Bunları bilerek, yaşamlarımız nasıl dönüşmez? Bunları bilerek, nasıl başkalarına da öğretmek istemeyiz?
- ⊙ Daha çok birbirimizi seven ve iyi işlerle sürdürülen bir hayat yaşayarak, ruhsal dostlukları nasıl geliştirebiliriz? “Bir araya gelerek” ne gibi ruhsal kazançlar elde edebilirsiniz? İnanlı topluluğundaki diğer insanlarla birlikte ibadet etmezsen, ne gibi şeyleri kaçırabilirsiniz?

